

BIBLIATANULMÁNYOK

Utalások, képek, szimbólumok:

Hogyan tanulmányozzuk a bibliai próféciát?

Írta: Shawn Boonstra

2025. április, május, június

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2025

Copyright © Shawn Boonstra, 2025

Felelős kiadó: Ócsai Tamás

A *Bibliatanulmányokat* a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának Felnőtt Szombatiskolai Osztálya készíti, a Szombatiskolai Kéziratokat Elbíráló Nemzetközi Bizottság általános felügyelete alatt, amelynek tagjai szerkesztő-tanácsadóként is szolgálnak. A közzétett *Bibliatanulmányok* a bizottság véleményét is tükrözik, tehát nem kizárólag a szerző(k) elgondolásai olvashatók bennük.

©2025 A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciája®. Minden jog fenntartva. Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a *Bibliatanulmányok* bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a *Bibliatanulmányok* fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Fordította: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Korrektor: *Fürjné Simon Edina*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*

E-mail: tmaria@adventista.hu

Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely, Debrecen*

Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

ISBN 978-963-9930-94-0

TARTALOM

Előszó	4
1. tanulmány: Próféciamagyarázati elvek	6
2. tanulmány: Mózes első könyvének alapvetése	14
3. tanulmány: Hasonlatok a házasság köréből	22
4. tanulmány: Nemzetek, 1. rész	30
5. tanulmány: Nemzetek, 2. rész	38
6. tanulmány: Mi az áldozat jelentősége?	46
7. tanulmány: A prófécia alapjai	54
8. tanulmány: Zsoltárok, 1. rész	62
9. tanulmány: Zsoltárok, 2. rész	70
10. tanulmány: Akik számára eljött a vég	78
11. tanulmány: Ruth és Eszter	86
12. tanulmány: Előjelek	94
13. tanulmány: A végidő képei	102
Reggeli dicséret	110

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogyvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyivt.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

Előjelek a prófeciában

Az első öbölháború idején (1991) egy ismert protestáns írónak és szónoknak megjózdése volt, hogy *A jelenések könyve* megjövendölte a konfliktust. Érvelését arra alapozta, hogy szerinte a háborúban bevetett helikopterek Jelenések 9. fejezetének sáskáira emlékeztettek. *„Felnyitotta azért az alvilág mélységét, és füst szállt fel a mélységből, mint egy nagy kemence füstje, és elsötétült a nap és a levegő a mélység füstjétől. A füstből pedig sáskák jöttek ki a földre, és olyan erő adatott nekik, mint amilyen ereje a föld skorpíóinak van”* (Jel 9:2-3, ÚRK).

Nem éppen ez a legjobb módja a bibliai próféciamagyarázatnak, mégis elég gyakori az efféle értelmezés. Valójában az évtizedek alatt egy sor könyv, cikk, videó jelent meg a prófeciákról, sőt már internetes honlapok is foglalkoznak ilyen témákkal, a végső eseményekkel kapcsolatban számos jövendölést előrevetítettek, pl. dátumokat határoztak meg, általában a közel-keleti háborúk, küzdelmek összefüggésében.

„Legnagyobb meglepetésre” azonban a jövendölések nem váltak valóra.

Hetednapi adventistaként mi másként közelítünk a prófeciához: Krisztus-központúan. A fókuszba nem egyetlen közel-keleti földrajzi hely és az ott kibontakozó katonai konfliktus kerül. Mi a prófeciákra a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem szemüvegén át tekintünk, ami egy világszéles lelki küzdelem. Ez akkor ér tetőfokára, amikor végső krízisbe kerül Isten népe – zsidók és pogányok (lásd Jel 12:17; 14:12). Az kerül a küzdelem fókuszába, hogy az emberek a Teremtőt (lásd Jel 14:7), vagy a fenevadat és annak képét imádják-e.

A végidei prófeciák megértésének kulcseleme Dániel 2. fejezete, amelyben nemcsak a prófeciák történelmi vázlatát találjuk meg, hanem a jelentésük megértéséhez a magyarázat kulcsát is.

Dániel 2. fejezete megnevez négy világbirodalmat – Babilont, Médo-Perzsiát, Görögországot és Rómát, majd ezek után Isten megalapítja örök országát, *„mely soha örökké meg nem romol, és ez a birodalom más népre nem száll át, hanem szétzúzza és elrontja mindazokat a birodalmakat, maga pedig megáll örökké”* (Dán 2:44). Dániel 7 és 8 párhuzamos prófeciáinak alapvetően szintén ez a vázlata, vagyis világbirodalmak felemelkednek és eltűnnek egészen addig, míg Isten meg nem alapítja örök országát.

Dániel 7. fejezetében az angyal elmagyarázza: *„Ez a négy nagy állat négy királyt jelent, akik hatalomra jutnak e földön. De a Magasságos szentjei veszik majd át az országot, és örökre az övék lesz a királyság örökkön örökké”* (Dán 7:17-18, ÚRK).

Négy világbirodalom (Babilon, Médo-Perzsia, Görögország és Róma) követi egymást a történelemben, míg Jézus visszajövele után Isten megalapítja örök országát.

Természetesen még mindig itt vagyunk, Róma megosztottságának időszakában, ami a negyedik, egyben utolsó földi birodalom Krisztus visszatérése előtt.

A mostani negyedévben ennek a történelmi perspektívának az alapjáról tanulmányozzuk a bibliai prófeciák magyarázatát, különös tekintettel az utalásokra, történetekre, képekre és metaforákra, amelyek által feltárulnak előttünk a végső események, valamint a prófétai igazság.

Mózes első könyvének teremtési leírásától indulunk, ami nemcsak a prófécia megértése szempontjából fontos, hanem azért is, ami később következett, vagyis Jézus keresztje, engesztelő halála miatt. Majd pedig haladunk tovább, érintve Babel tornyát, a szentélyben végzett szolgálatot, a Zsoltárokat és még néhány ótestamentumi házasságot is. Mindeközben olyan képekkel, szimbólumokkal, metaforákkal találkozunk, amelyek segítenek életre kelteni a végidei próféciákat, kiváltképp *A jelenések könyvében*, ha imádkozva és alázattal, nyitott szívvel tanulmányozzuk azokat – mert ha lázadó lelkülettel közelítünk, csak az időnket pazaroljuk.

Egy negyedév arra sem elég, hogy éppen csak belekezdjünk a prófétai igazságot feltáró minden történet, kép tanulmányozásába. Ki tudja, talán az egész örökkévalóságra szükségünk lesz ehhez! Isten kegyelméből viszont addig is megvizsgáljuk, amit csak tudunk.

Shawn Boonstra a Prófétaság Hangja Szolgálat evangelizátora/igazgatója. Előadásai és könyvei világszerte sokakat inspirálnak. Evangelizációinak élő közvetítéseit az évek során az Antarktisz kivételével minden kontinensen látni lehetett.

Clifford R. Goldstein
főszerkesztő

Néhány megjegyzés a magyar kiadáshoz

Tanulmányunkban a bibliai idézeteket többnyire a Károli-féle fordításban közöljük. Más idézeteknél zárójelben olvasható a forrás megjelölése. Számos idézet, valamint a bibliai könyvek neve és rövidítése az újonnan revideált Károli-bibliafordítás (rövidítve: ÚRK, Budapest, 2012, Veritas Kiadó) szerint szerepel. Szintén gyakran idézünk még a Magyar Bibliatársulat 2014-ben kiadott, revideált új fordításából (rövidítve: RÚF). Ha az idézetben egy, az oldalon már ismertett műre hivatkozunk, akkor használjuk az i. m. (idézett mű) rövidítést.

Érdeemes ellátogatni a Bibliatanulmányok internetes oldalára: www.bibliatanulmanyok.hu. A weboldal formátuma letisztult és könnyen áttekinthető, egy helyen megtalálunk rajta minden szolgáltatást: az **írott tanulmányt**, a **Tanítói mellékletet**, a **White-idézeteket**, a **hanganyagot**, valamint a **hetenkénti videobeszélgetéseket** és a **Misszió DVD-t**. Az oldal nemcsak számítógépen, hanem táblagépen és okostelefonon is elérhető.

Az érdeklődőket várjuk a Facebook Bibliatanulmányok csoportjában az alábbi címen: <https://www.facebook.com/groups/bibliatanulmanyok/>.

Az adott heti bibliatanulmánnyal kapcsolatos beszélgetés megtekinthető a PAX Tv adásában csütörtökönként 17.00 órai kezdettel, valamint a Bibliatanulmányok honlapján, illetve kérhető e-mailben, videoüzenetként.

Továbbra is szeretettel ajánlom a Tanítói mellékletet és a White-idézetek gyűjteményét, mindkettő külön kiadványként is beszerezhető.

Zarkáné Teremy Krisztina
a magyar változat szerkesztője

Próféciamagyarázati elvek

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 139:1-6; Jeremiás 9:23-24;
Dániel 12:4; 2Timóteus 3:15-17; Zsidókhöz 4:12; Jelenések 22:10

„A bölcs ne dicsekedjék a bölcsességével, az erős ne dicsekedjék az erejével, a gazdag ne dicsekedjék a gazdagságával! Hanem aki dicsekszik, azzal dicsekedjék, hogy értelmes, és ismer engem, hogy én vagyok az ÚR, aki kegyelmet, jogot és igazságot gyakorlok e földön, mert ezekben telik kedvem – így szól az ÚR” (Jer 9:24, ÚRK).

Ahogy általában a Szentírással kapcsolatban, úgy a próféciaák tekintetében sem értenek mindig egyet a keresztények, ami miatt többen arra következtetnek, hogy a bibliai próféciaákkal foglalkozni időpazarlás. Hiszen ha a keresztények vitatkoznak a próféciaák minden semmisége és címe felett, mennyire lehet igazolható a hitük? Sajnos sok hívő kezd arra gondolni, hogy egyszerűen nem lehet megérteni a Biblia néhány könyvét, mint például *A jelenések könyvét*. Ahelyett, hogy olvasni kezdenék, inkább kerülnek, néha jószándékú lelkészek tanácsát követve, akik szerint a próféciaák tanulmányozása több problémát okoz, mint amennyit megold.

Azonban nem volt ez mindig így. A kereszténység történelmének első tizennyolc évszázadában a legtöbb hívő pozitívan viszonyult a bibliai próféciaákhöz, és meglepően nagy volt az egyetértés azzal kapcsolatban, hogy melyek a kulcsfontosságú üzenetei. Éppen ez volt Isten szándéka. *„Kérlek azonban titeket, testvéreim, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek köztetek szakadások, hanem legyetek ismét egy értelműen és azonos véleményen” (1Kor 1:10, ÚRK).* Ezen a héten olyan elveket vizsgálunk meg, amelyeket követve ellentmondás nélkül, megbízható módon érthetjük meg a próféciaát.

AKI OLVASSA, ÉRTSE MEG!

Lépünk be egy keresztény könyvesboltba, és fussuk végig a bibliai próféciával kapcsolatos címeket! Gyorsan rájövünk: a különböző nézetek és magyarázatok egészen elképesztő választékát kínálják, ezért megkísérthet az a gondolat, hogy senki sem értheti igazán, mit mondanak az olyan prófétai könyvek, mint *A jelenések könyve*. Egy szerző például azt írja, hogy az antikrisztus csupán metafora, egy másik szerint csak a jövőben lép fel, egy harmadik pedig azt állítja, hogy ezzel a névvel a pogány Római Birodalom korában utaltak valamire vagy valakire. Korábban egy prédikátor így fogalmazott: „A Biblia talán olyan, mint egy régi hegedű, bármilyen dallamot el lehet rajta játszani.”

A Biblia azonban sehol nem mond ilyesmit, inkább hív, hogy olvassuk, hiszen Isten nem beszél hiába, meg lehet érteni az igazságot, amit Igéjében mond.

Olvassuk el Jer 9:23-24, Mt 11:29, 24:15 és Jel 1:3 verseit! Ezek szerint mi volt Isten szándéka a kijelentésével?

Számos egyetem indít kurzusokat hasonló címmel: „A Biblia mint irodalmi alkotás”. A hívők számára megdöbbentő lehet végigülni hosszú előadásokat, amelyek során kiderül, hogy a professzor úgy olvassa a Bibliát, ahogy általában a pogány mitológiát szokták. A tanár szerint lehet némi „igazságmagva” a történeteknek, de az ember olyan jelentést tulajdonít nekik, amit csak akar, és nevetségesnek tartja a Biblia isteni ihletettségének gondolatát.

A professzor tehát olvassa a Bibliát, de nem hallja meg benne Isten hangját. Mások pedig a Biblia üzenetével nyilván nem egyező következtetésekre jutnak. Aki úgy olvassa a Bibliát, hogy nem hajol meg az Úr előtt, nem közelít nyitott szívvel az igazság megismeréséhez, valószínűleg nem csupán az üzenetet nem érti meg, hanem a könyv lapjain megnyilatkozó Isten szeretetét és jellemét is félreérti. Ez könnyebben megesis, mint sokan gondolnák, éppen ezért lehet ártalmas, ha az ember megfelelő eszközök, vagy (ami még fontosabb) helyes hozzáállás és a Szentlélek vezetése nélkül olvassa a Bibliát.

Egy nem éppen hívőként ismert ember a Bibliát olvasta. Amikor megkérdezték tőle, hogy mit csinál, azt felelte: „A hibákat keresem, a hibákat keresem.” Miért rossz ez a hozzáállás Isten Igéjének olvasásakor?

ISTEN AZT AKARJA, HOGY MEGÉRTSÜK

Kevés frusztrálóbb dolog van annál, mint amikor az ember külföldön jár és alig beszél a nyelvet, de gyorsan meg kellene értetnie magát valakivel, mondjuk az orvosi rendelőben, vagy a gyógyszerárban. Tudja, mit akar mondani, de nincs hozzá kellő szókészlete.

Istennel kapcsolatban más a probléma. „Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál” (Ézs 55:9) – mondja az Úr. Nem Isten szókészlete hiányos a kommunikációhoz, a probléma az, hogy nekünk nem elegendő a szókészletünk, vagyis az értelmi kapacitásunk teljes megértéséhez.

Mit mondanak az alábbi szakaszok Isten felfogóképeségéről, szemben a miénkkel?

Zsolt 139:1-6 _____

Zsolt 147:5 _____

Róm 11:33 _____

1Jn 3:20 _____

Az az igazság, hogy soha nem fogjuk teljesen megérteni Isten gondolatait, mivel Ő végtelen és mindentudó. A teremtéssel kapcsolatban sem foghatunk fel mindent, akkor magát a Teremtőt hogyan érthetnénk egészen? Lehetetlen. Noha nem fogunk mindent megérteni, annyi azért világos lehet a számunkra, amennyi az üdvösségünkhöz szükséges (lásd 2Tim 3:14-15). Amikor az apostolok az evangéliumot magyarázták, gyakran utaltak beteljesedett próféciaakra. Ebből arra következtethetünk, hogy a prófécia egyik fő célja a megváltás tervének bemutatása. A bibliai prófécianak végeredményben Jézushoz és az általa az egész emberiségnek felkínált üdvösséghez kell vezetnie bennünket. Hiszen az Úr, aki mindent teremtett (lásd Jn 1:1-3; Kol 1:16), lejött a földre, majd feláldozta magát a kereszten minden emberért, még a leggonoszabbért is! Ennyire szeret Isten mindannyiunkat. Mindezt megtette értünk, akkor nyilván azt akarja, hogy mindenki, még a legnyomorultabbak is megtudják, mit kínál fel nekünk Jézusban. Éppen ezt mutatja be a prófécia.

Valóban sok mindent nem tudunk, miért különösen fontos tehát most arra összpontosítani és azt követni, amit viszont ismerünk, nem pedig görcsösen fennakadni azon, amit nem?

április 1.

„DÁNIEL, ZÁRD BE E BESZÉDEKET”

Olvassuk el Dán 12:4 versét! Mit mond itt az Úr Dánielnek (vö. Jel 22:10)?

Az Ige hirdetői gyakran idézik Dán 12:4 versét, mint ami megjövendöli a technológia és a tudományos ismeretek fejlődését a Krisztus visszajövele előtti időben. Sokan utalást látnak ebben az utazás gyorsaságára is, ami nagyjából az elmúlt évszázad során vált lehetővé. Bizonyára közülünk is többeknek van ilyen megközelítést követő könyve. Elfogadhatóak ezek a magyarázatok, de a szöveg még valami mást is kifejezhet.

Olvassuk el újból a szakaszt! Az angyal azt mondja Dánielnek, hogy „zárd be e beszédeket, és pecsételd be a könyvet”. Itt konkrétan Dániel próféta könyvéről van szó. Akkor talán lehetséges, hogy a végidőben hirtelen megnövekedett tudás éppen Dániel próféta könyvével kapcsolatos?

Dániel próféta könyve egy kicsit más, mint *A jelenések könyve*, ugyanis János azt hallotta, hogy *ne* pecsételje be a könyvét (Jel 22:10). A Jelenéseket már kezdettől fogva érteni kellett, „mert az idő közel van.” Ezzel szemben Dánielt csak valamikor a távoli jövőben lehetett világosabban megérteni. Az évszázadok során sok remek keresztény gondolkodó próbálta magyarázni *Dániel próféta könyvét*, és némelyek igen sokra jutottak. A könyv megértése azonban az 1798-ban végződött ezerkétszázhatvan éves profécia után gyorsult fel, amikor világszerte számos magyarázó kezdett arra a következtetésre jutni, hogy 1843 körül valami látványos dolog fog történni. Közülük William Miller volt a legkiemelkedőbb, az ő prédikációi indították el a 19. század nagy advent mozgalmát, majd az események láncolata nyomán született meg a „maradék” egyház és a hármas angyali üzenet világos felismerése.

Más szóval, világszéles mozgalmunk létrejött annak a dánieli jövendölésnek a teljesevé, hogy a vég idején „*nagyobbá lesz a tudás.*” Ezzel szemben – anélkül, hogy ítéletet mondanánk emberek üdvösségéről – gondoljunk arra, milyen „sötétségben” van a kereszténység nagy része! Figyelmen kívül hagynak, sőt elutasítanak egy olyan alapvető dolgot, mint a hetedik nap, a szombat, amit Isten az Édenben alapított, és helyette a vasárnapot tartják, aminek a gyökerei a római pogányságból erednek. Vagy pedig gondoljunk a halállal kapcsolatos ismerethiányra, ugyanis a kereszténység jelentős többsége elfogadja azt a pogány elképzelést, hogy aki meghal, azonnal egy másik létbe roppen át, ami egyesek számára az örökké égő pokol!

Milyen hálásak lehetünk a bibliai igazság ismeretéért – méghozzá alázattal!

AZ IGE TANULMÁNYOZÁSA

A bibliai próféciaák megértése tekintetében a hetednapi adventisták sokat köszönhetnek William Millernek. Nem volt ugyan hibátlan a meghatározó szakaszokra (mint pl. Dán 8:14) adott magyarázata, a módszere mégis fontos. Kikövezte az utat végidei maradék mozgalmunk előtt.

Olvassuk el Mt 5:18, Lk 24:27 és 2Tim 3:15-17 verseit! Ezek szerint milyen hozzáállással kezdjük tanulmányozni a bibliai próféciát?

Bizonyos értelemben a Biblia tanulmányozása nem is annyira különbözik egy nagy puzzle kirakásától. Ha csak két-három darabot tudunk összeilleszteni, szinte lehetetlen az egész képet felismerni. A két-három darabon talán látunk egy lovat, amiből arra következtethetünk, hogy lovak képét fogjuk kirakni. Később meglátunk még néhány csirkét és egy tehenet, majd miután már több száz darabot összeillesztettünk, kiderül, hogy egy tájképen dolgozunk: egy város, egy tanya, a távolban pedig egy hegláncolat.

A Biblia tanulmányozása közben egyes keresztények egyik fő tévedése, ha mondások, példabeszédek egymáshoz szorosan nem kapcsolódó gyűjteményének tekintik a Szentírást, amit felhasználhatnak egy konkrét helyzetre vonatkozóan.

Sajnos hasonlóan közelítenek a próféciaákhöz is, egy-egy szöveget kiragadnak a környezetéből, és az éppen akkori eseményekkel hozzák összefüggésbe, nem a Biblia egészével együtt vizsgálják. Részben ez vezetett a próféciaival kapcsolatos modern könyvek folyamatos áramlásához, amelyeket azonban a szerzőknek néhány évenként változtatni, frissíteni kell, ugyanis tévesen állították, hogy mi fog megtörténni és mikor.

Minden témával kapcsolatban éppen ezért olyan fontos nem csupán kiválasztani néhány szöveget, hanem alaposan tanulmányozni mindazt, amit a Biblia arról mond, figyelembe véve a szövegösszefüggéseket is. Könnyű a környezetéből kiemelni egy szakaszt és tetszőleges üzenetté alakítani.

Milyen tapasztalatod volt azokkal, akik mindössze néhány kiragadott szöveggel próbálták bizonyítani az álláspontjukat, mondjuk a holtak állapotáról? Vagy a szombatról? Mi a legjobb reakció ilyen esetben?

április 3.

JELKÉPES VAGY SZÓ SZERINTI?

A prófécia tanulmányozói számára az egyik legfontosabb eldöntendő kérdés: hogyan határozzák meg, hogy szó szerint, vagy jelképesen kell-e érteni a Biblia szavait? Hogyan lehet megmondani, hogy az író szimbolikus nyelvezetet használt-e, és honnan tudható, mit jelképez a szimbólum? Ennek alapvető módja, ha megnézzük, a Bibliában hogyan fordul elő az adott jelkép, szimbólum, és nem a mai használatát kell figyelembe venni. Például egyesek szerint Dániel 7. fejezetében a medve Oroszországra mutat, mivel Oroszországot ma gyakran medvével szimbolizálják. A prófétai szimbólumok magyarázatának ez nem komoly, megbízható módja.

Keressük ki a következő igehelyeket, és engedjük, hogy a Biblia magyarázza önmagát! Az egyes szövegekben milyen prófétai szimbólumokat találunk? A Biblia milyen magyarázatot ad ezekre?

Dán 7:7; 7:24; 8:3 _____

Ef 6:17; Zsid 4:12; Jel 1:16 _____

Jer 6:2; Ef 5:31-32; Jel 12:1; 21:2 _____

Többnyire eltűnik a próféciák szimbólumainak titokzatossága azt az egyszerű szabályt követve, hogy engedni kell a Bibliának magyarázni a saját kifejezéseit. Látjuk például, hogy a szarv politikai erőt vagy nemzetet szimbolizál, a kard jelképezi Isten Igéjét, és igen, az asszony jelképezheti az egyházat. Itt világosan látszik, hogy a Biblia önmagát magyarázza.

Amire azonban még választ kell találnunk, hogy Isten miért szimbólumokban, nem pedig nyíltan szól? Például 1Pt 5:13 versében Péter miért utal Róma városára rejtélyesen Babilonként?

Sok oka lehet annak, hogy a próféciákban Isten szimbolikus nyelvezettel üzen. Például még hevesebbé válhatott volna az újszövetségi egyház amúgy is súlyoz üldöztetése, ha *A jelenések könyve* nyíltan annyi gonoszság elkövetőjeként utal Róma városára. Bármi volt is az ok, az biztos, hogy Isten akarata szerint való és fontos a szimbólumok jelentésének megértése.

Néhány szimbólum és prófécia továbbra is rejtélyes marad, viszont hogyan erősíti a hitünket, ha azokra a részekre koncentrálnunk, amelyek már értünk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, „Egy amerikai reformátor” c. fejezetből 274-281. o.

„Lelkészek és mások is kijelentették, hogy a Dániel és Jelenések könyvének próféciai felfoghatatlan titkok. Krisztus pedig a korunkban bekövetkező események kapcsán Dániel próféta szavaira irányította tanítványai figyelmét, és azt mondta: *»Aki olvassa, értse meg«* (Mt 24:15). Az az állítás, hogy a Jelenések könyve titok, amit nem lehet megérteni, éppen a könyv címének mond ellent: *»Jézus Krisztus kijelentése, amelyet adott néki az Isten, hogy megmutassa az Ő szolgáinak, amiknek meg kell lenniük hamar... Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megíratnak abban; mert az idő közel van«* (Jel 1:1-3)...

Hogyan merészelik egyes emberek az ihlett Ige bizonyágtételével szemben azt állítani, hogy a Jelenések könyve olyan titok, amely meghaladja az emberi értelmet? Ez a könyv kinyilatkoztatott titok, nyitott könyv. A Jelenések könyvének tanulmányozásakor az ember figyelme Dániel prófeciáira terelődik. Mindkettő mérhetetlenül fontos eligazítás, amelyet Isten adott az embernek a világtörténelem lezárulásakor bekövetkező eseményekről. János előtt az egyház életének mélyeséges és érdekesítő jelenetei tárultak fel. Látta Isten népének helyzetét, veszélyeit, küzdelmeit és végső szabadulását. Feljegyezte a végső üzenetet, amely beérleli a föld aratását: a kéréket, hogy a mennyei csűrbe kerüljenek; a konkolyt pedig, hogy a tűz elpusztítsa. Mérhetetlenül fontos dolgok, különösen az utolsó gyülekezetnek szóló képek tárultak fel előtte, hogy azok, akik a tévelygéstől az igazsághoz akarnak térni, eligazítást kapjanak az előttük álló veszélyekről és harcokról. Senkinek sem kell sötétségben maradnia azzal kapcsolatban, hogy mi fog történni a földön” (i. m. 295. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hogyan erősíti a hitünket a prófeciák tanulmányozása? Az ezerekkel korábban leírt és évszázadokkal, ha nem évezredekkel később teljesedett prófeciák közül melyek szilárdították meg leginkább a bizalmunkat a Bibliában és főként az ihlető Istenben? Miért erős, logikus érv pl. Dániel 2. fejezete, hogy ne csak Isten létezésében tudjunk bízni, hanem abban is, hogy Ő ismeri a jövőt?
- 2) Hogyan védekezhetünk a próféciamagyarázat vad és spekulatív módszerei ellen, amelyekre néha még egyházunk sorai között is látni példát? *„Mindent megpróbáljatok; ami jó, azt megtartsátok”* (1Thessz 5:21)! Miért kell figyelni erre a tanácsra?

AZ IGAZSÁG ÖVE

„Álljatok hát elő, körülövezvén derekatokat igazlelkűséggel...” (Ef 6:14)

„Nincs más védelem a gonoszság ellen, csak az igazság. Egyetlen ember sem állhat ki szilárdan az igazságért, akinek szívében nem kap helyet az igazság. Csupán egyetlen hatalom létezik, ami állhatatossá tehet és meg is tarthat annak - Isten hatalma, amit Krisztus kegyelme által tulajdonít nekünk.

Az egyházban sokan biztosra veszik, hogy értik a hitüket, és nem ismerik fel saját gyengeségeiket, amíg valamilyen küzdelemben nem kerülnek. Ha eltávolodnak a hasonló hitet vallóktól és egyedül kell megállniuk, egyedül kell magyarázatot adniuk hitükre, meglepetten tapasztalják, hogy mennyire zavarosak a gondolataik azzal kapcsolatban, amit igazságként fogadtak el...

Az Úr mindenkit szólít, aki Igéjében hisz, hogy ébredjen fel álmából. Értékes, időszerű világosságot kaptunk, a Biblia igazsága az, ami bemutatja az előttünk álló veszélyeket. Ez a világosság a Szentírás komoly tanulmányozására vezessen bennünket, a lehető legszigorúbban meg kell vizsgálnunk azt az álláspontot, amit elfogadunk... Az igazság lényegét illetően a hívők ne hagyatkozzanak feltételezésekre és rosszul meghatározott elképzelésekre! Hitüknek Isten Igéje szilárd alapján kell állnia, hogy amikor a próba ideje elérkezik... bemutathassák reménységük indokait...

Az igazság szilárd alapon áll az örökkévaló Sziklán - az alapon, amit semmilyen vihar nem mozdíthat el... Ne eresszük le az igazság zászlaját... az utolsó időre vonatkozó komoly igazságot ne vegyítsük más-sal, ami elrejtene hitünk sajátságos jellemzőit” (Ellen G. White: *God's Amazing Grace*. 29. o.)!

Mózes első könyvének alapvetése

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 22:1-13; Ézsaiás 40:7-8; János 3:16;
1Korinthus 15:15-19; Jelenések 5:5-10; 12:1-9

„Másnap János látta Jézust hozzá menni, és azt mondta: Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29, ÚRK)!

A modern próféciamagyarázat egyik fő problémája például *A jelenések könyvét* illetően, ha nem vesznek tudomást az irat ősi gyökereiről. János annak tudatában írt, hogy olvasói ismerik az Ótestamentumot. Közismert fogalmakat használt. Hasznos, ha a Biblia egészében keresünk olyan szövegeket, amelyek emlékeztetnek *A jelenések könyvében* éppen tanulmányozott részre, viszont vannak olyan alapvető igeszakaszok, amelyek minden más szövegnél jobban megalapozzák a könyv megértését. Ez különösen igaz *Mózes első könyvére*, ami felvázolja, milyen úton jutott el világunk a bűn káoszába. A Biblia első fejezeteiben *A jelenések könyvének* szinte minden meghatározó fogalma megjelenik valamilyen formában.

Ezen a héten néhány olyan kiemelkedően fontos elvet fogunk tanulmányozni, amelyek *A jelenések könyve* üzenetének magvát képezik. Mivel sok ilyen fogalom van, kiválasztunk néhányat illusztrációként. A könyv ókori alapvetését megértve észreveszünk a szövegben számos finom árnyalatot, amelyek fontos tanulságokhoz vezetnek az emberiséggel, Istennel, valamint az univerzumban – így a mi életünkben is – dúló küzdelemmel kapcsolatban.

április 6.

AZ „ELSŐ EMLÍTÉS” ELVE

A legtöbb egyetemi program olyan általános, áttekintő előadássorozattal kezdődik, amelyben érintik a kurzus átfogó és meghatározó elveit. Ez vet alapot a további tanulmányoknak, amikor majd a tárgy mélyére ásnak. Amikor az egész Bibliát elolvassuk, mi is gyorsan rájövünk, hogy *Mózes első könyvében* Isten általános bevezető kurzust ad, olyan gondolatokkal ismertet meg, amelyeket a Biblia többi részében részletesebben vizsgálunk.

Amikor a Szentírás először említ egy fogalmat vagy szimbólumot – főként *Mózes első könyvének* első fejezeteiben –, annak az elvnek az általános jelentését alapozza meg, segítve a későbbi előfordulások megértését.

Egyes bibliakutatók „az első említés törvényeként” utalnak erre, amit inkább elvnek (vagy mintának) kellene nevezni, mint törvénynek, hiszen egyáltalán nem vastörvény, és akad számos kivétel is. A Biblia általános tanulmányozásában és a prófécia vizsgálatánál is az a mintázat bontakozik ki, hogy Isten lépésről lépésre látja el gyermekeit információval az alapvető fogalomtól kezdve, amit azután egyre jobban kibővíti évek, sőt évszázadok alatt.

Olvassuk el Ézs 40:7-8, Mal 3:6 és Zsid 13:8 verseit! Milyen elvet találunk ezekben az szövegekben, ami segít biztos horgonyra lelni a prófécia tanulmányozása közben?

A modern világban az „igazság” helyett többnyire inkább „igazságszerűség”-ről beszélnek, mivel az „igazságot” képlekenynek gondolják, ami idővel változhat. Bizonyos esetekben már az „igazság” fogalmát is gyanúsnak ítélik.

Csak hogy Isten nem gondolja meg magát, miután megalapoz egy igazságot. Amikor azt tanítani kezdi népének, számíthatunk arra, hogy az adott bibliai elv vagy téma jelentése nem változik, hanem inkább még több fényt vetül az értelmére. A prófécia tanulmányozásakor ezért igen jó érteni *Mózes első könyvét*, mert itt találjuk sok kulcsfontosságú elv első magyarázatát, majd pedig ezt az alapvető ismeretet magunkkal vihetjük a Biblia többi részének vizsgálatához.

Miért nem szabad engedni, hogy bárki vagy bármi gyengítse a Bibliába és annak csalatkozhatatlan igazságaiba vetett hitünket, bármilyen világosnak, sőt logikusnak tűnne is? Milyen burkolt úton-módon történhet a hit gyengítése?

MEGÉRTENI, HOGY ISTEN SZERET

Bűnös természetet örököltünk, aminek része, hogy az univerzumból alkotott képünket beszennyezi az önzésre és a büszkeségre való hajlam. Korlátozott látószögből szemléljük a világot, nem Isten mindentudása felől – nyilván. Talán a „szeretet” fogalmát ferdítette el leginkább a bűnös emberiség. A populáris kultúra olyan nézetet támogat ezzel kapcsolatban, ami az önzésre, nem pedig másokra összpontosít, és éppen az önző megközelítés miatt nehéz megérteni, hogyan tekint Isten erre a kérdésre.

A bibliai prófécia megértésének fontos kulcsa, hogy tisztában legyünk a szeretet jellegével. A nagy küzdelem egyik fő témája Isten jellemének alapvető félreértése. Ellen G. White ezt az összegzést írja egy könyve végén: „Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 578. o.).

Olvassuk el 1Móz 22:1-13 szakaszát! 1Móz 22:2 verse említi először a szeretetet a Bibliában. Mit tanulhatunk Isten szeretetéről ebből a történetből?

Azon túl, hogy megtaláljuk egy-egy fogalom első előfordulását a Bibliában, alkalmanként hasznos lehet megkeresni, még hol említik azt a Biblia más könyvei, főként az evangéliumok. Az egyes evangéliumokban a következő helyeken találkozunk először a szeretettel: Mt 3:17, Mk 1:11, Lk 3:22 és Jn 3:16.

János evangéliumában például különösen sokatmondó a szeretet első említése (Jn 3:16), amiben utalás fedezhető fel az oltáron fekvő Izsák történetére. Ábrahám hitt Istenben, bízott benne. Eldöntötte: hisz abban, hogy Ő képes feltámasztani a fiát, még ha fel is áldozza (Zsid 11:19). Ez rámutat Isten szeretetére az emberiség iránt, ami olyan nagy, hogy odaadta értünk „egyszülött fiát” (lásd még 1Móz 22:2, 12, 16), majd pedig feltámasztotta a halálból. Így kinyilatkoztatást kaptunk Isten önfeláldozó szeretetéről.

Hogyan kezdhetünk mi is önfeláldozó szeretetet tanúsítani az emberek iránt, ahogy Isten is viszonyul hozzánk? A legtöbb esetben miért nem jön ez természetesen?

április 8.

IZSÁK KÉRDÉSE: HOL A BÁRÁNY?

A Biblia ugyanabban a történetben említi először a héber *seh* (bárány) szót, mint a szeretetet, 1Mózes 22. fejezetében. A bárány az egyik leggyakrabban megjelenő szimbólum *A jelenések könyvében*, húsznál is többször vonatkozik Jézusra. A Bárány szerepe központi *A jelenések könyve* egyik legmegindítóbb jelenetében, a 4-5. fejezetekben, amikor János betekint Isten tróntermébe.

Olvassuk el 1Móz 22:7-8, 2Móz 12:3-13 és Jel 5:5-10 verseit! Nem sokon múlott, hogy Ábrahám feláldozza Izsákot. Hogyan világítja meg a bárány szimbólumát ez a történet? Hogyan kapcsolódik ez a jelenet ahhoz, amit János látott Jelenések 5. fejezetében?

A *seh* (bárány) szót a Biblia Izsák kérdésében említi először: „*Hol van a... bárány*” (1Móz 22:7)? Érdekes, hogy más helyeken igen részletes választ találunk erre. Az Ószövetség további harmincnegyzet könyve végigvezeti az olvasót egy úton, amelyen folyamatosan, egyre több részlettel érkezik a felelet Izsák kérdésére, a páska rituáléitól Dávid korai tettein át még tovább. Az egész történetet számtalan messiási prófécia kíséri, amelyek előrevetítik a választ. Majd az Újszövetség azzal adja meg a feleletet, amikor Jézus megjelenik hús-vér emberként, végzi a szolgálatát az emberek között, végül pedig feláldozza életét a kereszten.

Nézzük meg azt is, hogy *János evangéliuma* hol említi először a bárányt: Jn 1:29-34 szakaszában. Mintha Keresztelő János felelne Izsák kérdésére, és a körülmények nem is lehetnének találóbbak. Bűnösök megtérnek, alámerítéssel megkeresztelkednek a vízben, ami azt szimbolizálja, hogy a bűnös meghal, utána pedig új életre kel. Ekkor hirtelen megjelenik Jézus, az Isten Báránya. Máté beszámolója szerint az ég megnyílik, és Isten kijelenti: „*Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm*” (Mt 3:17, ÚRK). Figyeljük meg azt is, hogy Ábrahám és Izsák problémájára szintén egy mennyei hang (az Úr Angyaláé) adja meg a választ (1Móz 22:11-14).

Amikor minden szálát összefogunk, világosan kitűnik, hogy Jézus, az Isten Báránya a Helyettesünk. Ez rávilágít, hogy kit szimbolizál a megöletett Bárány János látomásában.

Megváltásunk szempontjából miért alapvetően fontos tudni, hogy Jézus a Helyettesünk? Milyen reményünk lehetne nélküle az ítéletben?

A HALÁL KÉRDÉSE

A Teremtőtől elszakadt világban való élet talán legkegyetlenebb aspektusa, hogy a halál ott ólálkodik minden élet mögött, bármelyik pillanatban kész lecsapni. Ez „*a bűn zsoldja*”, a büntetés, amit azért fizetünk meg, mert elszakadtunk a világegyetem életének egyetlen Forrásától, a Teremtőtől. Ezért a bibliai próféciaiban jelentős szerepe van a halál valóságának, és ami még fontosabb: a megoldásnak, amit csakis Jézusban, az Ő halálában és feltámadásában találhatunk meg. A prófécia e jelentős témáját jól megvilágítja az, ahogy a Biblia először említi a halált, amikor az először következett be. Így jobban megérthetjük a bűn problémájának súlyosságát, de fontos eszközöket is kapunk ahhoz, hogy felismerjük Isten megoldását.

Olvassuk el 1Móz 2:15-17, 4:8-15, 1Kor 15:15-19 és Jel 1:18 verseit! Miért hálnak meg az emberek? Hogyan tekint Isten a halálra? Hogyan oldja meg a problémánkat? Mit tudhatunk meg erről ezekből a szakaszokból, amelyek között van a halál első említése és az első haláleset?

Gyakran mondjuk, hogy „a halál az élet része.” Ez azonban hazugság. A halál az élet ellentéte, megsemmisülése; idegen, betolakodó, Isten soha nem akarta, hogy részünk legyen benne. Talán hozzászoktunk a valóságához, de a szívünk továbbra is ágál ellene, amikor szembesülünk vele, mintha az emberiség egésze látná, hogy alapvetően rossz. Önmagában is fájdalmas, de bizonyos esetekben még tragikusabbnak érezzük, például amikor egy gyerek hal meg. Általában arra számítunk, hogy a szülők előbb hálnak meg a gyerekeiknél, ezt elfogadtuk a dolgok normális rendjének.

A Szentírásban lejegyzett első haláleset viszont nem az volt, amire számíthattak. Ádám és Éva már a saját halála előtt tapasztalta az elmúlás borzalmát, amikor igaz fiukat gonosz testvére meggyilkolta. Hatványozottan igazságtalan haláleset!

Gondoljunk Jézusra, az igazra, akit a gonoszok meggyilkoltak – mint Ábelt! Kinek a halála lehet igazságtalanabb Krisztusénál? Még milyen párhuzamokat találunk Ábel és Krisztus halála között? Miért vannak Jézusnál „*a halál és a pokol kulcsai*” (Jel 1:18, ÚRK)? Isten mit kínál fel nekünk Jézusban? Milyen fényt vet erre is Ábel halála?

A halál problémájának megoldása nélkül végeredményben miért volna hiábavaló, értelmetlen az életünk? Miért lehetünk hálásak Jézusnak azért, amit értünk tett?

április 10.

A KÍGYÓ

A *Jelenések könyvének* egyik kulcsfontosságú témája az imádat kérdése. A könyv *sárkánynak* (Jel 13:2-4) nevezi a főgonoszt, a hamis imádat rendszerének elindítóját. Nem véletlen, hogy a bukott kérubot a kígyóhoz hasonlónak írja le. A szimbólum világosan visszamutat az Éden kertjébe: a kígyó a Paradicsomban vette rá Ádámot és Évát, hogy a Teremtő elleni lázadásban a követői legyenek.

Vessük össze 1Móz 3:1-5 és Jel 12:1-9 verseit! Melyek a két leírás közös témái? Mi vezetett a mennyben korábban kitört háborúhoz, amiről *A jelenések könyve* ír? Hogyan segítenek ezt megérteni a kígyó bemutatásának részletei *Mózes első könyvében*?

A Szentírás két esetről ír, amikor Sátán az egész világot félrevezeti: *Mózes első könyvében*, amikor még csak két ember élt, majd pedig *A jelenések könyve* 12-13. fejezetében, ahol azt olvassuk, hogy „az egész földkerekséget megtéveszti” (Jel 12:9, ÚRK). Ő adja az erejét a tengerből feljövő fenevadnak, akit „az egész föld” csodálva követ (Jel 13:2-3). A bibliai próféciák egyik témája, hogy a nagy küzdelem jellege nem változik. Isten jelleme és Igéje változatlan, és az ördög ambíciói sem változnak.

Szerencsére, mivel a nagy küzdelem természete változatlan, és mivel világos hivatkozási pontokat találunk a szentírási próféciákban, a keresztények képesek lehetnek meglátni, hogy melyik irány hová vezet, észrevehetik a lelki buktatókat. Isten mindig az lesz, aki volt, ám ez az ördögre is igaz. Sátán ezernyi álruhát ölthet, de a bűnbe süllyedt emberiség több évezredes történelme, valamint *A jelenések könyvében* felvázolt prófétai kép egyaránt azt mutatja, hogy nem tér el az Éden kertjében használt tervétől. Isten bölcsességet és jó ítélőképességet ígér nekünk (Jak 1:5), és a szentírási bizonyosságokkal felfegyverezve nem szükségszerű az ördög csapdájába esnünk. Sajnos mégis sokan beleestek, és sokan, a többség bele is fog esni.

Gondoljunk arra, hogy idővel mennyit változik a kultúra, változnak a társadalmi normák! A korábban elfogadható dolgok elfogadhatatlanná válnak - és fordítva. A nagy küzdelem kiváltó okai és főszereplői nem változnak, tehát a keresztények mi mindent vegyenek figyelembe, amikor a kultúra változását vizsgálják? Például a mai világban hol hangzanak el az ördög eredeti hazugságai: „Bizony nem haltok meg”, vagy „olyanok lesztek, mint az Isten” (1Móz 3:4-5)?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „A jelenések könyve” c. fejezetből 380-382. o.

Sok világvallás csak elméletekkel foglalkozik, ezzel szemben a keresztény hit gondolatai szilárdan kötődnek történelmi eseményekhez. A Biblia azt mutatja be, hogyan működött együtt Isten az emberiséggel a történelem során. Amikor az isteni közbelépés évezredeit tanulmányozzuk, sokat megtudhatunk az Úr jellemének változatlanóságáról. A keresztények néha arra hivatkoznak, hogy fárasztó mindig ugyanazt hallgatni. Amikor jellegzetes prófétai üzenetünk szól, talán arra gondolunk, hogy ezt már hallottuk, nem tanulhatunk semmi újat. Az üzenetünk nem változik, következetes, ami azonban nem jelenti azt, hogy túl egyszerű lenne, ne készítetne gondolkodásra. Éppen ellenkezőleg! Hamar rájövünk, tanulmányozva a végtelen Istentől jövő információkat, hogy sosem érünk a téma végére! Ellen G. White kijelenti: *A jelenések könyve* megírásának az volt az egyik oka, hogy minden időkre a történelmi üzenetéhez kösse a keresztény egyházat. „Az [akkori] ifjabb munkások közül sokan... beleuntak a gyakran ismételt igazságokba. Igyekezetükben, hogy valami újat, meglepőt hozzanak, megkíséreltek új tantételeket bevezetni, amelyek ugyan a kedélyekre jobban hatottak, de nem egyeztek az evangélium alapelveivel” (i. m. 381. o.). Ez a könyv nem csupán a jövőről, hanem a múlttól is szól, Istennek az a terve vele, hogy szilárdan meggyökerezzünk történelmi hitünkben, nehogy tévútra vigyen az „eredetiség” utáni vágy.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A Szentírás mindig új és újabb információhoz, megértéshez vezet. Hogyan tarthatunk egyensúlyt aközött, hogy egyrészt szeretnénk valami újat tanulni, másrészt fontos ragaszkodni a már megismert igazságokhoz?
- 2) Hogyan reagáljon az egyház a prófécia új magyarázataira? Tudjuk, mindig lehet valami újat tanulni, de hogyan tehetünk különbséget a lényeges új világhát és a jelentéktelen vagy akár téves állítások között?
- 3) A második világháború idején egy haldokló matróz ezt kérdezte egy szanitéctől: „Árva vagyok. Ki fog rám emlékezni a halálom után?” „Én nem felejtetek el!” - felelte a szanitéc, aki bármennyire jószándékú volt is, előbb-utóbb neki is meg kell halnia, és magával viszi a sírba az árva matróz emlékét. Mennyire hiábavaló, értelmetlen lenne mindannyiunk élete, ha a halálé volna az utolsó szó?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: HÉT-SZENTSÉGES

Amikor megszületik,
fölsír a vers is.
Gyémánt-tömör kiáltás
a „testté lett ige”.

Lépéseket jelez mögöttem
csendes ropogással
a havas lét.

Föltámadást
csak egyet láttam,
mikor Krisztus
rám talált.

Köröket rajzolt.
Először nagyokat.
Majd kisebbeket, egyre
kisebbeket..., kisebbeket...,
egészen kicsiket, aztán
a toll
elgurult.

Az évek kiadják
a remény
fölülről való bölcsességét,
versben is,
dalban is.

Egy szál pókfonálon gördül a vers,
az ég teremtő ereje.

A lét értelmét
szennyezi sárkány-korom,
feloldás; a
vérben.

Hasonlatok a házasság köréből

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 2:23-25; 24:1-4; Ezékiel 16:4-14;
Efezus 5:29-32; Jelenések 18:1-4; 19:1-9

„És azt mondta nekem: Írd meg: Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak. És így szólt: Ezek Isten igaz beszédei” (Jel 19:9, ÚRK).

A Bibliában számos szerelmi történet van, amelyek szemléletesen érzékel-
tetik a megváltás bizonyos elemeit, valamint Isten szeretetét népe iránt.
A házasság a legbensőségesebb kapcsolat, jó iskola, amelyben – ha hajlan-
dóak vagyunk Isten szándéka szerint megélni – mély tanulságokra buk-
kanhatunk szeretetével, a hozzá fűződő viszonyunkkal kapcsolatban, illet-
ve arról, hogy milyen messze elment megváltásunkért.

Azonban a szeretettel és a házassággal kapcsolatos modern nézetek ferdíté-
sei miatt nem tudjuk helyesen értékelni azt, amire Isten meg akar tanítani
a házassági szövetség által. A házasság, ugyan sokat rontott rajta az ember
bűnössége (mint ahogy szinte minden), még most is képes jól bemutatni
az igazságot, a prófétai igazságot is. A házasságnak nem csupán boldoggá
kell tennie bennünket; iskolaként is kell szolgálnia, komoly tanulságokkal
önmagunkról és Istenhez fűződő kapcsolatunkról.

Ezen a héten azt járjuk körül, milyen különböző úton-módon szól Isten
Igéje a házasságról – jó és rossz házasságokról. Majd ezekből a példák-
ból levonhatjuk a tanulságokat, hogy jobban megértsük, miként viszonyul Is-
ten a népéhez, még amikor hibáznak is. Megismerhetünk bizonyos igazsá-
gokat a szeretetéről, hogy jobban megértsük a végidő eseményeit.

április 13.

EGY TEST

Kevés olyan metafora van, ami a házasságnál jobban érzékelteti azt a bensőséges kapcsolatot, amire Isten vágyik az emberiséggel. Ez a hasonlat gyakran előfordul a bibliai elbeszélésekben, és *A jelenések könyve* félreértethetetlenül rámutat, hogy az Ige tanulmányozójának feltétlenül meg kell értenie, mire céloz Isten ezzel.

Olvassuk el 1Móz 2:23-25 és Ef 5:29-32 verseit! Hogyan tükrözi a házasság Krisztus és az emberiség kapcsolatát?

Jézus egyszer a farizeusokkal beszélgetve idézte Mózes *első könyvének* leírását Ádám és Éva házasságáról, amire válaszul ők sietve megkérdezték: „*Miért rendelte tehát Mózes, hogy válólevelet kell adni, és úgy bocsátani el az asszonyt*” (Mt 19:7)?

Mózeszt a nemzet alapító prófétájának tekintették. Gondoljunk bele, a házasság intézményének Szerzőjével akarták szembeállítani a saját prófétáját! Jellemzően ilyen taktikával közeledtek Jézushoz: gyakran azt próbálták bizonyítani, hogy a tanítása ellentmond a Szentírásnak. Az egész életen át tartó, hűséges házasság az ideális, ennek intézményét Isten az ember teremtésekor alapította. Sajnos azonban a bűnbe süllyedt emberiség megrontotta ezt az Istentől eredő ajándékot. Tekintettel a házasság fontosságára a Szentírásban, talán nem is véletlen, hogy állandóan heves támadások érik. A szombattal együtt ezt a két ajándékot kaptuk az Édenben, és Isten mindkettővel azt akarta bemutatni, hogy bensőséges kapcsolatra vágyik teremtményeivel. A házasságban két ember lesz egy pár, akik nem tökéletesek, tehát mindig lehet feszültség. Az egyház és Krisztus frigyében a tökéletes Megváltó tökéletességtől messze elmaradó menyasszonnyal alkot párt. Azonban a jó házasság példájából tanulhatunk Isten szeretetéről.

Itt következik a házasság három elve: Az első, hogy bocsáss meg a házastársadnak, bármennyire nem érdemes rá, ahogyan Krisztus is megbocsát nekünk, még ha érdemtelenek is vagyunk erre! A második, hogy fogadd el a házastársadat a hibáival, mindenestől, ahogy Krisztus is elfogad bennünket a hibáinkkal, mindenestől! A harmadik: Krisztus maga elé helyezett bennünket, helyezzük tehát mi is magunk elé a házastársunkat! Hogyan segíthet ez a három evangéliumi elv azt megérteni, hogyan viszonyul hozzánk Isten, ugyanakkor hogyan javíthat is minden házasságon?

GYÖNYÖRŰ MENYASSZONY

Ezékiel 16. fejezete megdöbbentő képpel fejezi ki Isten szeretetét népe iránt. A mezőn sorsára hagyott újszülöttként ábrázolja Izrael népét, akit Isten hazavisz, megmosdat, és miután felnő, feleségül vesz. Beszédesebb kép ez egy valószínűtlen házasságról.

Olvassuk el Ez 16:4-14 szakaszát! A menyasszonyt dicsérő részletekből mire következtethetünk Isten szándékaival kapcsolatban?

Isten azt mondta Izraelnek, hogy „*nagyon megszépültél*” (Ez 16:13, ÚRK) – mégpedig az Ő gondoskodása révén. Amikor annak idején rátalált, senki nem látta szépnek, kitéték meghalni. Isten azonban nagy figyelemmel vette körül, és így egyre szebb lett, míg az egész világ róla beszélt. Ez különösen igaz volt a héber királyság korai szakaszában, Dávid és Salamon uralkodása alatt. Sába királynője azért utazott oda, hogy saját szemével lássa Izrael ragyogását.

Izrael kizárólag Istennek köszönhette szépségét. Gyönyörű lett, híres a népek között, azért, mert Isten menyasszonya volt. Isten elmondja, hogy szépsége „*tökéletes volt az ékességeim által, amelyeket rád aggattam*” (Ez 16:14, ÚRK).

Ez a téma újból és újból felbukkan a Bibliában: Isten menyasszonya gyönyörű, de ez nem az ő érdeme, azért lett ilyen, mert Isten elárasztotta kegyelmével, Ő tette széppé. Hasonlóképpen a hívők sem a saját tetteik miatt tűnnek gyönyörűnek a menny szemében, hanem Isten kegyelméből, a nekünk ajándékozott üdvösség által. Azért leszünk szépek, mert Isten igazsága betakar, „*hogy Isten igazsága legyünk*” (2Kor 5:21).

Addig minden rendjén van Ezékielnél, amíg a következő vershez nem érünk: „*De te elbízta magát szépségében. Hirhedt paráznává lettél, elárasztottál paráznasággal minden melletted elmenőt, és az övé lettél*” (Ez 16:15, ÚRK).

Isten azért teremtett bennünket, hogy a jóságát és a dicsőségét tükrözzük. Amikor egy teremtmény úgy gondolja, hogy gyönyörűségét magának köszönheti, szépsége leértékelődik, és jön a baj.

Milyen veszélyekkel jár, ha a „saját szépségünkben” bizunk? Vagyis hogyan gondolhatjuk azt, hogy van bennünk valami, amivel érdemeket szerzünk Isten előtt, vagy amivel kiérdemelhetjük a szeretetét? Hogyan védekezhetünk a lelki gógtól?

HÓSEÁS PARÁZNA FELESÉGE

Talán az volt a legfurcsább feladat, amit Isten valaha egy szolgájának adott, amit Hóseástól kért: hogy szánt szándékkal parázna nőt vegyen feleségül! Hóseás által meg akarta értetni velünk az Ő nézőpontjából, hogy milyen fájdalmat okoz neki az emberi bűn és lázadás. Isten szeretettel választotta feleségéül Izraelt, aki többször is megcsalta, Ő azonban meglepő módon mégis visszafogadta, helyreállította a kapcsolatát vele.

Vessük össze Hós 1:2, 3:1, Jel 17:1-2 és 18:1-4 verseit! Milyen paráznaságról van itt szó? Milyen tanulságot szűrhet le a keresztény egyház Hóseás történetéből? Hogyan esett bele az egyház is az Ószövetségben elkövetett bűnökbe?

A Bibliából kitűnik, hogy az ószövetségi Izrael által elkövetett bűnök nagy részébe Krisztus újszövetségi egyháza is beleesik. Isten szövetséges népe a fogság előtt kirívóan elfordult az Úrtól, amikor saját köreikbe bevitték a környező népek bálványimádó szokásait. „Konstantint aggasztotta az Arius tanai hatására egyre szélesedő egyházi szakadás, ezért összehívta a niceai zsinatot, sőt maga is közbeavatkozott” (Christopher A. Hall: „How Arianism Almost Won”, *Christianity Today*. 2008). Isten népe mindkét esetben eltért az Úrral való kapcsolatától, hogy az érzékelt problémákra „megoldásokat” találjon.

Isten szóválasztása nyilvánvalóvá teszi: nemcsak arra akar rávezetni bennünket, hogy rosszat tettünk, hanem arra is, amilyen érzést ez kivált bennünkben. Akit megcsalt a házastársa, talán kezdi megérteni, hogy mennyire elszomorítja a mennyet Krisztus iránti hűtlenségünk. Hóseás történetének talán az a legelképezetőbb része, hogy a próféta milyen messze elment hűtlen felesége visszaszerzéséért.

Amikor az emberiséget hívó utolsó kiáltásra gondolunk, hogy fussanak ki Babilonból, érdemes megjegyezni: Isten a *saját népét* hívja, nem idegeneket! Jól ismeri, szereti őket. Még amikor a világ a legnehezebb órája felé tart, Isten akkor is felkínálja a megváltást, amit saját vére árán szerzett meg. Krisztus keresztye mutatja leginkább, mennyire meg akarja menteni tévútra tért népét.

Mondjunk példákat arra, hogyan kacérkodhat lelki paráznasággal ma bármelyik egyház, beleértve a miénket is!

IZSÁK ÉS REBEKA

Amikor az idős Ábrahám komoly feladatot bízott legidősebb, legmegbízhatóbb szolgájára, bizonyára Isten ígéretére gondolt, amit az utódaival kapcsolatban tett neki (lásd 1Móz 15:5).

Olvassuk el 1Móz 24:1-4 szakaszát! Miért volt olyan fontos, hogy Ábrahám fia ne „a kánaániak lányai közül” (1Móz 24:3, ÚRK) válasszon feleséget?

Még ha kirekesztőnek tűnhet is ez az utasítás, Ábrahám számára itt lelki és nem etnikai, teológiai, nem pedig nemzetiségi kérdésről volt szó. Ismerte a kánaáni vallási szokások erkölcsi mélységét, a hamis istenek imádatát. Tudta, milyen könnyen beleránthatnák az efféle gyakorlatokba a fiát, ha közülük választ feleséget.

Az ókori Izrael történetének nagy része - sőt az évszázadok során a keresztény egyházé is - arról szól, hogy Isten népét magával sodorta a világ és annak hamis tanításai, vallási nézetei, pedig nekik kellett volna bizonyágot tenni a világ előtt. Erre talán a legfőbb példa az a szomorú eset, amikor a bibliai hetedik nap, a szombat helyett bevezették a vasárnapnak, a nap napjának pogány ünnepét, aminek kiemelkedő szerepe lesz majd az utolsó napokban.

Olvassuk el 1Móz 24:57-67 szakaszát! Milyen tanulságokat gyűjthetünk ennek a történetnek a részleteiből Krisztus és egyháza vonatkozásában? Bűnös természetünket illetően mit tanulhatunk például abból, hogy Rebeka Izsák távoli, messze élő rokona volt?

Mi is rokonságban állunk a Teremtővel, hiszen eredetileg a saját képére alkotta meg az embert. A bűn ugyan elválasztott tőle, mégis bennünket tart megfelelő menyasszonyának, még ha döntéseink következtében a házasságunk viharosabbá is válhat, mint amilyennek lennie kellene.

Igen, Isten szeret bennünket, mint menyasszonyát, jobban szeret, mint mi Őt. Milyen döntéseket hozhatunk, és nap mint nap meg is kell hoznunk, amelyek nyomán erősödik iránta a szeretetünk? Másrészt viszont milyen döntések gyengítik a szeretetünket?

április 17.

csütörtök

A PARÁZNÁRA KIMONDOTT ÍTÉLET

Olvassuk el Jel 19:1-9 szakaszát! Egyszerre ünneplik a parázna végét meg Krisztus és felesége menyegzőjét. Hogyan mutathatja be Isten igazságos és szeretettel teljes jellemét ez a két, egyszerre történő esemény?

A hűtlenségért fájdalmasan nagy árat kell fizetni, ami kihat a gyerekek és mások életére is. Végül úgy érezheti még a legtürelemesebb megbántott fél is, hogy eljött a pillanat, ahonnan nincs visszatérés, amin túl a házasságot már nem lehet megmenteni. Amikor a világ eljut oda, hogy a szívek végleg megkeményednek, nincs többé megbánás, utána már semmi értelme folytatni a történelmet, felesleges tovább engedni a bűn okozta szenvedés féktelen áradását. Az elveszettek sorsa fájdalmas, de a bűn világában szenvedők örülhetnek, hogy annak a világnak vége, és Isten mindent helyreállít, olyanná tesz, amilyenek eredetileg tervezte. Attól kezdve már senki *nem* fordul el Istentől, mert megtanultuk, méghozzá a nehezebb úton, hogy neki volt igaza: ha elszakadunk tőle, annak pusztulás a következménye.

Olvassuk el Jel 21:1-4 verseit! Mi a jelentősége itt a menyegző képének? Miért reménnyel és ígéretekkel teljes ez a kép? Ezekben a versekben mi garانتálja a reményt?

„A házasság életre szóló egysége Krisztus és az egyház egységének szimbóluma. Krisztus úgy fordul az egyházhoz, amilyen lelkületet a férjnek és a feleségnek kell egymás iránt tanúsítania” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 7. köt. 46. o.).

Kimondhatatlan fájdalmat jelentett Krisztusnak, hogy az emberiség tőle elfordulva más isteneknek szentelte érzéseit. Ennek dacára is odaadta magát értünk, Ő fizetett meg hűtlenségünkért, házasságtörésünkért, hogy ha készek vagyunk megtérni, elfordulni a hamis istenektől, az örök élet ígértét adhassa nekünk.

Olvassuk el 1Pt 1:18-19 verseit! Ennek fényében mi biztosít a Jel 21:1-4 szakaszában felvázolt végkimenetelről?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Mt 22:1-14; 25:1-13; Jn 2:1-11; 2Kor 11:1-5

Amint felismerjük a Biblia többi részében a próféciákkal kapcsolatban rendelkezésünkre álló adatok sokaságát, megkísért, hogy túlzásba essünk. Az évszázadok során egyes keresztények olyannyira hangsúlyozták a bibliai történetek szimbólumait és képeit, hogy gyakorlatilag már mítoszként kezelték a történelmi elbeszéléseket. A Szentírásban szinte minden dolog jelentésének több szintje létezik, de ne feledjük: Isten valós emberekkel kapcsolatos valós események által is adhat tanítást arról, hogy mit tesz majd a jövőben egyházában. A káni menyegző például bepillantást enged abba, hogyan használja a prófécia a házasság hasonlatát, miközben a menyegző konkrét, valós esemény volt. „Krisztus szavával elegendően gondoskodott az ünnepségről. Ugyanilyen bőségesen gondoskodik kegyelme az ember bűneinek eltörléséről, a lélek megújításáról és erejének fenntartásáról” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 116. o.). Vagy ahogy másutt írja: „»Semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgáinak, a prófétáknak« (Ám 3:7). Mert »a titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig miénk és a mi fiainké mindörökké« (5Móz 29:29). Isten adta ezeket nekünk, az Ő áldása kíséri a profetikus iratok áhitatos, imádkozó tanulmányozását” (i. m. 186. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Olvassuk el Jn 2:1-11 szakaszát! *János evangéliumának* számos eleme előrevetíti Krisztus későbbi tevékenységét, és a kommentátorok kiemelik, hogy János céltudatosan vezeti olvasóit a kereszt felé. Ebben a történetben hol látod Krisztus jellemének és eljövendő országának bemutatását? Mit tanít a megváltási tervről és Isten Fiának megígért menyegzőjéről?
- 2) A Biblia kutatói jól ismerik és szeretik a tíz szűz példázatát. Milyen tanítást találunk benne a végidei eseményekre vonatkozóan? Fontos az a részlet, hogy a vőlegény késik? Milyen tanulságokat rejt ez a példázat a Krisztussal való egyéni, illetve közösségi kapcsolat tekintetében?
- 3) Említsünk meg olyan gyakorlatokat, amelyek kívülről jutottak a kereszténységbe! Nyilvánvaló, hogy ilyen a bibliai szombat helyett átvett vasárnap. Ezen kívül még milyen hamis tanok szüremkedtek be az egyházba? Hogyan védekezhetünk ezek ellen, és hogyan segíthetünk másoknak is felismerni ezeket? A hármas angyali üzenet hogyan segít, hogy az emberek észrevegyék a kereszténységbe bevett hamis tanításokat?

**SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY:
TAPINTATOSAN**

Tenyerét ellenzőnek tartva
leselkedik a lélek ablakában
a bíbor-szemű kegyelem.
Apró, szív alakú kavicskákkal
dobálja az ablaküveget,
kereszt karjával
tapintatosan kopog,
vajon vannak-e odabent,
megnyitná-e ajtaját valaki
a szolga-Isten előtt?

Nemzetek, 1. rész

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 10:1-12; 12:1-9; 1Sámuel 8:4-18;
Máté 20:25-28; Jelenések 18:1-4

„És hatalom, dicsőség és uralom adatott neki, hogy minden nép, nemzet és nyelv őt tisztelje. Hatalma örökkévaló hatalom, amely nem szűnik meg, és királysága sem pusztul el” (Dán 7:14, ÚRK).

A *Jelenések könyve* bemutatja, mi Isten megoldása a bűnbe süllyedt világ helyzetére. Az utolsó fejezetek szerint az ember újból hozzáfér az élet fá-jához, eltűnik az átok, és attól kezdve megint Isten színe előtt lehetünk. A *Jelenések könyve* bizonyos szempontból *Mózes első könyvének* fordítottja, ami továbbra is kulcsfontosságú marad, ha meg akarjunk érteni, hogyan alakultak ki kezdetben a világ problémái.

Dánielnél és a *Jelenésekben* egyaránt a világi uralom az egyik fő tényező – az emberi kísérletek láncolata a bolygó feletti uralomért, ami jogosan Istent illeti. Majd miután a bűn és a lázadás borzalmas epizódja örökre lezárul, Isten fog végleg uralkodni, igazságban.

Ehhez a korhoz rendkívül hosszú folyamat vezet el, az emberiség évezre-deken át kísérletezett az önrendelkezéssel, ami sosem működött jól. A leg-nemesebb ideálokhoz még a megfogalmazóik sem értek fel soha, gyakran szörnyen messze kerültek azoktól. Tehát az emberiség évezredek szomorú történelme nem más, mint kisiklott rendszerek által ránk szabadított tra-gédiák beszámolója. Ez pedig csak még rosszabb lesz, amíg Isten meg nem alapítja örök országát (Dán 7:27).

április 20.

NIMRÓD ÉS NINIVE

Isten az emberiség ideális otthonául teremtette meg az Édent. Amint behatolt a bűn, nem volt más választása, ki kellett küldenie az embert a kertből, az élet fájától, legalábbis egyelőre. Az embereknek a kerten kívül keményen kell dolgozniuk a létfenntartásért. Az élet keményebb lett - fájdalmak között, arcunk verejtékével kell megélnünk (1Móz 3:16-19). Őszüleink bíztak abban, hogy az igaz Király biztosítja nekik az utat vissza a kertbe. Áldozatokat vittek az Éden kapujához, hűségesen várták a megváltást, amit Isten már kezdettől fogva felajánlott a bűnössé lett világnak. „Az Édenkert a földön maradt hosszú idővel azután is, hogy gyönyörű ösvényeiről Isten elűzte őket... Ádám és fiai ide jöttek istentiszteletre. Itt fogadták meg újólga, hogy engedelmeskedni fognak a törvénynek, amelynek megszegése miatt kellett az Édent elhagyniuk. Amikor a bűn özöne elárasztotta a világot, és az embert gonoszsága miatt özönvíz pusztította el, az a kéz, amely az Édent ültette, elvitte azt a földről. A végső helyreállításakor azonban, amikor Isten »új eget és új földet« (Jel 21:1) teremt, dicsőbb díszbe fogja az Édent öltöztetni, mint amilyen kezdetben volt” (Ellen G. White: *Patriárkák és proféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 36. o.).

Mások inkább az újkeletű problémák emberi „megoldásain” dolgoztak. Láthatjuk városállamok születését, ahol igyekeztek egyszerűbbé tenni az életet, és talán megpróbálták visszaszerezni, ami az Édenben elveszett.

Olvassuk el 1Móz 10:1-12 szakaszát! A Biblia itt mutat be egy sor politikai szereplőt, akikkel a könyv különböző részeiben találkozunk, köztük Ninivét és Babilont. Mit szűrhetünk le ezekből a szövegekből abból, amit e városok későbbi szerepéről tudunk?

Nimródról olvasva némelyek arra következtetnek, hogy nagyszerű hős volt, a pogány mitológiai alakokhoz hasonló diadalmas vezér. Ám a Bibliában az áll rá vonatkozóan, hogy „*hatalmassá kezdett lenni a földön*” és „*Hatalmas vadász az Úr előtt*” (1Móz 10:8-9, ÚRK), csakhogy ez nem dicséret. Nimród a saját megítélése szerint volt nagy, és az Istennel való szembefordulására utal az, hogy „*az Úr előtt*”. Ezek a versek arról tanúskodnak, hogy terjedt az Isten elleni lázadás, ami végső soron mindaddig fennmarad, amíg egy nap Isten örökre el nem törli.

Az Isten elleni lázadás bűne miért burkoltabb, mint hinnénk? Hogyan védekezhetünk ez ellen a nagyon is emberi jellemző ellen?

ÁBRAHÁM ELHÍVÁSA

1Mózes 10. fejezete ír a nemzetek születéséről. Többnyire a *gójim* szót úgy fordítják, hogy „nemzetek”, de utalhat még általában a pogányokra is. A 10. fejezetből megtudjuk, hogy az emberi faj országokra, nyelvekre, családokra és „népekre” osztható fel (1Móz 10:5; lásd még Jel 14:6).

Szinte közvetlenül ennek a fogalomnak a bevezetése után Isten az egyik népből elhívja Ábrahámot, hogy más legyen, mint ők, mint amit ők képviselnek.

Olvassuk el 1Móz 12:1-9 szakaszát! Miért hívta el Isten Ábrámot (a későbbiekben Ábrahám) a szülőföldjéről?

Istennek az volt a szándéka, hogy olyan népet alapít Ábrahámmal, ami különbözik a többi emberi birodalomtól. Egyedül Isten lett volna a királyuk. Ennek a népnek kellett volna bemutatnia, mi történne, ha az emberiség visszatérne a Teremtőhöz. Azért alapította Izraelt, hogy áldás legyen „*a föld minden nemzetségei*” (1Móz 12:3) számára. Isten olyan világossággal és kiváltságokkal árasztotta el őket, amit talán az özönvíz előtti idő óta nem látott a világ.

Olvassuk el 5Móz 4:5-9 verseit! Mit hagyott meg az Úr Ábrahám utódainak, a népnek, amelyben teljesült az Ábrahámnak tett isteni ígéret?

Itt nem egyetlen emberről volt szó, aki egy közösségben tett bizonyosságot, hanem egy egész *népről*, amely egymással összedolgozva és Istennel együttműködve bemutathatta Isten jellemének dicsőségét. Figyeljük meg azt is, hogy ebben a beszédben nem csak a „*rendelkezésekre és végzésekre*” került a hangsúly, mint amelyek különlegessé tették őket! Amennyiben betartják azokat, akkor mondják róluk más népek, hogy „*Bizony bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet*” (5Móz 4:6)! Bármilyen csodálatos igazságokat kap is a nép, ha nem él azok szerint, nem engedelmeskedik azoknak, az áldás helyett átkot, az élet helyett halált hoznak.

Hogyan vonatkozik ugyanez az elv ma ránk, adventistákra, vagyis hogy az ismeret nem elég, alkalmazni is kell?

MEGKAPOD, AMIT KÉRTÉL

Az eredeti terv szerint Izraelt a többi néptől eltérően nem emberi uralkodónak kellett volna vezetnie. Idővel azonban a hitük meggyengült, és olyasmi után kezdtek vágyakozni, mint ami a „népeknél”, a pogányoknál volt.

Olvassuk el 1Sám 8:4-18 szakaszát! A vének vajon miért találták vonzónak a királyságot? Hogyan eshetünk mi is hasonló kísértés csapdájába?

Fontos megjegyezni, hogy királyt kérve elutasították Isten uralmát a nép felett. A nemzet alapításától fogva közvetlenül a Teremtő vezetése alatt kellett állniuk, és a vele való kapcsolatukat kellett többek között a szentély és az abban folyó szolgálatok által is bemutatni. Amikor királyt kértek, ugyanolyan szenvedést szabadítottak magukra, mint amit a pogány országok tapasztaltak: katonákat soroztak be a király háborúi miatt, lefoglalták a tulajdonukat, adókat vetettek ki rájuk és egyebek. Rá kellett ébredniük, hogy az emberi hatalmasságok a saját hasznukat nézve uralkodnak, nem pedig a jó érdekében, ahogyan Isten teszi. Az új rendszer ráadásul állandósulni fog: Izrael megkapja, amit kért, viszont már nem lesz visszaút, amikor felismerik annak hátrányait. *„És panaszkodni fogtok annak idejében királyotok miatt, kit magatok választottatok, de az Úr nem fog meghallgatni akkor titeket”* (1Sám 8:18).

Isten ismeri népe gyengeségét, és már korán megjövendölte, hogy Izrael királyt fog kérni. Ezt meg is tették, így a szent történelem nagy része a választásuk következményeinek története lett.

Olvassuk el 5Móz 17:14-20 szakaszát! Figyeljük meg, nem Isten mondja, hogy „adok nekik királyt”, hanem a nép akart királyt magának. Isten biztositókat helyezett el, hogy védje őket az emberi uralom néhány rossz hatásától – bár a nép és királyai a történelem tanúsága szerint ezeket gyakran figyelembe sem vették.

Egyszerűen csak meg kell néznünk Izrael királyválasztás utáni történelmét, hogy lássuk, mennyivel rosszabb lett a helyzet. Egyes királyok jobbak, mások rosszabbak voltak, de még a „jó” is követtek el rossz dolgokat (gondoljunk csak Dávidra és Betsabéra). Sok esetben a nép olyan király uralma alatt élt, aki *„Gonoszul cselekedett az ÚR szemében”* (1Kir 15:26, ÚRK; lásd még 1Kir 11:6; 16:30; 2Kir 3:2 stb.).

Egy dolog közös minden emberi kormányzatban, úgy régen, mint ahogy ma: bűnös emberek uralkodnak bűnös emberek felett. *Mégis, mi romolhat el?*

A POGÁNYOK URALKODÓI

Istennek az újszövetségi egyházzal való kapcsolatába is bepillantást nyernünk az által, ahogy Izrael népével bánt. Izrael népe valójában sok szempontból előrevetítette az egyház hibáit. A keresztények egyáltalán nem mondhatják, hogy különbek lettünk volna az ókori Izraelnél, most sem vagyunk jobbak, komolyan fenyegetnek bennünket is ugyanazok a kísértések.

Olvassuk el Mt 20:25-28 szakaszát! Mitől óvta Jézus a tanítványait, miközben alapot vetett a keresztény egyház munkájának?

Izrael királyt kért, ami a nemzet hanyatlásához vezetett. Egre rosszabb királyok követték egymást, míg Isten megengedte, hogy a babiloniak fogságba vigyék népét, amivel helyes útra terelheti őket.

Hasonló történt a keresztény egyház történelmében is. Itt nem arról volt szó, hogy egy pogány nép struktúráját akarták volna felvenni, de amikor Nagy Konstantin lépett hatalomra és kereszténynek vallotta magát, a hívők fellelegeztek: végre vége az üldözésnek! Ez önmagában áldás volt, de akkor felvetődött az egyházban, hogy talán képesek lesznek a maguk javára fordítani a császári hatalmat.

A 4. században több, nagy horderejű vita alakult ki a keresztények között, és amikor az egyház képtelen volt önállóan megegyezésre jutni, engedték, hogy a császár közbelépjen. Róma püspökének, aki egykor első volt az egyenlő püspökök között, fokozatosan nőtt a hatalma. Az egyház hagyta, hogy az állam beleavatkozzon a vallási kérdésekbe, és amint az állam megvetette a lábát az ajtóban, a dolgok csak rosszabbá váltak.

Az ókori Izraelhez hasonlóan a keresztény történelem legsötétebb fejezetei is annak a közvetlen következményei lettek, hogy az egyház kompromisszumot kötött a világgal. Izrael bálványimadásba fordult, királyait a hatalomvágy rossz útra vitte, még gyermekáldozatokat is bemutattak a bálványoknak. Az egyház pedig fokozatosan átvette a pogány birodalom sok eszközét és módszerét, egészen addig a pontig, míg sok hűséges hívőnek mártírhalált kellett halni, mert az egyházi-állami intézmény számára veszélyesnek tekintették őket.

A mi kultúránkban, társadalmunkban hogyan veszélyeztethetik hasonló kísértések a hitünk tisztaságát?

április 24.

POGÁNYOK VILÁGOSSÁGA

Izrael népe alapításával Istennek nem az volt az elsődleges szándéka, hogy a világ többi részét kizárja, hanem hogy megmentse. A legtöbbünk lelkiismeretét bizonyára felébreszti, amikor szembesülünk mások helyes, igaz fellépésével, így Izrael létének az is célja volt, hogy éles megvilágításba helyezze a környező népek bűnét és önzését. Az Istennel összhangban élő hívők az Úr igaz jellemére világítanak rá, ami természetes módon büntudatot ébreszt. Az az ideális, hogy Isten jellemét kell bemutatnia azoknak, „*akik megtartják Isten parancsolatait*” (Jel 14:12).

Amennyiben az izraeliták helyesen cselekedtek volna, azt tették volna, amit Isten mondott nekik, a népek békével fordultak volna hozzájuk, egyre jobban meg akarták volna ismerni őket és az Istenüket. Tragikus módon azonban inkább háborút vívtak ellenük, amint azt a babiloni fogság is mutatja.

Természetesen Isten jellemét a legteljesebben Jézus mutatta be - az egyetlen ember, aki tökéletesen példázta azt. Tökéletes élete az emberek szívét megtérésre vezette, meghívást jelentett (lásd Jn 3:16-21).

Izrael népével az volt Isten legfőbb célja, mint az egyház megalapításával: Krisztushoz akarta vonzani a bűnösöket. Az egyház által hirdetett hármasszólyos üzenet sem csupán néhány kiválasztottnak szól, hanem „*minden nemzetiségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek*” (Jel 14:6). Jel 18:1 verse megjövendöli, hogy Krisztus visszatérése előtt az egész földet beragyogja Isten dicsősége.

Milyen szerepet szánt Isten a népének a világon? Mit tanítanak erről a következő szakaszok? Hogyan alkalmazhatjuk önmagunkra ezeket az elveket?

4Móz 14:17-21 _____

Ézs 42:6; 49:6; 60:3 _____

Jel 18:1-4 _____

Olvassuk el újból Jel 18:1-4 szakaszát, az *én népemnek*, vagyis Isten népének szóló felhívást, hogy fussanak ki Babilonból! Hogyan történik meg ez? Vagyis hogyan használhat fel Isten bennünket, egyházunkat, ami nincs Babilonban, hogy kihívja a még ott lévő népet?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ézs 44:24-45:13

„Lassan-lassan, először csak lopva és csendben, majd pedig amikor megerősödött, és hatalmába kerítette az emberek lelkét, nyíltabban végezte megtévesztő és istenkáromló munkáját »a törvényszegés titkos bűne«. A pogányság szokásai szinte észrevétlenül utat találtak a keresztény egyházba. A megalkuvás és a behódolás szellemét egy ideig fékezte a vad üldözés, amelyet az egyház a pogányságtól elszenvedett. Amikor viszont az üldözés megszűnt, és a kereszténység bekerült a királyok udvarába és palotájába, felcserélte Krisztus és az apostolok alázatosságát és egyszerűségét a pogány papok és uralkodók pompájával és hivalkodásával, Isten kívánalmait pedig emberi elméletekkel és hagyományokkal. Nagy volt az öröm, amikor Konstantin a negyedik század elején névlegesen megtért, és a világ a látszatszentség öltönyében besétált az egyházba. Ekkor felgyorsult a bomlasztás. A látszólag vereséget szenvedő pogányság lett a győztes. Az ő szelleme irányította az egyházat. Tanításai, szertartásai és babonái összekeveredtek Krisztus névleges követőinek istentiszteletével” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 43. o.). Vajon nem fenyeget mindannyiunkat az a veszély, minél tovább élünk itt, hogy „Krisztus és az apostolok alázatosságát és egyszerűségét” világi pompával, hatalommal, elismeréssel és kísértésekkel cseréljük fel? Ha azt hisszük, hogy nem, csak magunkat csapjuk be!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Különösen fájdalmas momentum a babiloni fogság. Ábrahámot Káldeából hívta ki az Úr, hogy szövetséges népet alapítson vele, világosságul a föld lakóinak. Az ő utódait vitték el láncra verve. A fogság alatt Isten megmutatta Izraelnek, hogy mi lett volna, ha hűségesek maradnak. Az Istennel szembehelyezkedő rendszer feje, Nabukodonozor Krisztushoz tért (Dániel 4. fejezet). A fogság végén Isten egy perzsa királyt támasztott - Krisztus előképeként -, hogy elengedje népét Babilonból, és így visszatérhettek az ígért földjére. Círusz nem volt izraelita, Isten mégis kiválasztotta, hogy példát adjon a világnak a megváltási tervről, amikor engedte Isten szövetséges népét visszatérni Jeruzsálembe. Hogy tekint Isten az emberiségre? Mit tanulhatunk ezzel kapcsolatban abból, hogy Izrael népe körén *külső* embereket használt fel céljai véghezvitelére?
- 2) Mi nem vagyunk Babilonban, de vajon mennyire van bennünk Babilon? Hogyan ismerhetjük fel ezt a problémát? És hogyan változtathatunk?

KÁRÁSZ IZABELLA: URAM, KÖSZÖNÖM A TAVASZT!

Újra kinyílt az orgonánk,
újra itt van a kikelet.
Virágba szökkentek a fák,
zölddé változott a berek.
Tavasz varázsos illatán
fölfelé száll az én szívem,
megáll Isten trónusánál
és imádkozik csendesen:

Uram, köszönöm a tavaszt,
a természetnek tavaszát,
az életető napsugarat,
a kinyíló kék ibolyát.
Patak folyását völgyeken,
a légnek tiszta illatát,
lepkék szállását idelemn,
és fenn a pacsirta dalát.

Uram, köszönöm a tavaszt,
az életemnek tavaszát,
köszönöm, hogy széppé tetted
életemnek ifjú korát.
Köszönöm, hogy adtál nekem
imádkozáshoz hő fohászt,
és megmutattad az utat,
amely elvezet Tehozzád.

Uram, szenteld meg a tavaszt,
az életemnek tavaszát!
Lelkemben csak NEKED nyíljon
minden cseppnyi érzés-virág!
Neked szenteljem életem,
Hozzád mehessek egykor át!
Uram, köszönöm a tavaszt!
Az életemnek tavaszát!

Nemzetek, 2. rész

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 2:9-17; Ézsaiás 17:12-13;
Dániel 2:31-35; 7:1-3; Róma 3:10-19; Jelenések 10:1-11; 12:15-16

„Csendesdjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön” (Zsolt 46:11).

Az évszázadok során egyesek úgy vélték, hogy a bűneset Isten akarata volt, vagyis Ő akarta, hogy az emberek bűnbe süllyedjenek, meghaljanak, és így Jézus személyében eljusson a kereszthez. Hiszen máskülönben hogyan tudta volna olyan nagy erővel és szemléletesen bemutatni az emberiség iránti szeretetének mélységét, mint azzal, hogy meghalt értünk a kereszten? Röviden: némelyek szerint Istennek szüksége volt az ember bűnbeesésére.

Ez iszonyatos, szörnyű elgondolás. Istennek soha nem volt az a szándéka sem Sátánnal, sem az emberiséggel, hogy bűnbe essen. Sátán, majd pedig az ember lázadása végzetes következményekkel járó tragédia, és ha összeleink nem buknak el, teljes maradt volna az Istennel való kapcsolatunk, örömünk.

A héten tovább vizsgáljuk a problémákat, amelyeket a bűneset okozott, valamint az, hogy a nép Isten vezetése helyett emberi vezetőket akart. *Dániel próféta könyvében* komoly kinyilatkoztatást kapunk minderről. Ez is bemutatja, hogy igaza volt Istennek, amikor figyelmeztette népét arra, ami történik, ha tőle elfordulva földi uralkodókat választanak. Pontosan azt is kapták, földi királyokat: bűnösök uralkodnak bűnösök felett, ez pedig egyáltalán nem lehet jó kombináció.

április 27.

A LEGELSŐ PARANCSOLAT

Az Éden kertje volt az első emberpár tanterme, ahol a teremtett világgal való találkozásai során ők és az utódaik vég nélkül, mind többet és többet megtudhattak volna a Teremtőről. „Ádám és Éva nemcsak Isten atyai gondoskodását élvező gyermekek voltak – mutat rá Ellen G. White –, hanem tanulók is a végtelen bölcs Isten iskolájában... A látható világegyetem titkai – »a tökéletes tudásnak csudái« (Jób 37:15) – az eligazítás és öröm kimeríthetetlen forrását kínálták nekik” (*Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 24. o.).

Olvassuk el 1Móz 2:9-17 verseit! Mi volt az első parancs, vagy tiltás, amit Isten az embernek adott? Miért olyan fontos ez?

1Móz 2:16-17 verse a *cvh* (megparancsol) szógyök első előfordulási helye. Isten megparancsolta az embereknek, hogy ne egyenek a jó és a gonosz tudásának fájáról. Hogyan lehet tiltott bizonyos ismeret? Vajon nem mindig hasznos, ha többet tapasztalunk és több mindent megismerünk?

A Szentírás szerint nem. Istennek az volt a szándéka, hogy népét mélyreható módon tanítja, miközben megóvjá őket a hosszú szenvedéstől, amit bizonyos ismeretek okoznak, mint ami később bekövetkezett, amikor az emberek az Úr vezetése helyett földi uralkodót választottak.

Évezredekkel később, amikor Izrael királyt kért, az Úr felvázolta a következőképpen (erről a múlt héten esett szó). Közölte: az idők végéig érvényben marad a döntésük, hogy kilépnek közvetlen vezetése alól.

Izrael királyai egyre gonoszabbak lettek, Isten szövetséges népe pedig elvilágiasodott, eltávolodtak a céltól, ami felé haladniuk kellett volna, ezért az Úr még többet adott nekik abból, amit akartak: az emberi uralomból.

Sokat tanulhatunk, ha ennek hátterén közelítünk *Dániel próféta könyvéhez*. A látomásokban bemutatott birodalmak egymás utáni sora nem csupán a „népek” (a pogányok), hanem Izrael kudarcai ellen is vádiratnak számítanak, mivel nem akarták követni Isten parancsolatait. A kezdetben az Édenben kapott szabadság helyett az elnyomatás évszázadai váltak tanteremmé. A készségek szívüek felmérhették az éles ellentétet a világi birodalmak és Isten országa között.

Milyen fajta tudás az, amit jobb lenne most sem ismerni? Ez hogyan mutat rá az édeni tiltás okára?

DÁNIEL 2. FEJEZET

Isten a babiloni fogság idején, Dániel próféta által érzékeltette a legmegkapóbb módon, hogy milyen a kapcsolat népe és a világ birodalmai között. Izrael már nem volt autonóm. Learatták döntéseik következményeit (és talán tanultak azokból?).

Olvassuk el Dán 2:31-35 verseit, ahol látványos panorámaképet kapunk a világtörténelemről, egészen a végidőig! Milyen fontos igazságokat tanulhatunk ebből a különleges próféciából?

A 19. század végén sokan megújult bizalommal gondoltak az emberi fejlődésre. A párizsi világkiállítás (1900) például az optimista jövőkép figyelemre méltó szemléje volt. A technológiai és tudományos fejlődéssel bizonyára vége lesz az emberiség sok szörnyű problémájának! A 20. századba lépve számos gondolkodó hatalmas derűlátással úgy vélekedett, hogy az emberiség csodálatos új korszakát vezetik be a felvilágosodás eszméi, az ember egyre jobbá válása és az ész hatalma.

Azonban az I. világháború csakhamar szertefoszlatta ezeket az álmokat, és mire véget ért a 20. század, mintegy kétszázmillió ember veszett oda a háborúkban. Technológiai fejlődés történt, de erkölcsi bizonyosan nem. Dr. Martin Luther King gondolata nyomán: a rakétáink irányítottak, de az embereink félrevezettek. Ez pedig valóban félelmetes kombináció.

A próféciák tanulmányozói közül sokan felfigyeltek arra Dániel 2. fejezetében, hogy az egymás után következő fémek értéke csökken: az aranyat követi az ezüst, az ezüstöt a réz, a rézet a vas, végül pedig a vas agyaggal keveredik.

Charles Darwin, Marx Károly és más 19. századi gondolkodók bizonygatták, hogy az ember felfelé tart, biológiailag és társadalmilag egyre fejlettebb lesz. Bizonyos szempontból az emberi élet valóban jobbá vált (legalábbis fizikailag), de ki az, aki a béke, a biztonság és a jólét tekintetében nagy optimizmussal tekint a világ jövőjére, annak alapján, ahogyan most vezetik?

Jézus figyelmeztetett: „Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről... Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé” (Mt 24:6-7). Hogyan lehet vigaszt találni abban, hogy Isten ezekre előre figyelmeztetett?

DÁNIEL 7. FEJEZET

Dániel 2. fejezetének álmát először egy babiloni király látta, a 7. fejezet látomását viszont egy héber proféta, Isten szövetséges népének tagja kapta.

Dánielnek Isten ugyanazt a témát mutatta meg, mint Nabukodonozornak, csak más perspektívából. Dániel nem szobrot látott, hanem a vizet felkavaró szél nyomán a tengerből kiemelkedő nemzetek sorát. Ezek a népek folyamatos küzdelemben álltak, ebből következően egyre változtak az erőviszonyok. Zsolt 65:7-9, Ézs 17:12-13 és Jer 46:7-8 versei például az áradások és hullámok hasonlatával érzékeltetik a népek küzdelmeit.

A pogány birodalmak tengerében ezzel szemben legalább egy időre a béke és biztonság szigete volt az ígéret földje – szent nép, amit Isten az uralma szilárd alapjára épített, más volt, mint a környező zabolátlan népek.

Olvassuk el Dán 7:1-3 verseit! Roppant mozgalmas jelenet. Milyen tanulságot szűrhetünk le ezekből a képekből, mint amilyen például a tengerből először feljövő állat?

Dániel a partról figyelte a pogányok kaotikus harcát, amikor hirtelen egy vadállat *megindult kifelé a szárazra* – az ő területére! A pogányok problémája ekkor az ő népe problémájává is vált. Eldöntötték, hogy úgy élnek, *mint* a pogányok, ezért a pogányokkal (és a pogányok alatt) fognak élni. A babiloni uralomtól kezdve Isten szövetséges népe soha többé nem élvezett teljes vagy tartós autonómiát.

Isten népe elvesztette önrendelkezési jogát, és ez így marad az idők végéig, amikor Krisztus végül visszaveszi jogos uralmát Királyunkként. Az Újszövetségben Isten népének szenvedése folytatódott a Római Birodalom, majd pedig a pogány Róma utódjának, a kis szarvnak a keze alatt.

A történelem tanúsága szerint voltak jobb népek, békésebb korszakok, de a nemzetek, népek, birodalmak történelmében többnyire az egyik tragédia a másikba torkollott, az egyik elnyomó után a másik hatalom kerekedett felül, ráadásul gyakran olyan uralkodók alatt, akik állítólag népük javát tartották szem előtt. Mennyire ellentétes mindez azzal a vezetéssel, amit Isten szánt népének. Bárcsak azt választották volna!

Róm 3:10-19 fényében mi a magyarázata a sok rossznak, ami a világon történik? Miért van olyan nagy szükségünk az evangéliumra? Hogyan mutat rá erre különösen a 19. vers?

A FÖLD ÉS A TENGER KÖZÖTT

A föld és a tenger képeiből sokat megtudhatunk, kiváltképp a próféciával kapcsolatban. Figyeljük meg a *föld* és a *tenger* egymással ellentétes szimbólumait a bibliai próféciában!

„Amikor szimbolikus értelemben egymás mellé kerül a föld és a tenger, a *föld* gyakran a rendezett világot, vagy akár Izrael országát jelenti, míg a *tenger* fenyegetően a pogány népekre utal, ahogy a tenger fenyegeti a földet” (*Symposium on Revelation*. 1. köt. szerk. Frank Holbrook, Silver Spring, MD, 1992, Hetednap Adventista Egyház Bibliakutató Intézete, 260. o.).

Eszerint a *föld* az Isten uralmán alapuló stabilitás területe, míg a *tenger* az emberi büszkeség alapján álló népek instabil forrongását jelképezi.

Az előbbi gondolat fényében olvassuk el Jel 12:15-16 és 13:1, 11 verseit! Figyeljük meg a víz és a föld egymás melletti előfordulását! Ezek hogyan jelennek meg a próféciában? Mire taníthatnak a próféciaértelmezéssel kapcsolatban?

Figyeljük meg, hogy a sárkány *vízzel* üldözi az asszonyt (az egyházat). Amint láttuk, a próféciában a víz gyakran a világi kormányzatokat, valamint a sokszor azokhoz társuló felfordulást és káoszt szimbolizálja. Láthatjuk, a történelem nagy részében hogyan tudta Sátán felhasználni a vezetőik által feltüzelt tömegeket Isten népének üldözésére. A hetednap adventisták értelmezése szerint Jel 12:16 utalás arra, hogy az üldözött hívók az Újvilágba menekültek. Amennyiben helyesen értjük a *szárazföld* és a *víz* jelentését, mi következik ebből az amerikai államalapítással kapcsolatban?

Tekinhetünk Amerikára „szárazföldként” úgy, mint az ígéret földjére, vagyis mint Isten népe számára kijelölt helyre? Lehetséges, hogy a szárazföldből feljövő fenevad ezért tűnik először a bárányhoz hasonlónak? Amerika ugyan nem lett „Új Izrael”, aminek látni szeretnék volna némelyek az alapítói közül, de az üldözöttek milliói számára hosszú ideig a vallásszabadság földje volt.

Sajnos azonban ez a bárányra emlékeztető fenevad egy nap úgy szól majd, „*mint a sárkány*” (Jel 13:11). Az Egyesült Államok hosszú ideje a vallásszabadság jelzőtüze az üldözöttek számára, de egy nap majd a legfőbb vallási üldözővé lesz! Ez újabb példa arra, mi történik, ha Isten helyett emberi vezetőt választanak.

május 1.

ISMÉT PRÓFÉTÁLNOD KELL

A maradék egyház az Újvilágban született, ott, ahol a vallásszabadságra vágyók menedéket kerestek a 17-18. században. A hosszú ideig fennálló vallási és politikai akadályok miatt máshol aligha lehetett volna olyan gyors és erőteljes ennek a mozgalomnak az indulása, mint az Újvilágban, a későbbi Amerikai Egyesült Államokban.

A mozgalom születéséről olvassuk el Jel 10:1-11 szakaszát! Keressük benne az eddig említett elemeket, pl. nemzetek/népek, szárazföld és tenger! Kellő elővigyázattal élve, nehogy túl sokat olvassunk ki a szakaszról, mi az, amit találunk a beszámolóban?

Az angyal hangosan szól, hasonlóan Jelenések 14. és 18. fejezeteinek angyalaihoz. A történelem sürgető ideje volt a maradék egyház munkájának megalapozása, „sok népek és nemzetek, és nyelvek és királyok” (Jel 10:11) érdekében. Az angyal kezében „egy... könyvecske” (Jel 10:2), valószínűleg *Dániel próféta könyve* (lásd Dán 12:4), ami hosszú generációk óta ekkor nyílt ki először. Az angyal egyik lába a tengeren, a másik a szárazföldön áll. Ez talán arra utal, hogy az üzenet eljut az egész glóbuszra, az Ó- és az Újvilágba egyaránt, illetve, hogy *minden* népnek szól: azoknak, akik a szárazföldön élnek, de azoknak is, akik a „pogányok” tengerében vannak. Végre valahára az egész világot beragyogja Isten dicsősége, és Jelenések 14. fejezetének utolsó üzeneteit elviszik *mindenkihez*. Egyházunk - Izraelhez hasonlóan - arra kapott megbízást, hogy hirdesse az evangéliumot „az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jő el a vég” (Mt 24:14).

Isten grandiózus befejezés felé tereli az emberiség történelmét, amikor vége szakad az emberi birodalmaknak, Krisztus pedig elfoglalja örök trónját. Olvassuk el Dán 2:34-35, 44-45 verseit! A Biblia minden félreértést kizáróan világossá teszi, hogy vége lesz minden emberi országnak, nyomuk sem marad, mint ahogy a sok szörnyűségnek sem, amit maguk után hagytak, a helyüket pedig Isten örök országa veszi át, ahol többé nem lesz bűn, szenvedés, betegség, gonoszság, sem halál!

Figyeljük meg, Dániel 2. és 7. fejezetei mennyire pontosan megjövendölték a világi birodalmak felemelkedését és hanyatlását! Bámulatos ez a pontosság, ha tekintetbe vesszük *Dániel próféta könyve* megírásának idejét. Hogyan erősíti ez is az Istenbe vetett bizalmunkat örök országának ígérete kapcsán?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Bábel tornya” c. fejezet, 87-92. o.

„*Láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala*» (Jel 21:1). A tűz, amely a gonoszokat megemészti, megtisztítja a földet. Elsöpri az átok minden nyomát. Nincs örökké égő pokol, amely a megváltottakat a bűn félelmetes következményeire emlékezteti.

A bűnnek csak egy emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja kereszthalálának nyomait. A bűn kegyetlen munkájának semmi emléke nem marad, csak a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén és lábán. A megdicsőült Krisztust szemlélve a próféta így szól: *»Ragyogása, mint a napé, sugarak támadnak mellőle, és ott van az Ő hatalmának rejteke*» (Hab 3:4). A megsebzett oldalából folyó vér békítette meg az embert Istennel. Ott van az Üdvözítő dicsősége, ott van az *»Ő hatalmának rejteke*». A Megváltó áldozata *»elégseges... a megtartásra*»; ezért arra is van hatalma, hogy megsemmisítse azokat, akik Isten irgalmát semmibe vették. Jézus a megalázás nyomait a legmagasabb érdemjelként viseli. A Golgota sebei a Megváltót dicsőítik, és hatalmát hirdetik az örök korszakon át” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 574. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mindaz, ami földi, legyen bármilyen grandiózus, hatalmas, csodálatra méltó és dicsőséges, végül porrá, hamuvá lesz, örökre eltűnik. Ez vonatkozik mindarra a jelentős, sikeres földi dologra is, amit elértél vagy amin éppen most dolgozol. Miért nem szabad erről soha megfedkezni? Ez a nézőpont hogyan segít a helyes fontossági sorrend tartásában?
- 2) Alaposan figyeljük meg a tengerből feljövő fenevadat Jel 13:1-10 szakaszában! Milyen szempontból mondható, hogy ez a természetes következménye a babiloni gondolkodásnak? Világos, hogy Babilontól a kis szarv hatalmáig ebben összegződik *minden* emberi „nemzet”. Az egyes birodalmaknak mely jellemzői maradnak meg végig? Például a világ miben tükrözi még most is a babiloni vagy római értékeket?
- 3) Adventistaként hogyan tarthatunk helyes egyensúlyt az Úr követése és az országunk, kormányzatunk törvényeinek a betartása között? Mi történik, ha az egyiknek való engedelmség engedetlenséghez vezet a másikkal szemben?

AZ EMBERI OSTOBASÁG

Túl korán zörget - máskor meg késve.
Mindig elalszik - hol őrködni kell.
Izeg-mozog - hol nyughatna végre,
vagy mélyen hallgat - mikor szólni kell.
Mindig fecseg - hol hallgatni illik,
s olyankor nevet - ha könny nyújt vigaszt.
Sír, óbégat - hol az öröm nyílik,
kivételez - ha szabály tiltja azt.
Jogra ügyel - hol szabadon dönthet,
buzgón tesz-vesz - hol ima kellene,
s imádkozik - hol sokkalta többet
segíthet munka s nem szó fegyvere.
Tépelődik - gyors megoldás helyett,
s elhamarkodja - mit más mérlegel.
Goromba - hol tapintat huny szemet.
Békét hangoztat - mikor ütni kell.
Harsog hitet s evangéliumot - hol
kegyelemből már megszületett,
s nagyképű göggel büszkélkedik ott -
hol Isten nevét dicséri a tett.

Karl Barth után németből S. A.

Mi az áldozat jelentősége?

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 12:1-11; Ézsaiás 1:2-15; 6:1-5;
Haggeus 2:7-9; 1Korinthus 5:7; Zsidókhoz 10:3-10;
Jelenések 4:7-11

„És új éneket énekeltek, amely így hangzott: Méltó vagy, hogy átvedd a könyvet, és felnyisd pecsétjeit, mert megölted, és véred által megvásároltál Istennek minden törzsből, nyelvből, népből és nemzetből” (Jel 5:9, ÚRK).

Keresztelő János kijelentette, amikor Jézus odalépett hozzá: „Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét” (Jn 1:29, ÚRK)! Félreérthetetlen utalás ez az állatáldozatokra, amelyek rámutattak Krisztusnak az egész emberiségért vállalt helyettes halálára.

A Bibliában kikerülhetetlen az állatáldozatok témája, vörös vonalként fut végig lapjain, központi szerepet játszik *A jelenések könyvének* grandiózus jelenetében, amikor az angyal bekíséri Jánost Isten tróntermébe (Jelenések 4-5. fejezet). Jézus megölt bárányként (Jel 5:6) tűnik fel ebben a meghatározó képben, ami fontos kulcs az egész prófétai szakasz megértéséhez.

Ezen a héten az áldozattal kapcsolatos témák közül vizsgálunk meg néhányat, amelyekből többet megtudhatunk Jézusról, a megöletett Bárányról, a tróntermi jelenet nyilvánvaló főszereplőjéről. Egyedül Ő méltó, és ez rendkívül sokat elárul arról, amit az Úr az áldozati rendszer által végbevitt. Végtelenül szerető Istenként látjuk Jézust, aki meghozta a legnagyobb áldozatot. Tettére az örökkévalóságon át csodálattal tekintünk majd mi, mint ahogy a világmindenség más értelmes lényei is.

HIÁBAVALÓ ÁLDOZATOK?

Két gondolat összehasonlításából is több mindent megtudhatunk. Az áldozat természetét illetően sokatmondó annak bibliai perspektívája is, amikor Isten valójában *elutasította* népe áldozatát.

Vessük össze Ézs 1:2-15, 56:6-7 és Zsolt 51:18 verseit! Milyen fontos tanulsággal találkozunk itt az áldozatokkal kapcsolatban?

Izrael történelmének ez a tragikus epizódja nem az első eset volt, amikor Isten elutasított egy áldozatot, hasonló történt a megváltás történelmének kezdetén, amikor Ábel áldozatát elfogadta, Kainét pedig nem. Ez a korai eset újabb alkalmat ad arra, hogy szembeállítsuk egymással az elfogadható és az elfogadhatatlan áldozatokat (lásd 1Móz 4:3-7; Zsid 11:4).

Ézsaiás korában Izrael gyakorolta a külsőségeket, gondolatban kipipálták a vallási feladatok elvégzését, miközben igyekeztek a legkevesebb erőfeszítést tenni azért, hogy Isten tetszésére éljenek, és a saját kedvüket keresték. Áldozataikkal önmagukra gondoltak, azok nem az Isten előtti meghajlás, átadás lelkületéből fakadtak. Ugyanez mozgatja a világ országait: az Istentől való függetlenség lelkülete. Kain a saját elgondolása szerint kívánt élni, kizárólag az önmaga által megszabott feltételek alapján akarta a szertartásokat bemutatni Istennek. Ebből arra lehet következtetni, hogy Istent csupán akadálynak, nehezítő tényezőnek tekintette saját útján. Annyira azonban félt tőle, hogy a rítusokat gyakorolta.

Ábel viszont az Isten által megkívánt áldozatot ajánlotta fel, azt, amiben megmutatkozott Isten ígérete a Messiás eljövételéről (1Móz 3:15). Krisztus golgotai megváltó tetteire mutatott előre a bárány.

„Ábel felfogta a megváltás nagyszerű alapelveit. Tudta, hogy bűnös. Látta, hogy Isten és közte ott van a bűn és büntetése: a halál. Bemutatta a megölt áldozatot, a feláldozott életet. Így ismerte el a törvény követelményeit, amelyet áthágott. A kiontott véren keresztül az eljövendő áldozatra, a Golgotán haldokló Krisztusra tekintett. Bízva az ott történő engesztelésben, tudta, hogy Isten őt igaznak tartja és elfogadta az áldozatát” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 46. o.).

Mennyire fontos, hogy ne csak üres rítusokat gyakoroljunk! Mit jelent teljes egészében Jézus halálára hagyatkozni, mint ami az üdvösség egyetlen reménye? Hogyan tapasztalhatjuk ezt mindannyian?

BIKÁK ÉS BAKOK VÉRE

Vannak, akik az áldozat fogalmát teljes egészében kegyetlennek, durvának és bizonyos értelemben igazságtalannak tartják, ám éppen ez a lényege! Krisztus halála kegyetlen, durva és igazságtalan volt – az ártatlan halt meg a vétkesekért. Erre volt szükség a bűn problémájának megoldásához. Erre a halálra, Krisztuséra mutatott előre az összes durva, kegyetlen és igazságtalan áldozat.

Olvassuk el Zsid 10:3-10 szakaszát! Mit tudhatunk meg ebből Isten népének ószövetségi áldozatairól? Miért volt ezekre egyáltalán szükség, ha nem menthették meg a bűnösöket?

A bárány és a többi áldozati állat csupán jelkép volt, amelyek előremutattak Isten Bárányának engesztelő áldozatára. Az áldozatok bemutatása a hit cselekedete volt, a bűnösök így fejezhették ki látható módon hitüket az eljövendő Messiásban. Az ilyen szimbólumot gyakran *előképnek* nevezzük, amelynek beteljesedése a *kép*, az előrevetített dolognak vagy eseménynek a megjelenése. Egyesek szerint az áldozatok Jézus kereszthalálára mutató „mini-prófeciák” voltak.

Az áldozatbemutatással kapcsolatos szertartások némileg hasonlíthatók ahhoz, amikor menetjegyet váltunk. Megvesszük a vonat-, busz- vagy repülőjegyet, de nem mindig indulunk azonnal útnak, viszont a később esedékes utazás szimbólumaként, ígéretként megkapjuk a jegyet vagy a szállókártyát. Ücsöröghetünk azon a papírlapon, amennyit csak akarunk, akkor sem juttat el bennünket sehova, de ha felszállunk a járműre és elindulunk, megkapjuk, amiért fizettünk, onnantól már nincs szükségünk a papírra.

Így volt ez az állatáldozatokkal is. Fontos szerepet kellett betölteniük, de miután az igazi áldozat megtörtént, a többi értelmét veszítette. Ezért hasadt ketté a templomban a szentélyt és a szentek szentjét elválasztó kárpit Jézus halálakor. „*És a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt*” (Mk 15:38, ÚRK). Jézus kereszthalálára mutatott előre az egész áldozati rendszer, a templom és minden. Miután Jézus beteljesítette ígéretét a kereszten és diadalmasan feltámadt a halálból, az előképek már szükségtelenné váltak.

Gondoljunk bele a bűn rettenetes voltába, mivel csak Jézus, a testté lett Ige (lásd Jn 1:1-3, 14) szerezhette engesztelést érte! Hogyan viszonyuljunk tehát a bűnhöz?

május 6.

A PÁSKABÁRÁNY

A *jelenések könyve* majdnem harmincszor utal úgy Jézusra, hogy „a Bárány”. Isten népe számára a megváltási terv korai napjaitól fogva a bárány az eljövendő Messiás szimbóluma volt. Ábel „*juhainak első elléséből*” (1Móz 4:4, ÚRK) áldozott, és mielőtt Izrael elindult Egyiptomból az ígért földje felé, egyéves báránnyal kellett megváltaniuk emberek és állatok minden elsőszülöttjét (2Móz 12:5).

Olvassuk el 2Móz 12:1-11, Ézs 53:7-8, 1Kor 5:7 és Jel 5:6 verseit! Mit tanítanak arról, hogy Jézus a páskabarány, az áldozat? Mit jelent ez ránk nézve?

Évekkel Krisztus halála, feltámadása és mennybemenetele után írta Péter: „*Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből; Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén*” (1Pt 1:18-19).

Egyedül Jézus élt emberként úgy, hogy azzal eleget tett Isten szentsége követelményének, minden más ember bűnös, és bűnös életünk szó szerint Alkotónk természetének meghazudtolása. Jézus lett „*az utolsó Ádám*” (1Kor 15:45). Ő tökéletes életet élt, ahol mi elbuktunk. Emberi természetében betöltötte mindazt, amit az emberiségnek kellett volna. Tökéletesen tükrözte Isten dicsőségét. „*...aki engem látott, látta az Atyát*” (Jn 14:9), mondta Fülöpnek.

Jézust a páska idején feszítették meg, ami szintén azt jelzi, hogy Ő a Bárány, akire az előképek mutattak. Jn 18:19-20 verseiben elmondta, hogy Ő mindig „*nyilván*” szólt és tanított. Ezzel párhuzamos, hogy Izrael népe azt az utasítást kapta: válasszák ki a páskabarányt, és az áldozatbemutató napjáig „*tartsák maguknál*”, vagyis legyen szem előtt. Amikor a főpap kérdőre vonta Jézust a tanításai miatt, Ő utalt rá, hogy nem titokban, hanem nyíltan járt a templomban, mindenki láthatta. Az élete, a cselekedetei és a tanításai egyaránt azt mutatták be, hogy ki Ő - a hibátlan Bárány, Isten igazságának és dicsőségének legteljesebb kinyilatkoztatása.

Hogyan tükrözheti jobban az életünk Jézus tökéletes jellemét?

JÉZUS A TEMPLOMBAN

A megváltás egész története feszültséggel teljes. Isten vágyik rá, hogy visszaállítsa a közösséget, amiben egykor vele lehetett az ember, szeretné, hogy közel legyünk hozzá. Ám a bűnösök meghalának közvetlenül a színe elé kerülve. Dávid így írt: „*Mert nem olyan Isten vagy te, aki hamisságban gyönyörködne; nem lakhatik tenálad gonosz*” (Zsolt 5:5). Majd hozzátette: „*Én pedig a te kegyelmed sokaságából házadba mehetek; leborulok szent templomodban a te félelmedben*” (Zsolt 5:8).

Olvassuk el Hag 2:7-9 verseit! A második templom építésekor Haggeus próféta bámulatos ígéretet mondott: az új templom dicsősége meghaladja a korábbiét. Mit jelent ez a prófécia?

Amikor Salamon felszentelte az első templomot, az Úr dicsősége – ami Izrael népet kísérte a Kánaán felé vezető úton – betöltötte a templomot, ezért a papok nem is tudtak tovább bent maradni, hogy befejezzék a szolgálataikat (1Kir 8:10-11). A második templom felszentelésekor az Isten trónját jelképező szövetség ládája nem volt meg, mert Jeremiás elrejtette. Ekkor Isten valós jelenléte *nem* töltötte be a templomot, amit elkésérítőnek tartottak. Hogyan válhatna mégis valóra Haggeus ígérete?

Jézus, a testet öltött, hússá-vérré lett Isten megjelent személyesen a második templomban. Maga Isten lépett ki a kárpit mögül, hogy közlünk valóvá legyen, csatlakozzon hozzánk a bűntől megtört világban. Isten Fia már Emberfia lett, ezért láthattuk az arcát, hallhattuk a hangját, tanúi lehettünk például annak, amikor megérintett egy tisztátalan leprást és meggyógyította (Mt 8:3). Nem úgy kerültünk közelebb hozzá, hogy az Ő irányába vitt volna minket, hanem Isten mozdult el *mifelénk*. Személyesen lejött hozzánk. Nem is csoda, hogy a Biblia ezt mondja Jézusról: „*Íme, a szűz fogan méhében, és fiat szül, akinek a neve Immanuel, amely azt jelenti: Velünk az Isten*” (Mt 1:23, ÚRK). Gondoljunk csak bele, hogy ez mit jelent!

A kozmosz Teremtője nemcsak azt vállalta, hogy közöttünk éljen, hanem hogy meg is haljon értünk!

Isten szeretetének mindent felülmúló kinyilatkoztatása a kereszt. Még milyen más úton-módon láthatjuk és tapasztalhatjuk szeretetének valóságát?

május 8.

MERT MINDENT TE TEREMTETTÉL!

A proféták csak néhány alkalommal juthattak annyira közel látomásban Istenhez, hogy megpillanthatták a trónját. Ezékiel a mennyezet felett látta (Ez 1:26), Ézsaiás a mennyei templomban (Ézs 6:1), a legrészletesebb leírást pedig János adta, akit *A jelenések könyve* 4-5. fejezete szerint az angyal bekísért oda látomásban. A szentélyszolgálat ószövetségi előképei azt jelezték, hogy az ember csak egyetlen úton léphet Isten jelenlétébe: Krisztus vére által (lásd pl. 3Móz 16:2, 14).

Olvassuk el Ézs 6:1-5 és Jel 4:7-11 szakaszát! A két látomás mely részei hasonlítanak? Figyeljük meg az események sorrendjét! Melyik téma az első? Mi jön utána? Mit emelnek ki a látomások Istennel kapcsolatban?

Először mindegyik tróntermi látomásban a mennyei lények Isten szentségét hirdetik. Ézsaiás látomásában lenyűgöző a jelenet: a templomot betölti a füst, „*az ajtó küszöbei megrendültek*” (Ézs 6:4, ÚRK), amikor a szeráfok szentnek mondják Istent. János látomásában a kerubok ugyanazt mondják: „*Szent, szent, szent*” (Jel 4:8; lásd még Ez 10:14-15, ahol a proféta a „*lelkes állatokat*” [KAR] vagy „*élőlényeket*” [RÚF, ÚRK] „keruboknak” nevezi). Mindegyik proféta előtt Isten dicsőségének káprázatos jelene tűnt fel.

Majd látjuk a proféták reakcióját. Ézsaiás felkiált, hogy tisztátalan ajkú (Ézs 6:5); János sír, azzal szembesülve, hogy nincs senki, aki méltó lenne (Jel 5:4). Amikor közvetlenül feltáru előttünk Isten szentsége, az, hogy Ő méltó, akkor kezdjük végre felfogni az emberiség helyzetét: teljes egészében méltatlanok vagyunk, szükségünk van Krisztusra, a Megváltóra!

Sátán rengeteg váddal illetve Istent, azt állította, hogy zsarnok, önző, vaszigorral uralkodik, de a hazugságai egy röpké pillanat alatt lelepleződnek a mennyei trónteremben. Jézus igazi valójában mutatkozik meg ott: Ő „*a megöletett Bárány*” (Jel 5:12). Így láthatjuk, hogy milyen az Atya valójában (Jn 14:9). Az Atya jellemének legökétebb kinyilatkoztatása Jézus értünk vállalt kereszthalála volt.

A kereszt tehát két dolgot mutat meg: az első, hogy mennyire szeret bennünket Isten, hiszen önmagát is kész volt feláldozni értünk; a második pedig, hogy mennyire bűnösök vagyunk, ugyanis csak a kereszt által lehetséges a megváltásunk.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: A Szentírás világossá teszi, hogy Krisztus az *egyetlen*, aki méltó megváltásunk biztosítására. Egyedül Ő élt büntelen emberi életet, Ő adta az egyetlen példát, ami az Atya dicsőségének tökéletes meglelgedésére szolgált. Ő az Isten *szeplőtelen* Báránya, aki most az emberiség fejeként garantálja örök biztonságunkat. Magára vette vétkeinket, elszenvedte Isten ítéletét a gonoszság felett. Amikor János az Isten trónja köré gyűlt mennyei lényeket látta, azt hallotta, hogy „*Ne sírj! Íme, győzött a Júda törzséből való oroszlán*” (Jel 5:5, ÚRK).

Gondoljunk bele, mennyire szörnyű a bűn, és milyen mélyre süllyedt az emberiség, hogy csak Jézusnak, Istennek a halála tette lehetővé problémájának megoldását! Ha bármilyen más módja lett volna az emberiség megmentésének az isteni kormányzat elveinek áthágása nélkül, akkor minden kétséget kizáróan azt választotta volna.

„Isten megszegett törvénye a bűnös életét követelte. Az egész világegyetemben csak egy lény volt, aki az ember érdekében eleget tudott tenni a törvény követelményeinek. Mivel Isten törvénye olyan szent, mint Isten maga, csak vele egyenlő lény tehetett jóvá áthágását. Senki más, csakis Krisztus menthette meg az elbukott embert a törvény átkától, és hozhatta ismét összhangba a mennyel. Krisztus kész volt magára venni a bűn terhét és szégyenét – a bűnét, amely annyira sérti a szent Istent, hogy miatta az Atyának és a Fiúnak el kellett válnia egymástól. Krisztus kész volt a nyomorúság feneketlen mélységébe hatolni, hogy megmentse a megrontott emberiséget” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadók, 37. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) János látja, amint a „megöletett” Bárány belép a trónterembe. Jel 13:8 verséből tudjuk, hogy Jézus „*megöletett, e világ alapítása óta.*” A megváltási terv már készen állt, mielőtt szükség lett volna rá. Mit árul ez el Istenről?
- 2) Sok ateista úgy gondolja, hogy magunk vagyunk a rideg univerzumban, nem várható gondoskodás. Ezzel szemben a Biblia elmondja, hogy Isten a világ iránti nagy szeretetéből lejött *hozzánk*, és meg is halt értünk. Mennyire tekinthetünk mi másként a világra, az abban elfoglalt helyünkre, mint azok, akik egyáltalán nem hisznek Istenben? Más szóval: hogyan hasson a kereszt minden cselekedetünkre?
- 3) Az emberiség megváltásának miért csak Krisztus élete, halála és feltámadása volt az *egyetlen* módja? Mit fejez ki a bűn szörnyűségéről ez a hatalmas ár?

GERZSENYI SÁNDOR: SZAGGATOTT KIÁLTÁS

Érvek reflektorai pásztázzák élesen
és könyörtelen logikával
a tézisek és hipotézisek
ködös hadszínterét.

Támadás Napkelet felől!
Fény, fény, fény!
És mennyi tiszta tény és bizonyosság!
Hosszú éjszaka után reggel lesz megint.

Látni óhajt szemünk.
Új, rendkívüli csodákat vágyunk,
de misztikum nélküli, derűs létet,
megbékélt, dolgos készülődést
a „léten túli lét”-be.

Sok terhes tapasztalat sorvasztja lelkünket.
Betegen sóhajtozunk most segítségért.
Ordítanak tagjaink a kintől.

Bethesdai Csodatévő!
Jöjj és szánj meg bennünket,
mert nincs emberünk...!

Feneketlen mélység a szívünk,
és nincs nyitott ablakunk a jövőre.
Elesetten, csüggedten vonaglunk a porban,
mint akiknek talán már minden mindegy.

Hol az a kéz,
mely megragadja isteni erővel
a szeretet után tapogatók
hideg, remegő ujjait?!

Szögtől szaggatott tenyeredet
nyújtsd ide, Megváltónk!
Nincs másban reménységünk -
egyedül Benned.

A prófécia alapjai

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 3:21-24; 4Mózes 2:3-25;
Ézsaiás 6:6-8; 14:12-14; Ezékiel 1:4-14; Jelenések 4:1-11

„Majd az Úr szavát hallottam, aki ezt mondta: Kit küldjek el, és ki megy el nekünk? Én azt mondtam: Íme, itt vagyok én, küldj el engem” (Ézs 6:8, ÚRK)!

Istennek azon az alapon van joga uralkodni az univerzum felett, hogy mindent Ő teremtett (Jel 4:11), a másik ok pedig a jelleme. A jellemét megismerve kezdjük egyre jobban megérteni, hogyan és miért szűkölködik a bűnös ember Isten dicsősége nélkül (Róm 3:23).

Ezen a héten még tovább haladunk előre a tróntermi látomásban. Elgondolkodunk azon, hogy miként viszonyul a bűnös emberiség a szent Istenhez, hogyan állít helyre bennünket Krisztus áldozata és visz közelebb a trónhoz. Isten helyre akar állítani bennünket, nemcsak egyéenként, hanem az emberiség egészét is, hogy újból az Ő dicsőségét mutassuk be a teremtett világban. A Biblia többi részét átvizsgálva fontos nyomokat találunk, amelyek segítenek megérteni, illetve kellőképpen értékelni a nemes hivatást, amit bűnbocsánatot nyert és megváltott bűnösökként Istentől kaptunk.

Az ember lázadásának egyszer s mindenkorra, örökre vége lesz. Utána Isten szeretetben gazdag, önmegtagadó és önfeláldozó jelleme még fényesebben tündököl majd, mint ahogy eredetileg tervezte az emberiség számára. Ő soha nem akarta, hogy az ember elbukjon, viszont a kereszt különleges módon tárja elénk szeretettel teljes jellemét.

május 11.

ITT VAGYOK, KÜLDJ EL ENGEM!

Évekkel ezelőtt egy gyülekezetben elhatározták, hogy felújítják a korszerűtlen alagsort, és új közösségi terem alakítanak ki. Az egyik első lépésként új fényforrásokat helyeztek el, mert arra gondoltak, hogy így minden jobban mutat majd. Ám amikor elkészültek, a terem még *rosszabbul* nézett ki, hiszen a fényben a hibák is jobban látszanak.

A mennyei trónterembe betekintő, káprázatos látomás nyomán Ézsaiás fájdalmasan szembesült saját hiányosságaival: *„Jaj nekem – kesergett –, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom! Hiszen a Királyt, a Seregek URát látták szemeim”* (Ézs 6:5, ÚRK)! Mi is így éreznénk, ha hirtelen az Úr elé vezetnének. A ragyogó világosságban minden mentségünk eltűnik. Isten színe előtt érzékeljük elveszett állapotunkat. Ézsaiásra azonban élete legnagyobb meglepetése várt.

Olvassuk el Ézs 6:6-8 verseit! A próféta tudta, a bűn miatt „végünk van”. A bűn zsoldja halál. A szeretet Istene azonban ahelyett, hogy magunkra hagyna a következményekkel, közelebb von magához. Mi az eredménye ennek? Miért olyan fontos ez?

Ézsaiás megtisztult bűneitől, amikor a szeráf az oltárról vett parázsló szénnel megérintette az ajkát. Valószínűleg itt a füstölőáldozati oltárról van szó, ahol közbenjárást végeztek Isten népéért (lásd Jel 8:3-4). A próféta bocsánatot nyert bűneire, így már alkalmasnak ítélték arra, hogy megálljon Isten színe előtt. Azt a megbízást is kapta, hogy Istent képviselje a világban.

Érdekes, a „szeráf” szó azt jelenti, hogy „tűzlény”. Figyeljük meg, mit mondott Jézus Keresztelő János szolgálatáról: *„Ő égő és fénylő lámpa volt, de ti csak egy ideig akartatok örvendezni világosságában”* (Jn 5:35, ÚRK). Természetesen János is bűnös ember volt, akinek szüksége volt a kegyelemre és a megváltásra, de a szolgálatával rámutatott arra, aki egyedül képes kegyelmet és megváltást hozni.

Jézus azért jött, hogy tökéletesen bemutassa az Atya dicsőségét, Isten pedig elküldött előtte egy prófétát, egy bűnös embert, és a mennyei szeráfokéhoz hasonló feladatot bízott rá.

Ézsaiás csak azután mondta: „itt vagyok én, küldj el engem!” (Ézs 6:8, ÚRK), amikor már tudta, hogy megtisztult bűneitől. Mit felelhetünk mi, ha Jézus vére megtisztított a bűneinktől?

A KÉT KERUB

Amikor Isten kiküldte őszüleinke a kertből, reményt ébresztett bennük, beszélt nekik a Messiásról (1Móz 3:15), az Éden kapujába pedig jelentőségteljes szimbólumot helyezett: két kerubot állított oda fényes lángpallossal. Ne hagyjuk figyelmen kívül, hogy ez a jelenet emlékeztet a szövetség ládájára, ami Isten trónját szimbolizálta (2Móz 25:18)!

Olvassuk el 1Móz 3:21-24 szakaszát! Mi volt a kerubok feladata, és miért?

A kerubok egyrészt azt a feladatot kapták, hogy ne engedjék az élet fájához a bűnösöket (1Móz 3:22), ugyanakkor azt a reményt és ígéretet is szimbolizálták, hogy az ember egy nap majd visszajuthat a Paradicsomba. „Az Édenkert a földön maradt hosszú idővel azután is, hogy gyönyörű ösvényeiről Isten elűzte őket. Az elbukott emberiség még sokáig nézhette az ártatlanság hazáját. Bejáratát angyalőrök zárták el. A Paradicsom kerubok őrizte kapujánál megmutatkozott Isten dicsősége. Ádám és fiai ide jöttek istentiszteletra. Itt fogadták meg újólag, hogy engedelmeskedni fognak a törvénynek, amelynek megszegése miatt kellett az Édent elhagyniuk... A végső helyreállításakor azonban, amikor Isten »új eget és új földet« (Jel 21:1) teremt, dicsőbb díszbe fogja az Édent öltöztetni, mint amilyen kezdetben volt” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 36. o.).

1Móz 3:24 szóhasználata szintén érdekes: a Biblia szerint Isten a kerubokat a kert keleti oldalához „helyezte”. Az eredetiben itt a *sákan* héber szó áll, ebből a szógyökből ered a szent „sátor” (lásd 2Móz 25:9; 4Móz 3:26), amiben Isten dicsősége lakozott a nép között. A Bibliában ugyan nem szerepel az általánosan ismert *sekina* szó, ami Isten jelenlétére utal, de ennek is az a szó az alapja, amit gyakran „sátornak” írnak. Ezt a verset tehát így is lehet fordítani: „Isten az Édenkert keleti oldalánál *sátoroztatta* a kerubokat.”

A Biblia Isten jelenlétével kapcsolatban említi a kerubokat (lásd 1Krn 13:6; Zsolt 80:2; Ézs 37:16), különösképpen a trónjával összefüggésben, ott hirdetik a nevét. Ne feledjük, Jelenések 4-5. fejezetében a huszonnégynén Isten tróntermében jelenti ki, dicséretet énekelve, hogy Isten jogosan uralkodik, hiszen mindent Ő teremtett. Így jobban megérthetjük a tróntermi jelenetet, illetve azt, hogy milyen szerepet kapunk az Alkotónk előtt mi, bocsánatot nyert bűnösök.

PARÁZSLÓ SZÉN

Az egész Ószövetségben olvasunk kerubokról - élőlényekről (Ez 10:8), vagy aranyból készült figurákról (2Móz 25:18). Gyakran közvetlenül Isten trónja mellett állnak, Isten dicsőségét ragyogtatják az univerzumban. A szentek szentjét elválasztó kárpitra is hímeztek kerub alakokat (2Móz 26:1). A *zsoltárok könyve* azzal érzékelteti Istennek a teremtett világ feletti nagy hatalmát, hogy költői kifejezéssel ábrázolja Istent, amint kerubok szárnyán repül (Zsolt 18:11). Az Úr parancsára a szövetség ládájára két, tömör aranyból készült, szárnyaikat egymás felé fordító kerub alakját kellett állítani (2Móz 25:18-20).

Olvassuk el Ez 1:4-14 szakaszát! Milyen hasonlóságokat találunk az ebben a részben, valamint Ézs 6:1-6 szakaszában és Jel 4:1-11 verseiben szereplő jelenetek között?

Ezékiel előtt feltárult Isten lenyűgöző hatalma. Először is, ez eléggé zavarba ejtő jelenet, éppen illik ahhoz a nehéz helyzethez, amiben Isten népe akkor találta magát: a kiválasztott nép nem az ígéret földjén, hanem babiloni fogságban élt. Ezékiel a jelenetet tanulmányozva felnéz, és meglátja Isten trónját.

Figyeljük meg, hogy milyen fontos párhuzamokat találunk más „tróntermi” látomásokkal! Ezékiel látomásában az élőlények négy-négy arca hasonló ahhoz, amit János látott: oroszlán, sas, bika és ember.

Ezékiel a leírás elején nem nevezi meg konkrétan a négyarcú titokzatos lényeket, de később, egy másik tróntermi jelenetben (lásd Ez 10:1-21) keruboknak mondja őket. Ézsaiás szeráfokkal kapcsolatos látomásában olvasunk még a parázsló szénről. A szeráfok arca is olyan, mint a János látomásában szereplő lényeké. A kerubok *mindig* ott vannak, amikor Isten trónját, vagy az azt jelképező szövetség ládáját látjuk, azt, ami Isten találkozóhelye volt Mózesrel (2Móz 25:22). A próféták lenyűgöző látomásaiban is szerepeltek kerubok. Szorosan kötődnek Isten trónjához. Az Úr terve szerint minden teremtményének az Ő dicsőségét kell tükröznie, akár a saját képre teremtett emberiségről beszélünk, akár az angyalokról, akik közvetlenül fenséges trónja mellett állnak.

Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten. Hogyan értékeljük önmagunkat a szentséghez viszonyítva, aminek Ezékiel tanúja lehetett? Mennyire vagyunk tehát ráutalva az evangéliumra?

NÉPE KÖZÖTT LAKOZÓ ISTEN

A felhőben megnyilatkozó Istent követő izraeliták megálltak az ígért földje felé vezető útjukon, felállították a szent sátert, majd pedig törzsenként táborot vertek körülötte – három-három törzs helyezkedett el minden oldalon. Isten dicsősége leereszkedett a szentek szentjére, hogy az Úr a népe között lakozzon.

A sátor mind a négy oldalán volt egy-egy domináns törzs. 4Mózes 2. fejezete szerint melyek voltak ezek?

4Móz 2:3 (keleten) _____

4Móz 2:10 (délen) _____

4Móz 2:18 (nyugaton) _____

4Móz 2:25 (északon) _____

Figyeljük meg, hogy minden domináns törzsnek megvolt a saját zászlaja, ami rájuk mutatott. A Szentírás ugyan nem írja le pontosan, hogy milyen kép volt a zászlókon, de egy érdekes hagyomány – nagyjából 1Mózes 49. és 5Mózes 33. fejezetei alapján – a négy arc egyikét köti az égtájakhoz. „Rabbinikus hagyomány szerint Júda törzsének zászlaján egy oroszlán, Rúbenén egy ember vagy egy emberi fej, Efraimén egy bika, Dánén pedig egy sas alakja szerepelt, tehát a négy zászlón az Ezékiel által leírt kerubok alakjában összeolvadó négy élőlény tűnt fel” (Carl Friedrich Keil, Franz Delitzsch: *Commentary on the Old Testament*. 1. köt. Peabody, MA, 2011, Hendrickson, 660. o.).

Természetesen túlzásba is lehet vinni a tradíció magyarázatát, de azért érdekes ezt az ősi hagyományt összevetni a Bibliának az Új Jeruzsálemre vonatkozó leírásával. Jellemző mintázat tűnik így ki: a város mind a négy oldalán kapuk vannak, amelyek három-három törzset jelképeznek (Jel 21:12-13).

Izrael táborának és az Új Jeruzsálemnek a leírása egy jelentős tényt emel ki: Istennek az a szándéka, hogy az emberiséget a trónja közelébe vigye. *A jelenések könyvének tanítása szerint „az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány”* (Jel 21:22).

Természetesen mi nem Izrael táborában élünk, hogyan húzódhatunk mégis közelebb Istenhez a gyakorlatban?

május 15.

LUCIFER BUKÁSA

Felfoghatatlannak tűnik, hogy Lucifer egykor oltalmazó kerub volt, kiemelt pozíciót foglalt el közvetlenül Isten trónja mellett. Pusztán a lényével, a létezésével is Isten dicsőségét mutatta be az egész világmindenség előtt. Majd elkezdett a saját dicsőségével foglalkozni, már nem a Teremtő dicsőségét tartotta szem előtt, vagy még pontosabban: azt képzelte, hogy nem kapja meg azt a tiszteletet, ami járna neki.

Olvassuk el Ézs 14:12-14 és Ez 28:11-17 szakaszát! Mi vezetett Lucifer bukásához? Vessük össze ezeket a verseket Jel 14:1-12 részével is! Mi történik ebben a fejezetben? Hogyan érthetjük ezt meg még jobban Lucifer bukásának és az emberiség Krisztusban nyert pozíciójának összehasonlításával?

Figyeljük meg, hogy Lucifert levetették a szent hegyről, de a megváltottak a Sion hegyén állnak Isten Bárányával. Azt olvassuk, hogy Lucifer ott volt az Édenben, ahol egykor az ember is élt, de ellentétben Sátán sorsával, az emberiség visszajut a Paradicsomba – Krisztus által (lásd Jel 22:1-3).

Ebben az összefüggésben rendkívül sokat mond a következő idézet Ellen G. White tollából: „A menny diadalt arat, és az Úr megváltottai töltik be az űrt, ami Sátánnak és angyalainak a bukása miatt keletkezett” (*The Advent Review and Sabbath Herald*. 1900. május 29.).

A megváltottak csak az evangélium által lehetnek a mennyben! Valójában Jelenések 4-5. fejezeteinek tróntermi jelenetében szemléletes módon találkozunk az evangélium témájával, a megváltással. Az angyalok ezt kiáltják: „Méltó vagy, hogy átvedd a könyvet, és felnyisd pecsétjeit, mert megöltek, és véred által megvásároltál Istennek minden törzsből, nyelvből, népből és nemzetből” (Jel 5:9, ÚRK). Micsoda kép ez az evangéliumról, Jézusnak az emberiség megváltásáért elszenvedett haláláról!

Az első angyal üzenete hív, hogy hirdessük „az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek” (Jel 14:6). Hatalmas erővel hirdetik, hogy mit tett Krisztus a világért. A föld történelmében egyetlen ember sincs, akire ne lenne érvényes Krisztus halála, csak hallaniuk kell róla és el kell dönteniük, hogy elfogadják.

Mi a szerepünk egyházként és egyénenként abban, hogy bemutassuk a világnak Krisztust és azt, amit értük is tett?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, „A küzdelem véget ér” c. fejezetből 570-572. és 576-578. o.

Sátán, a hajdani oltalmazó kerub mindenkiből ki akarja ölni a bizalmat Isten kormányzata iránt. Isten engedi, hogy a bukott angyalok folytassák a lázadást, mert be akarja mutatni a világmindenségnek az önfelmagasztalásból eredő gonoszság mélységét. Sátánnak sikerült ugyan bevonni az emberiséget a háborújába, amit Isten ellen folytat, de a kereszten Krisztus már döntő vereséget mért rá, biztosítva ezzel az emberek helyét ott, ahol egykor a bukott angyalok álltak. Krisztusban a bűnösök világosan megcáfolják Lucifer állításait. A végső jelenet bizonyos értelemben Isten jóságának és szeretetének még hatalmasabb kinyilatkoztatása lesz annál, mint ami Lucifer bukása előtt volt. Nem Isten akarta, hogy gonoszság legyen, ami örök következményekkel járó tragédia, de miután minden lezárul, Isten jósága és szeretete olyan módon nyilatkozik meg, ami máskülönben nem történt volna meg.

Krisztus „rátekin a képmására átalakult megváltottakra, akiknek jelleme Isten jellemének tökéletes tükre, és arca Királyuk arcának mása. Meglátja bennük lelke vajúdásának gyümölcsét, és elégedett. Majd olyan hangon, amelyet mind az igazak, mind a gonoszok tábora meghall, ezt mondja: »Íme, ők azok, akikért véremet ontottam! Értük szenvedtem, értük haltam meg, hogy velem éljenek az örökkévalóságban.« A trón körül álló fehérruhások dicséneke kezdene. »Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és dicsőséget és áldást« (Jel 5:12)” (i. m. 572. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Képzeld el, hogy ott állunk Isten előtt minden hiányosságunkkal, jellemhibánkkal, rossz tetteinkkel, gondolatainkkal, indítékainkkal, és előtte mindez nyilvánvaló! Mit érdemelnénk, méghozzá joggal? Egyedül miben reménykedhetünk? Miért van szükségünk rá, hogy már most és az ítéletben is betakarjon bennünket „Istennek igazsága... a Jézus Krisztusban való hit által... mindazoknak, akik hisznek” (Róm 3:22)? Röviden: Miért van szükségünk az evangéliumra?
- 2) Keresztelő János olyan szerepet töltött be égő, fénylő lámpásként, mint a szeráfok (lásd Jn 5:35). Krisztus előfutára volt, hirdette a Messiás első eljövételét. Isten végidei népének milyen szempontból van hasonló prófétai szerepe?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: TÖREDÉKEK

Belső hegyomlásom törmelékén
baktatok
botladozva
fölfelé.

Lassan nyíló rózsá-hitem
tömjén illatot dadog.

Kigyúlni;
minden irgalmas
reggelen és estén
amikor a szavak
csendben fölénk hajolnak.

Fényeskedő igazaim hiábalósága
az idő darálójának
roppant erejében kering.

Izzó parazsád
belső szobám kandallója,
fényes kereszted
létem izzó parazsa.

Zsoltárok, 1. rész

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 33:18-23; Zsoltárok 5; 15; 24;
51:9-17; 122; Zsidókhöz 9:11-15

„És láttam, íme, a Bárány állt ott a Sion hegyén, és övele száznegyvennégyezren, akiknek homlokára fel volt írva az ő neve és Atyjának neve” (Jel 14:1, ÚRK).

Hetednapi adventistaként megszoktuk, hogy az ószövetségi történetekben kutatjuk a Jelenések szimbólumait, mert igyekszünk megérteni azokat. Az egész Ótestamentumban találni ilyen beszámolókat, persze nem csak ezek számítanak jó forrásnak.

Az egyik különösen gazdag információforrás *A zsoltárok könyve* – szent költemények gyűjteménye, amelyek különféle emberi tapasztalatokat és istenélményeket tárnak fel, a bűn és a szenvedés miatti kesergéstől a bűnbocsánat és az üdvösség, valamint az Istennel való kapcsolat felszabadult örömeig.

A zsoltárok könyvét figyelmesen olvasva olyan részletekre bukkanunk, amelyek életre keltik *A jelenések könyvét*, kiváltképp a 14. fejezetet, ami bemutatja Isten maradék egyháza munkájának záró szakaszát. Isten végidei népe hasonló feladatot kapott, mint régen Izrael: a nemzetek világosságaként az utolsó, kegyelemmel teljes meghívást kell közvetíteni minden népnek, hogy imádják a Teremtőt és engedelmeskedjenek neki.

Isten énekeskönyvének egyes részletei által új megközelítésből érthetjük meg és értékelhetjük saját szerepünket a föld történelmének záró eseményeiben.

május 18.

FŐPAPUNK

Mózes felügyelte a szent sátor készítését, de nem alakíthatta azt a saját tetszése szerint. Isten egy mintát mutatott neki, azt kellett követnie. „Vigyázz, hogy a szerint a minta szerint készítesd el, amelyet a hegyen mutattam neked” (2Móz 25:40, ÚRK). A zsidókhöz írt levélből tudjuk, hogy az akkor használt minta a „különb” valóság, a mennyei szentély volt.

Olvassuk el Zsid 9:11-15 szakaszát arról, hogy a mennyei szentélyben Krisztus a Főpapunk! Mit tesz ott értünk?

A földi szentély bámulatos részletességgel vetítette előre Jézus szolgálatát a paptól, az áldozatokon és a berendezési tárgyakon át a díszítő elemekig. Ezek *mind* Jézusról szóltak.

A jelenések könyvének a szentéllyel kapcsolatos képvilága természetesen igen gazdag. Az első versekben máris ott a szentélyből a gyertyatartó, a 4. fejezet konkrétan említi a szövetség ládáját, és számos más utalást is találunk a templomra. Az ószövetségi szentély ismerete nélkül lehetetlen megérteni János látomásait. Pál megjegyzi, hogy Izrael tapasztalatai „*példaképpen estek rajtok; megírtattak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége érkezett*” (1Kor 10:11).

A templom részleteinek vizsgálatából sokat tanulhatunk. E részletek megértésének fontos alkotóelemét találjuk *A zsoltárok könyvében*: milyen volt Isten népének személyes kötődése a templomhoz. Bepillantunk abba, hogyan viszonyult Dávid a szentélyhez és az ott végzett szolgálatokhoz, láthatjuk Isten népének szívből jövő reakcióját arra, amit a Messiás értük tesz. Nem csupán a mintázatok által ismerhetjük meg Jézust, hanem elmélyülhetünk azoknak az embereknek a személyes tapasztalataiban, akik megértették, amit Isten a szentély által tanít, levonhatjuk a tanulságokat magunknak, kapcsolatba hozhatjuk ezeket az Istennel szerzett tapasztalatainkkal is.

Olvassuk el a 122. zsoltárt! Mi nem mehetünk be az Úr földi „házába” – már nem áll, és még ha fel is építettek volna helyette egy másikat, annak sem lenne értelme. Viszont a zsoltár mely elemei bátorítanak azzal kapcsolatban, amit Krisztus értünk végbevitt? Térjünk ki a békesség, a biztonság, a dicsőítés és az ítélet témáira!

A SION HEGYÉN

Jelenések 14. fejezetében Isten népe a Sion hegyén van. Eredetileg a közvetlenül a mai Jeruzsálem óvárosától nyugatra álló hegyet nevezték Sionnak, azt tekintették az isteni trón és a nép közötti jelenléte székhelyének. Később a Mórija hegyét, a templom hegyét is Sion hegyével azonosították.

Vagyis mint *A jelenések könyvének* legtöbb kulcsjelenete, úgy Isten végidei maradékának ez a fontos bemutatása is a szentély szókészletével történik. A Báránynak hála Isten népe a szent hegyen áll!

Olvassuk el a 15. és a 24. zsolnárt, ahol Dávid igen fontos kérdést tesz fel: „ki tartózkodhat sátrában” (Zsolt 15:1, ÚRK)? Az itt említett zsolnárokban adott válaszokat hasonlítsuk össze Jel 14:1-5 szakaszával! Milyen párhuzamokat találunk? Hogyan lehet csatlakozni ehhez a csoporthoz? Mi a jelentősége annak, hogy az Atya neve van felírva a homlokukra (Jel 14:1)?

Jó magas elvárásokat támaszt Dávid zsolnára a bűnös emberek számára azaz kapcsolatban, hogy kik léphetnek Isten színe elé. Vajon ki mondhatja el őszintén közlünk, hogy mindig tökéletességben járt, mindig igazat szólt a szívében (Zsolt 15:2)? Senki nem állíthatja, hogy „nem rendül meg soha” (Zsolt 15:5, ÚRK). A Biblia tanítása szerint aki azt mondja, hogy soha nem követett el bűnt, abban nincs meg az igazság (1Jn 1:8).

Csak egy következtetésre juthatunk: egyedül a Bárány tehet bennünket képessé arra, hogy megálljunk a Sionon. A zsolnárában Dávid ugyan nem említi a Bárányt, de Ő az, aki megjelenik Jelenések 14. fejezetében. Mintha ez a fejezet megadná a választ Dávid kérdésére. Isten Báránya a Sion hegyén, a szentélyben áll, ezért mi is ott lehetünk vele, mert hit által Isten nekünk tulajdonítja az Ő tökéletes igazságát. Tehát „*bizalmunk van a szentélybe való bemenetelre Jézus vére által azon az úton, amelyet ő szentelt nekünk új és élő útgyanánt, a kárpit, azaz az ő teste által*” (Zsid 10:19-20, ÚRK). Mégis, miben reménykedhetnénk Jézus vére nélkül? Valójában semmiben!

Gondoljunk a Bibliának azokra az ígéreteire, amelyek a bűn feletti győzelemről szólnak! Miért nem tudunk mégsem felérni ahhoz a tökéletes példához, amit Jézus állított elénk? Miért van szükségünk a Helyettesünkre, az Ő tökéletes életére?

május 20.

A SZÍVBE ÍRT TÖRVÉNY

A Sion hegyén összegyűlt maradék nép homlokára az Atya és a Bárány nevét írták fel (kétséges, hogy ez két név lenne, hiszen Jézus az Atya képmása). A Szentírásban a „név” többet jelent pusztá megszólításnál, ahogy az emberek egymást hívják, a *jellemet* fejezi ki. Sok kultúrában még ma is mondják arra, hogy „jó neve” van, akinek tisztelik a jellemét.

Olvassuk el 2Móz 33:18-23, 34:1-7 és Zsolt 119:55 versét! Amikor Mózes kérte, hogy láthassa Isten dicsőségét, mit ígért meg neki Isten? Kijelentette a nevét Mózesnek (2Móz 34:5), és mi történt utána?

Van, aki úgy képzei, hogy Isten dicsősége megközelíthetetlen, ragyogó fényesség, és ez bizonyára találó leírás. Csakhogy Isten dicsősége nem csupán látvány: a jelleme a dicsősége, és ugyanez igaz a nevére is.

A Biblia úgy mutatja be a maradék népet, hogy a homlokukra fel van írva Isten neve, de nem valóságosan felírt betűket látni rajtuk. Ennek az a lényege, hogy Isten jelleme belevésődik az ember értelmébe, szívébe, így az élete Isten szeretetét és jellemét tükrözi, közelebb kerül hozzá, őszintén szereti Őt, hálás azért, amit érte tett.

Érdekes az is, hogy Isten elmondja Mózesnek, milyen is Ő, és akkor adja át neki a Tízparancsolat másolatát, ami szintén a jellemének lenyomata. Ezért olvassuk Jelenések 14. fejezetében, hogy az emberek, akiken ott van Isten „neve”, „*megtartják az Isten parancsolatait*” (Jel 14:12). Figyeljük meg továbbá: „*Ez az a szövetség, amelyet kötök velük ama napok után - azt mondja az Úr -, törvényemet a szívükbe adom, és elméjükbe írom be azokat, bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem*” (Zsid 10:16-17, ÚRK). Nagyszerűen kifejezi ez az evangélium lényegét: Isten törvénye tükröződik az életünkben, de még így is szükségünk van arra, hogy bűneinkről „többé ne emlékezzen meg” az Úr.

Isten neve a jelleme, erkölcsi törvénye pedig jellemének lenyomata. Az utolsó napokban az Isten szent hegyén összegyűlteket áthatja az Isten iránti szeretet, ami törvénye betartásában nyilvánul meg.

Hit által üdvözlünk, nem a törvény által. Miért fontos mégis Isten törvénye (lásd 1Jn 5:3)?

5. ZSOLTÁR

Olvassuk el az 5. zsoltárt! Ebben az énekben Dávid élesen elválasztja egymástól azokat, akik elvesznek, illetve akik megváltást nyernek. Hasonlítsuk össze ezt a zsoltárt Jel 14:1-12 szakaszával! Milyen hasonlóságokat találunk? Mit jelent Isten végidei maradék mozgalmához tartozni? Mit érthetünk meg mindebből?

Sokat elárulnak Dávid szavai: „nem lakhat nálad gonosz” (Zsolt 5:5, ÚRK). A szent sátorral kapcsolatban lényeges volt, hogy Isten a népe között lakozzon, és ugyanez lesz Krisztus országában is (lásd Jel 21:3). Csak a *megváltottak* mehetnek Isten trónjához.

Azt is fontos megjegyezni, hogy Dávid egy istentiszteleti jelenetet ábrázol Zsolt 5:8 versében, és éppen ez a nagy küzdelem központi témája. Jelenések 13. fejezete ötször említi az „imádatot”, a három angyal pedig arra szólítja a világot, hogy „imádjátok azt, aki teremtette...” (Jel 14:7). Dávid elmondja, hogy „féli” az Urat, a maradék visszahívó üzenete pedig így szól: „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája” (Jel 14:7).

Figyeljük meg azt is, hogy a megváltottak szájában „nem találtatott álnokság” (Jel 14:5), igazat mondanak, szavaik és tetteik Isten igaz jellemét tükrözik. Dávid szerint a gonoszok szájában nincsen igazság (Zsolt 5:10).

János nagyszerű jelenetet tár elénk *A jelenések könyvének* ebben a meghatározó részében: bűnösök megmenekülnek a haláltól, és abban a kiváltságban van részük, hogy megállhatnak Isten színe előtt. Nem érdemesek erre a jogra, csak azért nyerték el, mert Isten Báránya, Isten igaz Fia ott áll velük. Bocsánatot és megváltást kaptak, többé nem kell vétkeik terhét cipelniük (vö. Zsolt 5:11), mert Isten Báránya azt magára vette (vö. Ézs 53:12; 2Kor 5:21).

Amikor Isten a szívünkbe írja a nevét, nehéz csendben maradni. Isten népe a kegyelem utolsó hívását közvetíti „hangosan” (Jel 14:7, ÚRK). „És majd örülnek mindnyájan, akik bíznak benned; mindörökké vigadjanak, és te megoltalmazod őket, és örvendeznek tebenned, akik szeretik a te nevedet” (Zsolt 5:12).

Képzeld el, hogy az ítélet idején ott állunk a szent és tökéletes Isten előtt, minden tettünk világosan feltárul előtte. Ha erre gondolunk, mennyire érezzük szükségét annak, hogy betakarjon Krisztus igazsága?

május 22.

TANÍTSAM A BŰNÖSÖKET ÚTJAIDRA

Miután a tróntermi jelenetben megjelent az Úr Ézsaiásnak (Ézs 6:1-8), és miután meghallotta, hogy *„vétked el van véve, és bűnöd meg van bocsátva”* (Ézs 6:7, ÚRK), így felelt Isten hívására: *„itt vagyok én, küldj el engem”* (Ézs 6:8, ÚRK). Vagyis amint megtudta, hogy Isten elfogadja – noha tisztában volt hibáival –, készen állt cselekedni az Úrért.

Nem ugyanígy vagyunk mi is? Hogyan hirdethetnénk az üdvösséget másoknak, ha mi magunk nem tapasztaltuk? Pedig a miénk lehet, ha hiszünk Jézusban és abban, amit értünk végbevitt!

Olvassuk el Zsolt 51:9-17 verseit! Mit fogadott meg Dávid, miután Isten megbocsátott neki és megtisztította vétkeitől?

Akit Isten a színe elé hív, azt utána visszaküldi. A bölcs Isten úgy határozott, hogy elsődlegesen a megváltottak képviseljék az üzenetét a bűnbe süllyedt világon. Földi népének hatása egyszer majd erőteljesen érezhetővé lesz. Jel 18:1 szerint a bukott bolygónak szóló utolsó hívás beragyogja az egész világot.

„Amikor Jézushoz jön valaki, az a vágy ébred a szívében, hogy másokkal is tudassa, milyen becses barátot talált Jézusban; ilyen megmentő és megszentelő igazság nem maradhat elrejtve a szívben. Ha Krisztus igazságát öltöttük fel, és az Ő lelkének öröme tölt be bennünket, lehetetlen, hogy azt elhallgassuk. Ha Isten jóságát láttuk és éreztük, másoknak is beszélnünk kell erről. Fülöphöz hasonlóan, ha az Üdvözítőt megtaláltuk, másokat is hívunk” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 58. o.).

Jelenések 14. fejezetében a három angyal üzenetének alapja *„az örökkévaló evangélium”* (Jel 14:6). Vagyis az evangélium, a Jézus által felkínált üdvösség üzenete szól, mielőtt elhangzana az, hogy *„imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait”* (Jel 14:7), vagy hirdetének Babilon leomlását (Jel 14:8), vagy hogy *„valaki imádjá a fenevadat és annak képét...”* (Jel 14:9). Ez azért van így, mert a három angyal figyelmeztetéseinek és üzeneteinek semmi értelme nem lenne anélkül a reménység és ígéret nélkül, amit az üzenet hirdetői Jézusban, az Ő érdemeiben nyertek el. Az *„örökkévaló evangélium”* nélkül valójában nem tudnánk más értéket közvetíteni a világnak!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: „Dávid zsoltárai a bűnbe süllyedt és önmagát elítélő ember tapasztalatait, a legbensőségesebb hitet és az Istennel való mély összeköttetést tükrözik. Élettörténete hirdeti, hogy a bűn csak szégyent és fájdalmat hozhat az emberre, Isten szeretete és irgalma pedig a legmélyebb mélységbe is elér. A bűnbánó lelket a hit emeli fel az istenfiúságban való részesedés magasságába. Minden biztosíték és ígélet közül, amelyet Isten szava tartalmaz, az tesz a leghatásosabban bizonyosságot Istenről, amely Istennek az emberek iránt gyakorolt hűségéről, igazságáról, irgalmasságáról szól...

»...megesküdtem Dávidnak, az én szolgáltnak... Akivel állandóan vele lesz az én kezem, sőt az én karom erősíti meg őt... És vele lesz az én hűségem és kegyelmem, és az én nevemmel magasztaltatik fel az ő szarva. És rávetem az ő kezét a tengerre, és az ő jobbját a folyóvizekre. Ő így szólít engem: Atyám vagy te; én Istenem és szabadítóm kősziklája! Én meg elsőszülöttemmé teszem őt és felebbvalóvá a föld királyainál. Örökké megtartom néki az én kegyelmemet, és az én szövetségem bizonyos marad övele« (Zsolt 89:4-30)” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 706. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Szégyenletesen elbuktunk az Istennel kötött szövetség ránk eső részét illetően. Dávid, az „Isten szíve szerint való ember” ugyan nagy hibákat követett el, az Úr mégis komolyan felhasználta: kinyilatkoztatta általa az üdvösség feltételeit. Milyen értelemben mondható Dávid Jézus előképének, aki *valóban* tökéletesen megtartotta Isten szövetségét értünk? Miért ez az egyetlen reményünk?
- 2) Mely zsoltárok mondanak különösen sokat számodra, melyek szólnak olyan tapasztalatokról, amihez hasonlót már te is átéltél?
- 3) A *zsoltárok könyve* vajon miért utal olyan gyakran a templomra? Mit tanulhatunk Dávidtól, aki különös szeretettel viseltetett a szentély iránt? Hogyan értékelhetjük ez által még jobban, amit Jézusban, mennyei Főpapunkban nyertünk, „*aki az Isten jobbján van, aki esedezik is értünk*” (Róm 8:34)? Miért kell Jézusnak közbenjárnia értünk a mennyben, ha már üdvösségre jutottunk?
- 4) „A bűnbánó lelket a hit emeli fel az istenfiúságban való részesedés magasságába.” Ellen G. White előbbi idézete szerint hogyan tapasztaltad már te is, hogy Isten felemelt a szégyen és fájdalom után?

CSIHA KÁLMÁN: BÉKESSÉG NÉKTEK!

A szobában bent döbönt csend feszült,
hogy az ajtón váratlan belépett.
Lábán, oldalán és a két kezén
a szegek helye mint zsarátnok égett.

Vérző homlokán furcsa égi fények...
A szeme mély volt, lángoló, meleg.
Tekintetétől reszketett a lélek
és megreszkettek künt a kék hegyek.

Halált legyőző roppant hatalmával
Úr volt a földön s Pilátus felett.
Lábától roppant, ropogott a mélység,
és Őt dicsérték fent a fellegek.

A bezárt ajtón nesztelen belépett...
Ott ült a tíz bénán és vakon...
De homlokán már tiszta fényben égett:
„Nékem adatott minden hatalom!”

S szava zendült, betöltve a termet,
míg szemei rubin-fényben égtek.
Szava zendült, betöltve a termet,
s szólt az Ige: „Békesség tinéktek!”

Én Istenem, most így imádkozom
bezárt ajtók, csukott szívek során,
bús koldusod, vak félelmek között
tántorgó lábbal, árván, mostohán.

Én Istenem, most így imádkozom,
ím térdre hullva szent Szined előtt:
Ma tégy csodát, mint akkor, hajdanán,
ma tégy csodát, ma küldjed újra Őt!

Földi békénknek koldusruhája
lefoszlott immár életünk felett.
Ó, jöjj, Uram e békétlen világba,
és add nekünk Te békességedet!

Zsoltárok, 2. rész

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 46; 47:1-5; 75; Jeremiás 4:23-26;
1Thesszalónika 4:13-17; Jelenések 14:6-12

„Magasztaljanak téged a népek, Istenem, magasztaljon téged minden nép! Örvendezzenek és vigadjanak a nemzetek, mert igazsággal ítéled a népeket, és te igazgatsz a nemzeteket e földön. Szela” (Zsolt 67:4-5, ÚRK).

A végső eseményekre gondolva hajlamosak vagyunk *A jelenések könyvének* fenevadjaira, erőire összpontosítani. A szerepük természetesen jelentős, fontos is, különben Isten nem akarta volna, hogy benne legyenek a Bibliában és megértsük a jelentésüket (lásd Jel 1:3).

A prófécia foglalkozik még a bűnnel, a szenvedéssel, az ítélettel, a jó és a gonosz harcával, az igazsággal és az igazságtalansággal, az üldözéssel és egyéb fontos kérdésekkel.

A zsoltárok könyve szintén mélységében taglalja ezeket a témákat, körüljárja szinte az összes lehetséges emberi érzelmet, a kétségbeesés sötéttségétől a kitörő örömig. Látjuk, amint Izrael serege harcra készül a sötétség erőivel. Olvasunk emberekről, akiket az a kérdés gyötör, hogy miért nem számol le Isten határozottabban és azonnal a gonoszszággal – amit kétségkívül mindannyian feltettünk már. Válaszokat keresünk, *A zsoltárok* könyve pedig a szentélyre tereli a figyelmünket, újból és újból rámutat, hogy Isten a Teremtő. Vajon nem olyan témák ezek kérdések ezek, amelyekkel a ma embere a mai viszonyok között is küzd?

Dehogyan! Éppen ezért tovább kutatjuk *A zsoltárok* könyvét, hogy még többet megtudjunk e fontos igazságokról.

május 25.

BIZTOS SEGÍTSÉG A BAJBAN

Olvassuk el a 46. zsoltárt! Minek a reményére találunk rá ebben, amire oly nagy szükség van a ma zűrzavarában és a nagy küzdelem kibontakozása során az utolsó napokban?

A 46. zsoltár olyan témát érint, amit *A zsidókhöz írt levélben* is megtalálunk: *ami különb*. Jézus *különb* a földi főpapnál, az *Ő* áldozata *különb* minden állatáldozatnál, a mennyei templom *különb* a földi előképeinél.

Ennek a zsoltárnak azonban más a megközelítése. Az írója nem jó dolgokat állít szembe még jobbakkal, hanem a lázadó világgal és annak minden rettenetes következményével ellentétben sorolja fel a jót, amit Isten eltervezett nekünk.

Ez a zsoltár reménységet és ígéretet hirdet nekünk most, a pusztulás, a megpróbáltatás, a szenvedés és a háborúk között. Ezért fontos, hogy „*Csendesdjetek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten*” (Zsolt 46:11)! Meg kell nyugodnunk a bizonyosságban, hogy egy nap majd mindez véget ér, Isten felmagasztaltatik a földön (Zsolt 46:11).

Figyeljük meg ezt is: „*Azért nem félünk, ha megindulna is a föld, ha hegyek omlának is a tenger közepébe*” (Zsolt 46:3, ÚRK).

Ez óhatatlanul eszünkbe juttatja a második advent jeleneteit: „*Az ég pedig eltűnt, mint amikor a papírtekercset összegöngyölítik, és minden hegy és sziget kimozdult a helyéből*” (Jel 6:14, ÚRK). Vagy pedig ezt: „*várjátok és siettetnétek az Isten napjának eljövételét, amikor az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megoldvadnak*” (2Pt 3:12, ÚRK). Nem tart örökké ez a világ, sem a sok gonoszság, ami pedig utána következik, olyasmit ígér, amit most fel sem tudunk fogni. Addig csak ki kell tartanunk hittel, kapaszkodjunk Isten kijelentéseibe, legfőképpen Jézusba, aki a keresztet is vállalta értünk!

Szörnyű dolgok történnek a világon (és tudjuk, jön még rosszabb is), de Isten jóságát, hatalmát és jellemét ismerve miben reménykedhetünk?

REMÉNYSÉG A BAJBAN

Nagyrészt szimbolikus *A zsoltárok könyvének* nyelvezete, de a bolygó végső helyreállításával kapcsolatos részeknél aligha gondolhatjuk *csupán* annak. A 46. zsoltár figyelmeztet, hogy Krisztus visszajövetelekor erős hatások érik a földet, nem csak a hegyeket és a tengereket, mert a földi történelem vége az évezredek alatt annyi szenvedést okozó világi birodalmak, emberi kormányzatok sanyargató rendszereinek összeomlását is jelenti.

Egyszer s mindenkorra vége lesz ezeknek a hatalmaknak és a sok gonosz-ságnak, szenvedésnek, amit a világra szabadítottak.

Olvassuk el Jer 4:23-26 szakaszát! Mit tudhatunk meg ebből a részből a világ sorsáról, amíg meg nem látjuk az „új eget és új földet” (Jel 21:1)?

A bibliai prófécia bemutatja, mi történik a világgal. Dániel 7. fejezetének látomásában például viharos tenger látszik, abból emelkednek fel a világ nemzetei. Küzdelmek és háborúk szelei korbácsolják a pogányság tengerét (a földet), egyik birodalom váltja a másikat, de semelyik sem képes megoldani az emberiséget szorító valós problémát. A világi vezetők majdnem mindig olyan bűnösnek és önzőnek bizonyulnak, mint a többi ember.

Dániel látomásának egyetlen birodalma sem lett Isten népének biztonságos otthona (bár voltak közöttük jobbak). Azt viszont tudjuk, hogy Isten országának polgárai vagyunk (Fil 3:20), és bolygónk káosza felett a magasságban ott van Isten rendíthetetlen trónja (lásd Ez 1:26). Jézus elmondta: visszatérése előtt egyre mélyebb káoszba fordul a világ (Máté 24. fejezet), de mivel Isten mindent kézben tart és beváltja ígéreteit, hittel kitarthatunk, akármilyen állapotok uralkodnak is most a bolygónkon. *„Nemzetek zajognak, országok mozognak; kiereszti hangját, megszeppen a föld. A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk”* (Zsolt 46:7-8). Rövidtávon nézve a dolgok nem haladnak jól, nem is fognak, de hosszútávon? Jézusnak hála, az már egészen más kérdés!

Tagadhatatlan, hogy a világ állapota kaotikus, irányíthatatlannak tűnik. Azonban hogyan mutat rá például Dániel 7. fejezetének próféciája, hogy ha hűségesek maradunk, jóra számíthatunk?

május 27.

A LÁBA ALATT

Olvassuk el Zsolt 47:1-5 szakaszát! Ezek szerint milyen helyünk lesz végül Krisztus országában?

Az ember átadta a bolygó feletti uralmat Lucifernek, hosszútávon nézve mégis fényes jövő látszik. *Jób könyve* szerint Sátán azzal kérkedett a menyeyi tanácskozáson, hogy övé a föld.

„Honnét jössz?” – kérdezte Isten.

„Körülkerültem és át- meg átjártam a földet” (Jób 1:7, ÚRK) – felelte Sátán.

Sátán hangoztatta a tulajdonjogát. Az ősi világban a tulajdonjogot a láb, a bejárás szimbolizálta. „*Kelj fel, járd be ez országot hosszában és szélében: mert néked adom azt*” (1Móz 13:17) – mondta Isten Ábrahámnak.

Vessük össze 1Thessz 4:13-17 szakaszával Zak 14:4 versét, és figyeljük meg azt, ami Jézus lábával kapcsolatos! Milyen különbséget találunk a két igehely között? Mit tanítanak Krisztus világ feletti uralmának két különböző, mégis összefüggő oldaláról?

Ellen G. White a következőt írta arról, amit Krisztus a millennium végén tesz majd: „Krisztus az Olajfák-hegyére ereszkedik le, ahonnan feltámadása után felemelkedett, és ahol az angyalok megismételték visszatérésének ígéretét. A próféta ezt mondja: »Bizony, eljön az Úr, az én Istenem, és minden szent vele.« »És azon a napon az Olajfák-hegyére veti lábait, amely szemben van Jeruzsálemmel napkelet felől, és az Olajfák-hegye közepén ketté válik,... igen nagy völgygé.« »És az Úr lesz az egész földnek királya, e napon egy Úr lesz, és a neve is egy« (Zak 14:5, 4, 9). Az Új Jeruzsálem káprázatos ragyogással alászáll a fogadására megtisztított és előkészített helyre. Krisztus belép a szent városba, és vele népe és az angyalok” (*A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 565. o.).

Gondoljunk a reményre, amit Jézusban kapunk! Milyen nehéz volna az élet, ha minden örök halállal végződne! Minden értelmetlen lenne, nem igaz?

BOR ÉS VÉR

Olvassuk el a 75. zsoltárt, valamint Mt 26:26-29 és Jel 14:9-12 verseit! Mit fejez ki ez a zsoltár az ítéletben kockán forgó dolgokról? A másik két igeszakasz mivel segít ezt megérteni?

Feltételezések szerint akkor énekelték ezt a zsoltárt, amikor Szanhérib serege csoda folytán megsemmisült (2Kronikák 32. és 2Királyok 19. fejezete). Ez a történet előremutat Jelenések 20. fejezetében a gonoszok végső pusztulására. Isten népe a szent városban lesz igaz Királyával, amikor a gonoszok serege körbeveszi őket, de Isten el fogja pusztítani a támadókat.

A hatalommal való visszaélés lesz az egyik dolog, amit Isten eltöröl az ítélettel. A bűnös ember nem másokért, nem Isten dicsőségére él, hanem csakis önmagáért. Úgy döntött, nem hiszi el, hogy az univerzumban lenne értelem, vagy létezne objektív erkölcsi mérce. Sok szempontból elmondható, hogy ma ennek a következményeivel élünk együtt. Friedrich Nietzsche filozófus érvelése szerint ahhoz, hogy valaminek értelme legyen, nekünk magunknak kell azt kigondolnunk, és úgy kell tennünk, mintha a világ-mindenség értünk létezne. Lényegében minden ember úgy viselkedik, mintha isten volna.

(Joggal kérdezhetné bárki: *Mennyire vált be ez a filozófia Nietzsche számára?* Valójában nem nagyon. Az elméje megbomlott. Összeesett az utcán Olaszországban, miután meg akart fékezni egy lovát ütlegelő embert. Élete hátralévő tizenegy évét némán, szellemi leépülésben töltötte, majd 1900-ban meghalt.)

Bármilyen nagyok is a problémák, hívóként reménységben élhetünk. Nem szabad a pillanatnyi események alapján megítélni a jövőt! Könnyű kétségbeesni, látva, hogy a civilizáció oszlopait folyamatosan verik szét istentelen emberek érzései és gondolatai, vagy pedig azoké, akiknek Istenről alkotott nézetei a Bibliától idegenek. Most olyan korban élünk, amikor támadják az erkölcsi értékeket, még azokat az alapvető dolgokat is, mint a férfi és női identitás, legalábbis a világ bizonyos részein. Nyíltan magasztalnak, dicsérnek olyan erkölcstelenségeket, amelyeket azelőtt sokan még privát beszélgetésekben is szégyelltek volna. Ennyire rossz lett a helyzet.

Igyekeznünk kell mások életét jobbra tenni, igaz, de közben ne feledjük: a világ teljes pusztulása, majd pedig természetfeletti újjáteremtése szükséges ahhoz, hogy a dolgok végül helyreálljanak. Miért van ez így?

május 29.

HOGY MEGISMERJÉK SZABADÍTÁSODAT

Olvassuk el a 67. zsoltárt! Milyen szerepe van Isten népének Jel 14:6-12 szakaszában? Milyen megvilágításba helyezi ezt a 67. zsoltár?

A Massachusettsi Műszaki Egyetem mérnökei kifejlesztettek egy fekete bevonatot, amitől szinte láthatatlan lesz az azzal borított tárgy. A nano-bevonat sokkal sötétebb minden eddig előállított fekete anyagnál, képes elnyelni a látható fény 99.995% százalékát. Az így kezelt tárgyakat még a legerősebb fény sem képes láthatóvá tenni.

A 67. zsoltár azzal a kéréssel kezdődik, hogy Isten „világosítsa meg az ő orcáját rajtunk... Hogy megismerjék e földön a te útadat” (Zsolt 67:2-3). A megváltási tervvel Isten lehetőséget biztosított a bűnösöknek arra, hogy újból közvetlen közelébe kerüljenek sugárzó lényének, dicsősége mégse pusztítsa el őket. Krisztus keresztje által pedig már most, ebben az életben is lehetővé vált, hogy Isten „ránk ragyogtassa arcát”.

Ennél még tovább is megyünk: Isten szándéka, hogy a világon az Ő világoosságát tükrözzük. Izrael azt a feladatot kapta, hogy a templom imádságháza legyen minden nép számára: „mind fölviszem szent hegyemre, és megvidámítom őket imádságom házában. Egészen elégő és véresáldozataik kedvesek lesznek oltáromon, mert az én házam neve imádságháza lesz minden nép számára” (Ézs 56:7, ÚRK)!

Dávid a zsoltárban emlékeztet: Isten azt akarja, hogy „megismerjék utadat [az Úrét] e földön és szabadításodat [az Úrét] minden nép között” (Zsolt 67:3, ÚRK). Szomorú, hogy Isten népe annyiszor kudarcot vallott ebben. Vanak sötét fejezetei Izrael történelmének, mint ahogy az elmúlt két évezredben a kereszténységnek is. Mintha mély fekete anyaggal vontuk volna be a szívünket, ami elnyeli, nem tükrözi Isten világoosságát.

Időnként úgy gondolunk Isten végidei mozgalmára, mint a lelki utazók VIP várójára, és cseppet sem zavar, hogy a világ többi részének zajos, kényelmetlen helyen kell várakoznia, készületlenül az előttük álló útra. Jelenések 14. fejezetének maradék egyháza azonban nem álldogál nyugodtan a Sion hegyén Krisztussal, az Ő dicsőségében fürödve, hanem az egész földet körüljárva hívja a világot, hogy menjenek Isten szent hegyére.

Miért közösségi és egyéni kötelességünk is, hogy beszéljünk az embereknek az igazságról, amit annyira szeretünk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: 133. zsoltár; ApCsel 1:4-9; Jel 5:4-7

„A patriarkális korszakban a Szentlélek befolyása gyakran megnyilatkozott észrevehető módon, de sohasem a maga teljességében. Most a Megváltó szavainak engedelmességre, a tanítványok könyörögtek ez adományért, és a mennyben Krisztus hozzátette az ő könyörgését. Jogot formált a Szentlélek ajándékára, hogy népére kitölthesse” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 24. o.).

Krisztus meghagyta a tanítványoknak, hogy legyenek az Ő tanúi „a földnek mind végső határáig” (ApCsel 1:8). Hirdették a visszatérését (Mt 24:14), és nekünk folytatnunk kell, amit elkezdtek.

Amikor Krisztus ránk bízta az evangélium hirdetését, nem hagyott magunkra, nem magunknak kell kitalálnunk, hogyan is lesz ez majd. A munkát a mennyei szentélyből irányítja. A feladatunk szorosan kötődik hozzá: Ő vezet és ad nekünk erőt. Ez az Ő műve, nem a miénk, azt kéri, hogy kövessük Őt. Így volt ez Izrael esetében is. Isten azt kérte tőlük, hogy kövessék az útmutatásait, utána pedig Ő váltotta valóra a lehetetlent. A Lélek már munkálkodik a szomszédaink szívében, és Isten azt kéri tőlünk, hogy legyünk ott, amikor elérkezik számukra a döntés pillanata, hívjuk őket Isten népe köze, akik a Báránnyal állnak a Sionon. Nem egyedül nekünk kell kitalálnunk új eszközöket és módszereket, hiszen a munka vezetése sosem volt a mi kezünkben.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A hármasság üzenet az egész világon hangzik, de még sokan nem ismerik. A csoportban beszéljünk arról, közösségként hogyan végezhetnénk jobban a Krisztustól kapott feladatunkat! Mi óvhat meg a csüggedéstől, ha arra gondolunk, hogy még mennyien nem hallották a végidőre szóló igazságot?
- 2) Jelenések 5. fejezetében János látja, hogy a lepecsételt tekercset átadják a Báránynak, aki méltó. A 6. fejezetben a könyv kinyitása-kor az újszövetségi egyházra vonatkozó világos jövődőléssel találkozunk, egészen az idők végéig. Hogyan fogja tehát Isten befejezni a munkát? Mi a tanulsága ennek a leírásnak?
- 3) Milyen események zajlanak most a világban, amelyek könnyen elvezethetnek Jelenések 13-14. fejezetének történéseihez? Milyen akadályok vannak még?

KIS ISTVÁN: IGE-VERSEK

IMózes 1. Genezis

Isten -
innen indult minden.
Legyen -
megszólalt a csendben.
Minden -
értünk lett a földön.
Jól van -
mondta végül Isten.
Ember -
hol vagy(unk)?

IMózes 2:1-3 A hetedik

A hetedik nap valami más:
benne megnyugvás,
szentség és áldás.
A hetedik nap valaki más:
megpihen az Alkotás.
A hetedik nap minden más:
találkozik a Kép és a Forrás.

Akik számára eljött a vég

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 6:1-8; 18:17-32; Dániel 7:9-10;
Máté 24:36-44; 2Péter 2:4-11; Jelenések 6:12-17

„Mindezek pedig példaképpen történtek velük, és a mi tanulságunkra irattak meg, akikhez az időknek vége elérkezett. Azért aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék” (1Kor 10:11-12, ÚRK).

A Biblia tele van arról szóló beszámolókkal, hogy Isten népének esetei jövőbeli dolgokra mutatnak, és megadják a kulcsot a „jelenvaló igazság” megértéséhez. Némelyik meglepő részletességgel vetíti előre a végidei események árnyékát, szélesebb alapot vetve Dániel és Jelenések próféciainak megértéséhez.

Isten teljes mértékben képes a próféták által kinyilatkoztatott módon irányítani az utolsó napok történéseit, anélkül, hogy áthágná az egyes emberek lelkiismereti szabadságának korlátait. Némelyik történet egészen egyértelmű, az Újszövetség konkrétan utal rájuk a végidő eseményeinek leírásával: Sodoma és Gomora, az özönvíz stb. Másokat alaposan végig kell gondolni és tanulmányozni, hogy rábukkanjunk a bennük lévő igazságokra.

A következő pár hét során megnézzünk meghatározó történeteket, hogy megtudjuk, mit mondanak például a második adventről, a vizsgálati ítéletről, a végső kritikus időről és egyebekről. Mindezek középpontjában Krisztus áll, hiszen fontos, hogy a próféciaival kapcsolatos minden kutatásunknak Ő legyen a középpontja és a végcélja.

június 1.

A BÁRÁNY HARAGJA

Olvassuk el Jel 6:12-17 szakaszát! Gondolkodjunk azon, mit tesznek bizonyos emberek, amikor hirtelen kibontakoznak az utolsó idők eseményei! Mire figyelhetünk fel a reakciójukból?

Érdekes megfigyelni, hogy akik elvesznek, nem ezt kiáltják: „Mi történik?” vagy „Ki van emögött?” Úgy tűnik, *tudják*, hogy mi történik. „Báránként” utalnak Jézusra, tehát valamennyit bizonyára ismernek a történetéből. Azzal is tisztában vannak, hogy *„eljött haragjának nagy napja, és ki állhat meg”* (Jel 6:17, ÚRK), vagyis reménytelen helyzetbe kerültek.

A vég előtt az evangélium a föld minden népéhez eljut (Mt 24:14), a hármaskör üzenet az egész bolygón hangzik, mégis lesznek, akiket készületlenül talál, nem mintha nem lett volna elég információjuk, hanem mert nem akartak hinni és engedelmeskedni, ezért fognak elveszni az utolsó napon.

Olvassuk el Mt 24:36-44 szakaszát! Jézus szerint milyen tanulságot szűrjünk le Noé történetéből?

Jézus az özönvíz történetével figyelmeztet, hogy második adventje sokakat meglepetésszerűen ér majd. Az özönvíz sem azért okozott meglepetést a világnak, mintha nem lett volna elég információjuk. Noé százhusz évig prédikált, elmondta, mi fog történni, csak nem akartak hinni neki.

Sokan azzal nyugtatják magukat, hogy az azóta eltelt hosszú idő a próféciák hamisságát bizonyítja. Péter az özönvízre utalva írja, hogy *„az utolsó napokban csúfolkodók jönnek, akik saját kívánságaik szerint járnak, és gúnyosan kérdezzetik: Hol van az ő eljövetelének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy marad a teremtés kezdetétől fogva”* (2Pt 3:3-4, ÚRK). Ez az érzet évről évre egyre erősödik.

Jézus második adventje (bizonyos esetekben a harmadik) minden ember számára a halál után csak egy pillanattal következik be, és tudjuk, milyen gyorsan elmúlik az élet. Hogyan segít ez a nézőpont megbirkózni a „késedelem” gondolatával?

NOÉ EVANGÉLIUMA

Péter figyelmeztet, hogy sokakat készületlenül talál Krisztus visszajövele, „mert kész-akarva nem tudják” (2Pt 3:5), hogy mi történt az özönvízkor. A világ kollektív emlékezetének része a nagy áradás, és noha az ókori görögöktől kezdve a majáig igen sok kultúrában beszélnek pusztító özönvízről, ma talán Noé története az egyik leginkább kifigurázott bibliai beszámoló. Bármilyen világosan és egyértelműen írja le az Ószövetség és utal rá számos alkalommal az Újszövetség, a világ szánt szándékkal mítoszként félresöpri, éppen úgy, ahogy Péter leírta.

Mt 24:37-39 verseiben Jézus elmondta, hogy a világ olyan lesz, mint „Noé napjaiban” volt. Vessük össze ezt a szakaszt 1Móz 6:1-8 verseivel! Milyen erkölcsi állapotok vezettek a vízözönhöz? Milyen párhuzamokat találunk a két időszak között?

Az alapos vizsgálat közben még egy fontos tanulság kiemelkedik Isten végidei maradék népe számára. Zsid 11:7 verséből megtudjuk, hogy Noé „istenféllemben háza népe megmentésére bárkát készített. E hite által elítélte a világot, és a hitből való igazság örökösévé lett” (ÚRK).

Képzeljük el, hogy egy évszázadnál is tovább prédikálunk, és végül másra nem tudunk rámutatni, csak a családunkra a bárkában! Ha Noé mai evangelizátor lett volna, kudarcosnak nyilvánítanák: évtizedekig prédikál, és *semmi eredmény* nem mutatkozik.

Szerencsére most a világ számos részén az emberek *nagyon* jól fogadják a hármass angyal üzenetet. A maradék jellegzetes üzenetét hirdető evangelizációk rendkívül eredményesek számos helyen, sokan megismerik az Urat. Még nem jutottunk el oda, hogy *ne* lenne eredmény, bár hallottuk: eljön a pillanat, amikor „a kegyelemidő lejár, és a kegyelem ajtaja bezárul. Ez az egyetlen rövid mondat tehát: »Akik készek valának, bemenének Ővele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó« - elvezet bennünket a Megváltó végső szolgálatán át ennek a nagy munkának, az ember megváltásának befejezéséig” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020. Advent Kiadó, 369. o.).

Egészen addig van mit tenni egyházunknak!

Hogyan tanulhatjuk meg, hogy ne keseredjünk el, ha a személyes missziómunkánk most látszólag nem túl gyümölcsöző? Miért kell folytatni a munkát (lásd Jn 4:37)?

június 3.

SODOMA ÉS GOMORA TÖRTÉNETE

Az utolsó idő eseményeinek leírásakor Péter közvetlenül utal egy másik meghatározó ótestamentumi történetre is: Sodoma és Gomora pusztulására. Közismert volt a gonoszsága a síkság városainak, amelyek a mennyből lecsapó tűz pusztításának első példái lettek.

Olvassuk el 2Pt 2:4-11 és Júd 5-8 verseit, majd Ez 16:46-50 szakaszát! Figyeljünk meg minden részletet! Milyen erkölcsi állapotok vezettek a városok pusztulásához? Találunk mai párhuzamokat?

Egyértelmű a figyelmeztetés, ami a bolygó végidei lakóinak szól Sodoma és Gomora története által: a gonoszokat végül elpusztítja a tűz, amint arról olyan világosan ír Jelenések 20. fejezete. A bűn rendkívül megtévesztő, elvakít, hogy ne ismerjük fel saját szívünk állapotát, a vétkeinket az öngazolás rétegeivel kendőzi el, miközben mások gonoszsága nyilvánvaló marad számunkra. Abban a fejezetben, ahol Isten elmondta, mennyi szeretetet árasztott népére, arra is figyelmeztetnie kellett őket, hogy noha nem pontosan azokat a bűnöket követték el, mint Sodoma (Ez 16:47), valójában még gonoszabbak lettek.

Izrael paráznává lett (Ez 16:41), lelki házasságtörővé vált. Képzeljük el, mennyire megdöbben Isten népe, amikor azt hallották, hogy a gonoszságáról hírhedt Sodománál is *gonoszabbak!*

Nincs ebben semmi új, nemcsak az ókori Izraelre, hanem az egész emberiségre nézve! Róm 1:18-32 szakaszában Pál az emberi gonoszság hosszú listáját sorolja fel, amit akár mai újságcikkek alapján is írhatott volna. Pál nem azért írt a pogányok bűneiről, hogy a felsőbbrendűség érzését táplálja a zsidókban. Azt akarta, hogy Isten népe végre rádöbbenjen saját bűneinek súlyosságára. Nátán ugyanezt tette, amikor Dáviddal beszélt: elmondott egy történetet egy gazdag emberről, aki elvette egy szegény ember barátnyát. „*Akkor Dávid haragra gyúlt*” (2Sám 12:5, ÚRK), annyira kirívó volt az igazságtalanság, de Nátánnak még így is ki kellett mondania: „*Te vagy az ember*” (2Sám 12:7)! Dávid csak ekkor látta meg magát a történetben.

Fontos észben tartani, hogy a Biblia elsősorban nem a világnak, hanem Isten népének szól. Amikor mások égbekiáltó bűneiről olvasunk például Jelenések 13. vagy 17. fejezetében, ez figyelmeztetés, hogy ugyanabba a csapdába mi magunk is beleeshetünk.

AZ EGÉSZ FÖLD BÍRÁJA

Közvetlenül Sodoma pusztulása előtt különös eset történt Mamré tölgyesében. Isten megjelent Ábrahámnak, két angyal kíséretében. Amikor a pátriárka meglátta a mennyei látogatókat, étellel kínálta őket. Isten ekkor ígérte meg, hogy Ábrahámnak és Sárának fia születik, akinek a vonalából születik majd a Messiás. Jézus valóban Ábrám leszármazottja (vö. Gal 3:16). Azán a történet hirtelen átváltott a síkság gonosz városainak kérdésére.

Olvassuk el 1Móz 18:17-32 szakaszát! Mit tudhatunk meg ezekből a verskből Isten jelleméről és arról, hogyan akarja végül megoldani a bűn problémáját bolygónkon?

Isten nem tartozik magyarázattal nekünk, de úgy döntött, hogy nem rejti el az indítékait és terveit az emberiség előtt. *„Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr - mondja Ámósz próféta -, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálóinak, a prófétáknak”* (Ám 3:7).

Mielőtt Isten elpusztítaná Sodomát és Gomorát, kijelenti, hogy jónak látja közölni Ábrahámmal, mi fog történni, hamarosan minék lesz a tanúja. Isten egy darabig még elidőzött Ábrahámnál, míg a két angyal elindult a bűnös városba kihívni azokat, akik hallgatnak figyelmeztető szavukra. Óhatatlanul is eszünkbe juttatja ez a történet, hogy az angyaloknak ugyanez a feladata az utolsó napokban is: Isten még Babilonban élő népét kihívják onnan (Jel 14:6-12; 18:1-4). Miközben hangzott az utolsó figyelmeztetés, Isten arról beszélgetett Ábrahámmal, hogy mi fog történni, és nyitottan fogadta a pátriárka kérdéseit.

„Távol legyen tőled, hogy ilyen dolgot cselekedjél, hogy megöld az igazat a gonosszal együtt” - mondta Ábrám. *„Avagy az egész föld bírása nem szolgáltatna-e igazságot”* (1Móz 18:25, ÚRK)? Ábrám nemcsak Sodoma esetét vizsgálta, hanem *Isten jellemét* is. Hasonlóképpen, mielőtt eljön a vég, Isten kinyitja a mennyei könyveket (Jel 20:4, 11-15), és engedi, hogy beletekintünk a bizonyítékokba, és csak utána hoz alá tüzet a földre. Ezer évünk lesz, hogy feleletet kapjunk a sok kérdésünkre, amelyekre most még nem tudjuk a választ.

Mielőtt Isten végső ítélete sújtja azokat, akik elvesznek, ezer évet ad, hogy megértsük: kivel mi történik és miért. Mit árul el ez a jelleméről? Mennyire engedi, hogy a tőle teljes egészében függő teremtményei megvizsgálják azokat a kérdéseket, amelyeket jogukban áll megismerni?

június 5.

AZ ADVENT ELŐTTI ÍTÉLET

Dániel 7. fejezetének ítéleti jelenetében bepillantunk a függöny mögé. Csofálatos lehetőség, hogy megláthatjuk, hogyan oldja meg Isten a bűn problémáját, miközben megváltást biztosít azoknak, akik szövetséges kapcsolatban kívánnak élni vele.

Olvassuk el Dán 7:9-10, 13-14, 22, 26-27 versében a vizsgálati ítélet leírását! Az ítéletben mi kap elsődleges figyelmet? A folyamat végén milyen ítélet születik? Mit árul ez el a megváltási tervről?

Vitathatatlan, hogy Isten ítéletet tart az emberiség felett: „*Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz*” (Préd 12:16). Pál arra emlékeztet, hogy nem kell ítélnünk egymás felett, „*Hiszen mindnyájan oda állunk majd a Krisztus ítélő széke elé*” (Róm 14:10). Istennek természetesen nincs szüksége feljegyzésekre ahhoz, hogy tudja, ki üdvözülni és ki nem, de lehetnek kérdései az angyaloknak, akik mindvégig figyelemmel kísérték a megváltási tervet (1Pt 1:12). Tanúi voltak Sátán lázadásának, látták, hogy Isten kivetette a mennyből az angyalok harmadát (Jel 12:4), most pedig *bennünket* hoz a színe elé. Isten kinyitja a könyveket, és engedi, hogy a szentek mindent megnézzenek.

Fontos bepillantást ad az ítéletbe az a történet, amikor Ábrahám kérleli Istent Sodoma és Gomora érdekében – ez a jelenet az ítélet előképe. Nyilvánvaló, hogy már megvizsgálták Sodoma bűneit. Isten elmondja: gonoszsága miatt a városnak olyan rossz híre volt, hogy sokan kiáltottak fel ellene (1Móz 18:20). Persze nem csak Sodoma és Gomora városának dolgait vizsgálták meg a büntetés előtt. Az Úr Ábrahámnak lehetőséget adott arra is, hogy tanulmányozza, Ő helyesen cselekedett-e, amikor döntött a gonoszok pusztulásáról.

Eközben Dániel 7. fejezetében nem más, mint „*az emberfia*” (Dán 7:13; lásd még Mt 20:28), Jézus jelenik meg a mennyei törvényszéken, „*hogy igazságot szolgáltatson a Magasságos szentjeinek*” (Dán 7:22, ÚRK). Egyedül az Ő tökéletes igazsága által maradhat meg népe az ítéletben.

Képzeld el, hogy ott állunk az ítélőszék előtt, és minden titkunk kiderül a szent Isten előtt! Mi az egyetlen reményünk? (Lásd a pénteki részt!)

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Az özönvíz” c. fejezetből 70-72. o.

„A főpap nem tudja Sátán vádjaitól megvédeni sem magát, sem népét. Nem állítja, hogy Izráel hibátlan. Jósua szennyes ruhában áll az Angyal előtt. A nép bűneit jelképezi az a ruha, amelyet képviselőjükként visel. Megvallja bűnösségüket, de rámutat bűnbánatukra és megalázkodásukra is, bízva a Megváltó bűnbocsátó irgalmában. Hittel hivatkozik Isten ígéreteire... Sátán nem azért vádolja azokat, akik az Urat keresik, mert bűneik nem tetszenek neki. Sátán örül jellemhibáiknak, mert tudja, hogy csak akkor diadalmaskodhat rajtuk, ha áthágják Isten törvényét. Csupán azért vádaskodik, mert gyűlöli Krisztust. A megváltás tervével Jézus megtöri Sátán hatását az emberiségre, és lelkeket szabadít meg hatalmából... Az ember egymaga képtelen kivédeni az ellenség vádjait. Bűntől szennyes ruhában, bűnét megvallva áll Isten előtt. De Jézus, a Szószólónk, eredményesen védelmükre kél azoknak, akik bűnbánattal és hittel rábizzák lelkük megtartását. Képviseli ügyüket, és a Golgota csodálatos érveivel legyőzi a vádolót. Isten törvénye iránti tökéletes engedelmségével minden hatalmat megszerzett mennyen és földön. Kéri Atyját, kegyelmezzen meg a bűnös embernek, és béküljön meg vele” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 363-365. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy a világban vannak, de nem a világból valók (lásd Jn 15:19; 17:14-16). Hogyan őrizhetjük meg az egyensúlyt aközött, hogy igyekezzünk meggyőzni a világot, de képesek legyünk „szeplő nélkül” megtartani magunkat e világtól (Jak 1:27)?
- 2) A nagy küzdelem természetét illetően mire tanít Noének az özönvíz előtti prédikálása? Mennyiben hasonló a mi szerepünk ahhoz, mint ami Noéé volt?
- 3) Mielőtt a mennyből jövő tűz elpusztítja a gonoszokat (ami Sodomával is történt), a gonoszok feltámadnak. Isten engedi, hogy Sátán még egy rövid ideig elhitesse őket (Jel 20:7-9). Vajon miért szükséges ez utolsó lépésként, még mielőtt Isten mindent helyreállít?
- 4) A héten tanulmányozott történetekben milyen figyelmeztetést találunk a saját életünkre nézve? Ezek alapján milyen reményt kapunk Krisztusban?

KIS ISTVÁN: IGE-VERSEK

1Mózes 2:7 Ősképlet

Csendben alkot.
Mesterművet formáz.
Kezei közt
porból lesz a csontváz.
Lehelete betölti a formát.
Embert alkot: Ádámot és Évát.

1Mózes 2:23-24 2in1

szégyen-telenek
mez-telenek
más-ok
egyek
így már jó
mindkettőnek

1Móz 3:1-5 Csakugyan?

Most komolyan mondod,
hogy semmit sem ehetsz?
Elhiszed, hogy ettől bármi bajod lesz?
Szerintem irigy, valamit elhallgat.
Ha tudnád milyen édes,
és még isten is lehetsz.
Nem kell?
Dehogynem!
Kettőt kérek.

Ruth és Eszter

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ruth 1:1-5; 2:5-20; Eszter 3:1-14; Jób 1:6-11; Máté 4:8-9; Jelenések 12:14-17

„Amint meglátta a király, hogy Eszter királyné az udvarban áll, kegyelmet talált előtte, ezért a király kinyújtotta Eszter felé az aranypálcát, amely a kezében volt. Akkor odament Eszter, és megérintette az aranypálcát végét” (Eszter 5:2, ÚRK).

A héten folytatjuk azoknak a történeteknek a tanulmányozását, amelyek az utolsó idők eseményeire mutatnak előre. Isten valós események és emberek által az Ő szemszögéből láttatja a dolgokat, és segít megérteni, hogyan magyarázzuk a hitünk erősítéséért adott, jövőre vonatkozó próféciaikat.

A figyelmünket két kiemelkedő nő, Ruth és Eszter felé fordítjuk, akiknek az élete megérintette számtalan generáció szívét. Az egyikük egy nincstelen özvegy, aki előtt akkor csillan fel a remény, amikor találkozik a jólelkű Boázzal, és ő rokonaként megváltja. Házasságuk a keresztények kedvelt szerelmi története lett, mivel Krisztus irántunk való szeretetét tükrözi. A másik egy idegen földön élő fiatal lány esete, aki értesül népe kiirtásának tervéről, és hirtelen egy dráma közepén találja magát, aminek során aztán megmenekülnek.

A próféciaiban az asszony természetesen Isten egyházának fontos szimbóluma, és ez sokat elárul arról, hogyan viszonyul Isten a népéhez. Nézzük meg a bibliai beszámolókat erről a két nőről, akiknek az életkörülményeit megörökítette Isten Igéje, és igyekezzünk tanulságokat leszűrni a tapasztalataikból!

június 8.

ÉHÍNSÉG „A KENYÉR HÁZÁBAN”

A keresztény hit bírálói gyakran bizonyítékként mutatnak a földi élet brutalitására, mondván, hogy a) Isten nem létezik, vagy b) nincs ereje közbe lépni, amikor rossz történik, vagy c) nem törődik azzal, ami nekünk fáj. Azonban sok bibliai történet bizonyítja, mennyire nem helytállóak ezek az állítások. Igaz, Isten engedi, hogy az ember elszenvedje az ellene való lázadás következményeit. Ám anélkül, hogy korlátozná a szabad akaratomat, Ő mindig ott van és munkálkodik az emberiség történelmében, folyamatosan a bűn és a szenvedés problémájának végső megoldása felé mozgat. Ruth története is példa erre.

Olvassuk el Ruth 1:1-5 szakaszát! Milyen bajok szakadtak Naomira és Ruthra? Mi volt ezeknek az oka? Hogyan tükrözi ez a történet is az emberiség mostani helyzetét?

Ironikus, ahogyan a történet kezdődik: éhínség sújtotta Betlehemet, a várost, aminek a neve azt jelenti, hogy „a kenyér háza”. Felidézhetjük az Éden bőségét, ahol Isten így szólt Ádámhoz és Évához: „A kert minden fájjáról bátran egyél” (1Móz 2:16). Léte hajnalán az emberiség bőségben élt a nagylelkű Teremtő gondoskodását élvezve, majd ahelyett, hogy továbbra is a teremtett világ gondviselője maradt volna, a bűn rabszolgájává vált. „Arcod verítékével egyed kenyeredet, míg nem visszatérsz a földbe” (1Móz 3:19) – mondta Isten Ádámnak. Mint Naomi, mi is elvesztettük örökségünket, amit Isten eredetileg nekünk szánt, nehézzé vált az életünk. Isten ajándékba adta Édent, de nem feltétel nélkül: az embernek szabadságában állt fel lázadni, de ez azzal járt, hogy már maguk felelnek jólétükért. Eredetileg, a bűneset előtt „uralmunk alá” kellett volna hajtani az egész földet, Isten áldásával, utána azonban már a bűnbe süllyedt világ az, amit uralmunk alá kellene hajtani. Rengeteg fájdalom és szenvedés származik abból, hogy önző emberek küzdenek egymással a szűkös erőforrásokért.

A tragédia elmondhatatlan: ugyan a föld még ma is bőven terem, ami Isten szeretetének komoly bizonyítéka, de az emberi kapzsiság és a bűn pusztítja a következtében mintha inkább a föld hajtana bennünket uralma alá, nem pedig fordítva. Egy nap azonban ennek majd vége lesz.

A bűn és a halál hatezer éve után hogyan mutatkozik meg még most is Isten szeretetének, teremtő hatalmának csodája?

RUTH ÉS BOÁZ

Naomit annyi keserőség érte az életben, hogy azt kérte, *Máranak* hívják (lásd Ruth 1:20). A bűn súlyosan megrontotta a Teremtővel való kapcsolatainkat, lelki inségbe taszítva bennünket. A kilátásaink sötétek, az életünket úgy töltjük, hogy csak a mező szélén szedegetjük a kalászt, a megtört világban még fellelhető örömmek csupán a morzsáin tengődünk. Azonban minden egészen más lesz, amint felfedezzük, hogy Isten nem feledkezett meg rólunk.

Olvassuk el Ruth 2:5-20 szakaszát! Miért ez a történet fordulópontja? Miért volt igen jó hír, amikor Naomi megtudta, hogy ki a jötevőjük?

Naomi nem vehette birtokba a férje, Elimelek földjét a férje családjának támogatása nélkül. Az asszony remélte, hogy elhunyt férje egy közeli rokona feleségül veszi Ruthot, aki majd gyermeket szül Elimelek nevének. Isten úgy rendelkezett, hogy az izraeliták visszaszerezhetik örökségüket az ígért földjén, ha egy közeli rokon megváltja. Boáz nem csupán egy jóindulatú gazda volt, hanem Elimelek közeli rokona is, aki megválthatta a földet.

A lehető legjobb hír volt Naomi számára, hogy Boáz nemcsak egy kedves, nagylelkű férfi, hanem *rokon* is, mert így a két nő szegénységének nem kell örökké tartania.

Boázban a keresztények Krisztus előképét látják, aki a Teremtőnk, de a Megváltónkká is lett, hús-vér emberré vált, többek között ezért is utalt magára gyakran így: „*Emberfia*” (Mt 12:8, ÚRK; Mk 8:31; Lk 22:22; Jn 3:14).

Túl sokan képzelik Istent kíméletlennek, aki talán beenged a mennybe, ha az erkölcsi listán minden pontot ki tudunk pipálni, de csak vonakodva teszi, ha egy technikai kérdésben bukdácsolunk. A Boáz által kirajzolódó Krisztus-kép eloszlatja az efféle nézeteket. Isten nem egyszerűen észrevesz bennünket, hanem mély lelki szegénységünk dacára menyasszonyául is akar fogadni.

Próbáljuk meg valahogy felfogni, hogy a Teremtő nemcsak részévé vált a maga teremtette világnak, hanem meg is halt érte! Ennek az elképesztő gondolatnak a fényében hogyan tekintsünk tehát a saját életünkre?

BOÁZ MINT MEGVÁLTÓ

Boáz beleszeret Ruthba, feleségül akarja venni, de komoly akadályba ütközik: van egy közelebbi rokon, aki szintén igényt tart a nőre és a földre. Boáz Krisztus előképének tekintve ez a helyzet rámutat a nagy küzdelem egy fő kérdésére. Krisztus szeret bennünket, de van egy „közelebbi rokon”, Sátán, aki követelően lép fel.

Mit tudhatunk meg a következő szakaszokból arról, hogy Sátán a magának tulajdonítja az emberiséget? Jób 1:6-11; Mt 4:8-9; Júd 1:9; Lk 22:31

Sátán elment a mennyei tanácskozásra, ahol azt mondta Istennek, hogy „Körülkerültem és át- meg átjártam a földet” (Jób 1:7, ÚRK). Isten megkérdezte tőle, hogy látta-e az igaz Jóbot. Sátán úgy beszélt róla, mint aki már az övé. Arra célzott, hogy Jób *valójában* a szívében már nem Istenhez tartozik. *Csak azért követ téged, mert jó vagy hozzá. Ne legyél olyan jó hozzá, és majd meglátod, igazából ki mellett áll!*

Júdás levele tesz egy rövid utalást az Izraelben jól ismert történetre: Isten eltemette Mózeszt (5Móz 34:6), majd később feltámasztotta. A részleteket ugyan nem ismerjük, de Júdásnál azt olvassuk, hogy Mózes teste felett vitatkoztak, és Sátán a követeléseit hangoztatta. „Most először szándékozott Krisztus életet adni a holtaknak. Mikor az élet fejedelme és a fénylő angyalok a sírhoz közeledtek, Sátán féltette hatalmát. Gonosz angyalaival ott állt, hogy vitatkozzék a területére való behatolásról, amelyet sajátjának tekintett. Azzal kérkedett, hogy Isten szolgája az ő foglya lett. Kijelentette, Mózes sem volt képes megtartani Isten törvényét, mert jogot formált Jahvét illető dicsőségre, amely a legnagyobb bűn, hiszen ő is ezért száműzetett a mennyből, és ezzel a törvényszéggel Mózes az ő hatalmába került” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 446. o.). Krisztus nyilván cáfolta Sátán állításait, és Mózes feltámadt (lásd Mt 17:3).

Ruth 4:1-12 szakaszában Boáz elment Betlehem kapujába – Krisztus ebben a városban jött világra közeli rokonunkként. A város vénei összegyűltek, és a megbeszélés végén a másik férfi átadta a saruját (mint tulajdonjogának szimbólumát). A városkapuban szokták a különböző ügyeket eldönteni, ez az ítélet jelenetének előképe, Dán 7:13-14, 22, 26-27 ítéleti színét tükrözi. Nem szabad megfeledkezni arról a fontos szempontról, hogy az ítélet „a szentekért” történik, ami csakis azért vált lehetségessé, mert Krisztus megfizette az árat értünk, ahogy Boáz is fizetett menyasszonyáért.

HÁMÁN ÉS SÁTÁN

Eszter történetében találkozunk a pozíció- és hataloméhes Hámánnal. A birodalomban már addig is kiemelt helyet foglalt el, felette állt a többi fejedelmeknek (Eszter 3:1).

Ézs 14:12-15 és Ez 28:11-15 verseit olvasva párhuzamot találunk Lucifer és Hámán között. Hámán Isten kiválasztott népének ádáz ellensége volt, nem akart meghajolni Isten előtt. Krisztus megkísértésének történetében megmutatkozik Sátán alapvető szándéka, amikor is egy magas helyre viszi fel Jézust, hogy megmutassa neki a világ országait (Mt 4:8-11). Krisztus azért jött, mint aki közülnék való, hogy megváltsa a világot, az Övé legyen. Jézus a legközelebbi rokonként a Megváltónk, és rendkívül magas árat fizetett a világ megváltásáért.

A *jelenések könyvében* látjuk, hogy Sátán hatalom- és imádat utáni vágya taszítja végső krízisbe a világot. Csalásaival megtéveszti a földet, hogy „csodálva kövessék” a fenevadat (Jel 13:3-4) – egy számottevő csoport kivételével, akik nem hajlandóak azt imádni. Velük szemben erőszakhoz folyamodik.

Hámán észrevette, hogy Márdokeus, Isten kiválasztott népének egy tagja nem adja meg neki azt a „hódolatot”, ami pedig szerinte jogosan megilletné őt, ezért „megtelt haraggal” (Eszter 3:5-6, ÚRK). Eltökélte, hogy Márdokeus egész népét kiirtja a föld színéről.

Olvassuk el Eszter 3:1-14, Jel 12:14-17 és 13:5 verseit! Milyen párhuzamokat találunk ezek között a szakaszok között? Mennyiben hasonlít Jánosnak az Isten maradék egyházáról adott leírása ahhoz, amit Hámán mond Isten népéről?

Az ördög állítja, hogy övé a világ, de az Isten mellett hűen kitartó nép léte – akik megtartják a parancsolatokat – rácáfol állítására. „Amikor a kereszténységben különösen vitatott ponttá lesz a szombat, a többség nyomásának kitartóan ellenálló kisebbség egyetemes közutálat tárgyává válik” (Ellen G. White: *Signs of the Times*. 1910. február 22.).

Gondoljunk azokra a „kis” dolgokra, amelyek most próbára teszik a hitünket! Amennyiben megalkuszunk ezeknek a kérdésében, mit fogunk tenni, ha nagy próba jön?

június 12.

EZÉRT AZ IDŐÉRT

Egyes keresztények sajnos hajlamosak a bibliai próféciáknak csak a nehéz kérdéseivel foglalkozni. Látjuk, hogy súlyos idők állnak előttünk, és a próféciák tanulmányozása válhat félelemlapúvá is, amikor az ember a nehézségekre fókuszál, nem pedig a történet megígért megoldására. Isten nem vonja be a jövőt cukormázzal, nyíltan közli, hogy milyen eseményekre kerül még sor a nagy küzdelem lezárulása előtt, de mindig végig kell olvasni a történetet!

A próféciák általános mintázata szerint Isten valóságos képet ad az emberi lázadás okozta káoszról, és megmutatja a következményeket is, ugyanakkor mindig felmutatja a reményt. Vannak, akik félelemmel és rettegéssel gondolnak a végső megpróbáltatásra (Jákób éjszakájára) vonatkozó jövendölésekre. A végső események kétségkívül nem lesznek könnyűek Isten népe számára, de éppen annyira megbízhatóak a szabadítás ígéretei is, mint a nehéz időkkel kapcsolatosak!

Jelenések 12. fejezetében az ördög bosszúszomjas gyűlölettel üldözi Krisztus menyasszonyát, de Isten közbelép megmentéséért. Eszter történetének drámájában a csodaszép királyné központi szerepet kap, Isten különleges módon felhasználja népe megmentésére.

Olvassuk el Eszt 4:13-14, 5:1-3 és 9:20-28 verseit! Milyen helyzetben leszünk a föld történelmének záró eseményei közben? Milyen tanulságot vonhatunk le erről az olvasott szakaszokból?

A maradék egyházat Isten a történelem egy meghatározott idejére támasztotta. A középkor ezerkétszázhatvan napos időszakának lejártával előhívta rejtekéből a menyasszonyát (vö. Jel 12:14), hogy elvigye a világnak a végső kegyelmi üzenetet, a hármass angyal üzenetet. Mi „*e mostani időért*” (Esz 4:14) vagyunk itt.

Eszter felismerte, hogy nem egyedül kell szembeszállnia az üldözéssel, amit Hámán a népe ellen indított. A királyné kegyelmet talált a királynál, és a nép végül megszabadult. *Mi sem vagyunk egyedül a föld történelmének záró momentuma előtt - a Király a mi oldalunkon áll, és Isten népe megszabadul.*

Isten népe számára jól végződtek a dolgok, legalábbis ebben a történetben, bár nincs ez mindig így. Miért fontos tehát hosszútávon vizsgálni az eseményeket, hogy megőrizzük a bizalmunkat Krisztusban?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Izrael első királya” c. fejezetből 564-565. o.

„Sátán felháborodást ébreszt a népszerű szokásokat és hagyományokat visszautasító kisebbséggel szemben. Magas állású és neves emberek fognak szövetkezni a törvényt megvető, gonosz emberekkel, hogy tanácskozzanak velük Isten népe ellen. Gazdagság, lángelme, műveltség összefog, hogy megvetéssel illesse őket. Üldöző uralkodók, lelkészek, egyháztagok esküsznek össze ellenük. Szóban és írásban, kérkedéssel, fenyegetéssel és gúnnnyal igyekeznek megtörni hitüket. Megtévesztéssel és dühös felhívásokkal fogják felkelteni az emberi indulatokat. Mivel az »így szól a Szentírás« szavakkal nem tudnak a bibliai szombat képviselői ellen semmit sem felhozni, ezért az erőszak eszközével lépnek fel. A törvényhozók meghajolnak a vasárnaptörvény követelése előtt, hogy ezzel népszerűsége tegyenek szert és pártfogásban részesüljenek. De azok, akik félik Istent, nem fogadhatják el a Tízparancsolat egyik előírását sértő intézményt. Ezen a csatatéren vívja meg utolsó nagy harcát az igazság a tévelygéssel. Nem lehet kétség a harc kimeneteléről. Ma is, mint Eszter és Márdokeus korában, az Úr megvédi igazságát és népét” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 375. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Vajon miért engedi Isten, hogy népe nehéz időkön menjen keresztül? Mi a célja ezzel?
- 2) Hogyan készülhetnek fel a hívők a lehetséges nehézségekre, amelyek Krisztushoz való hűségük miatt érhetik őket? Hol találunk reménységet a bajban?
- 3) Miért vagyunk hajlamosak leragadni a prófécia nehezebb pontjainál, amelyek eltakarhatják előlünk a teljes képet, amiben pedig ott a jó hír?
- 4) Egy barátod elolvasta *A jelenések könyvét*, majd bizalmasan elmondja neked, hogy „félelmetesnek” találta. Milyen megközelítéssel segítenél neki, hogy világosabban lásson és meg tudjon nyugodni?
- 5) „Nem hiszem, hogy Isten szeret engem – mondja valaki. – Ha tudnád, hogy mit tettem, megértenéd.” Mit felelnél neki? Hogyan kapcsolódik ide Ruth és Eszter története?

KIS ISTVÁN: IGE-VERSEK

1Móz3:1-7

Fura

Nem erről volt szó...
A kígyó mást ígért.
Más lettem. Más lettél.
Minden más lett.
Ez a rossz?
Ez rossz.
A fügelevél nem takar.

1Mózes 3:8-10

Hallod?

Te is hallod?
Mintha jönne Valaki.
Mondd Neki, hogy nem alkalmas!
Fel sem vagyunk öltözve.
Szerinted nem lát meg?
De, már észrevett.
Ezért is te vagy a hibás!

1Mózes 3:14-22

Pont egy fa?

Most komolyan mondod,
hogy semmit sem tehetsz?
Alig ettünk belőle.
Nincs valami kiskapu?
Egy másik fa, ami mindent helyretesz?
- De van, csak arról nem ehetsz!
Izzadj, szenvedj, epekedj!
Majd lesz egy másik fa,
úgy hívják: kereszt!

Előjelek

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Dániel 2:31-46; 3:1-12, 17-18; Máté 12:9-14; Apostolok cselekedetei 12:1-17; Róma 1:18-25; Jelenések 13:11-17

„Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét” (2Tim 1:7).

Ezen a héten két újabb bibliai történetet tanulmányozunk, amelyek figyelemre méltó részletességgel vetítik előre a végidei események árnyékát.

Először is megvizsgáljuk a Sidrákról, Misákról és Abednégóról szóló beszámolót, ami világosan utal Jelenések 13. fejezetének témáira. Azután az Újszövetséghez fordulunk, mert az első keresztények tapasztalatai szintén segítenek meglátni, hogy mire számíthatunk Krisztus visszatérése előtt.

Mindkét történet óriási bátorság példáját állítja elénk, segít, hogy a leginkább próbára tévő körülmények között is képesek legyünk megtalálni a lelki békét.

Jézus újból és újból így biztatott: „Ne félj!”, vagy „Miért nyugtalankodsz?” Fontos tudni, hogy Krisztus a prófécia középpontja, ezért a föld történelmének záró eseményei között is képesnek kell lennünk figyelni erre a tanácsra. *„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem” (Jn 14:1)* - mondta a tanítványainak.

Más szóval, igen, a végidei események nehezek lesznek, megpróbálják azokat, akik hűségesek akarnak maradni Istenhez, végső soron azonban reménységgel és nem félelemmel kell ezekre az eseményekre előretekintnünk.

június 15.

DÁNIEL 2 ÉS A TÖRTÉNETI PRÓFÉCIAMAGYARÁZAT

Az egész Szentírás egyik legjelentősebb prófeciája *Dániel próféta könyvének* 2. fejezete. Krisztus előtt több mint ötszáz évvel írták, és a próféta felvázolta benne a világtörténelmet a saját korától, Babilontól kezdve Médo-Perzsián, Görögországon, Rómán át egészen a Római Birodalom felbomlása után kialakult utódállomokig, amelyekből lettek a mai Európa nemzetei.

Az egyik igeversben ez áll az európai népekről: *„utódaik házasodás révén keverednek, de nem egyesülnek egymással, amint a vas sem vegyül a cseréppel”* (Dán 2:43, ÚRK). Bámulatos ennek a prófeciának a teljessége! Hiszen e népek (az uralkodók és a köznép) vegyes házasságai dacára továbbra is megosztottak maradtak.

A brit uralkodóház neve: Windsor-ház, ami egy jól csengő angol név, de viszonylag újkeletű, 1917-ből származik. Azelőtt a család neve Szász-Coburg-Gotha volt, ami nyilvánvalóan német név, ugyanis a brit királyi ház sok tagja *„házasodás révén”* vérrokonságban áll a németekkel. Azonban a rokon szálak sem tudták meggátolni, hogy háborút vívjanak egymással. Az I. világháború idején vették fel a Windsor-ház nevet, így akarták kimutatni, hogy elfordulnak a gyűlölt ellenségtől.

Olvassuk el Dán 2:31-45 szakaszát! Mit álmodott Nabukodonozor? Hogyan magyarázta az álom jelentését Dániel?

Dániel próféta könyvének apokaliptikus prófeciái mind a 2. fejezet alapvetését követik, vagyis a többi prófécia is felsorolja az egymást követő világbirodalmakat, míg végül Isten megalapítja örök országát (lásd Dán 2:44; 7:13-14). Más szóval, ezek a prófeciák *a birodalmak szakadatlan során* át vezetnek végig a történelmen, az ókortól kezdve a mi időnkön át egészen a jövőben bekövetkező végig. Ez a próféciamagyarázat történeti megközelítése, ezt kívánja meg maga a szöveg. A történeti megközelítés alapvetően fontos a végidei események megértéséhez, főként ahogyan *A jelenések könyve* felvázolja azokat.

Hogyan bizonyítja Dániel 2. fejezete, hogy Isten nemcsak ismeri a jövőt, hanem Ő az, aki valójában kézben tartja az eseményeket?

A FENEVAD KÉPÉNEK IMÁDÁSA

Nabukodonozorra óriási hatást gyakorolt Dániel tette. Nagy tiszteletben részesítette a prófétát, és sietve hűséget fogadott az Istenének is (lásd Dániel 2. fejezet, különösen a 46-48. versek), csakhogy mindez nem bizonyult tartósnak.

Olvassuk el Dán 3:1-12 szakaszát! Mi a jelentősége annak, hogy a szobrot tiszta aranyból készítette, majd megkövetelte, hogy mindenki imáddal boruljon le előtte?

A király *tiszta* aranyból készítette a szobrot, ami rávilágít, hogy tudatosan dacolt Isten üzenetével. Mit akart ezzel kifejezni? Azt, hogy Babilon soha nem bukik el, Nabukodonozor mindig király lesz, és aki ezt kétségbe meri vonni, az halál fia. Komoly figyelmeztetés ez arra, hogy mennyire könnyen elvakíthatja az embert az önrendelkezés vágya, és nem veszi észre a nagy küzdelem kibontakozását. Nabukodonozorban megmutatkozott Lucifer több tulajdonsága is: ambiciózus volt, saját nagyságát hangoztatta, önteltségében nyíltan szembeszállt Isten hatalmával. Viszont vannak jelentős különbségek is: Nabukodonozor végül hitre jutott, elfogadta az igaz Istent, és valószínűleg találkozni fogunk vele abban az országban, ami ellen egykor ádáz harcot vívott.

Olvassuk el Dán 3:17-18 verseiben, hogy mit válaszolt a királynak a három héber fiatal! Mire tanít ez a hitről? Mi az, amit a hit megkövetelhet tőlünk?

Gondoljuk csak végig, mennyire könnyen megmagyarázhatták volna, ha kivágják magukat a veszélyes helyzetből! Fanatikusok lettek volna, amiért vállalták, hogy élve elégetik őket, amikor csak meg kellett hajolni? Nem tudtak volna úgy tenni, mintha a cipőfűzőjüket kötnék be, és közben imádkozhattak volna a saját Istenükhöz? Érdemes volt kitenni magukat a nagy veszélynek? Nyilván úgy gondolták, hogy igen. És a szavaikból kitűnik, hogy tisztában voltak az életveszélyes helyzettel.

Hogyan kerülhetjük el, hogy könnyű mentséget keressünk magunknak a hitkérdésekben való megalkuvásra? Mire tanít ez a vers egy hasonló kísértéssel kapcsolatban: „*Aki hű a kevesen, a sokon is hű az; és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az*” (Lk 16:10).

AZ IMÁDAT KÉRDÉSE - ISMÉT

A Biblia kutatói már régóta kapcsolatot látnak Dániel 3. fejezete és *A jelenések könyvének* a végidő eseményeiről szóló része között, méghozzá okkal. Dániel 3. fejezetében a halálos fenyegetéssel kiadott parancs, hogy „*imádjátok az állóképet*” (Dán 3:15) párhuzamos Jelenések tanításával, ahol szintén halálos fenyegetéssel szólítanak egy másik képmás imádatára. „*Megadatott neki, hogy a fenevad képmásába lelket adjon, hogy a fenevad képmása beszéljen, és hogy megölesse mindazokat, akik nem imádják a fenevad képmását*” (Jel 13:15, ÚRK).

Olvassuk el Jel 13:11-17, 14:9, 11-12, 16:2, 19:20 és 20:4 verseit! Hogyan ütköznek itt Isten parancsolataival az emberi rendelkezések?

Isten népének szól a felhívás, hogy „*imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*” (Jel 14:7), vagyis a Teremtőt, nem pedig a fenevadat és annak képét. A három héber fiatal a halálos fenyegetések ellenére sem volt hajlandó mást imádni, mint a Teremtő Istent. Tehát még ha mások voltak is a körülmények Dura mezején, amikor kiadták a parancsot a Teremtő helyett a szobor imádatára, mint amilyen akkor lesz, amikor nem a Teremtőnek, hanem a fenevad képének imádatát adják parancsba világszerte, az elv ugyanaz.

Olvassuk el Róm 1:18-25 szakaszát! Figyeljük meg Róm 1:18 és Jel 14:9-10 versei között az összefüggést „Isten haragjával” kapcsolatosan! A szobor/kép imáadásának kérdése miért ugyanarra az elvre mutat rá, vagyis arra, hogy végső soron kinek a szövetségébe áll be az ember?

Az imádat nem feltétlenül meghajlást jelent, vagy füstölőáldozat bemutatását, hanem arról van itt szó, hogy azt imádjuk, akihez vagy amihez a leginkább ragaszkodunk, hűségesek vagyunk. Isten a Teremtőnk, aki Jézusban értünk vállalt tettei révén a Megváltónk is, ezért csak Ő méltó az imádatra, minden más bálványimáadás. Ez is magyarázza Jézus kemény szavait: „*Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt velem, tékozol*” (Mt 12:30, ÚRK). A végső eseményekben ez az igazság mutatkozik majd meg drámai módon.

AZ ŐSKERESZTÉNY EGYHÁZ ÜLDÖZTETÉSE

Nemcsak az Ószövetségben találunk a végső eseményekre utaló előjeleket, hanem az Újszövetségben is. Nem volt könnyű az élete az 1. században élt keresztényeknek. Gyűlölték őket azok a hívők, akik úgy gondolták, hogy veszélyeztetik a mózesi hitet, de a pogány Római Birodalom haragjának is ki voltak téve. „A föld és a pokol hatalmai Krisztus ellen sorakoztak fel akkor, amikor csatasorba álltak Krisztus követői ellen. A pogány világ tudta, hogy az evangélium diadala a pogány templomok és oltárok elsöprését jelenti. Ezért összegyűjtötte erőit, hogy a kereszténységet megsemmisítse” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 35. o.).

Az *apostolok cselekedeteinek* egyik története jól példázza, hogy mire számíthat Isten népe a Jelenések 13. fejezetében felvázolt események közeledtével.

Olvassuk el ApCsel 12:1-17 szakaszát! A történet mely részei vetíthetik előre a végidei eseményeket?

Jakabot lefejezték, és úgy tűnt, hogy Péter lesz a következő. Halálbüntetés fenyegette a keresztényeket. A történetnek talán az a legkülönösebb része, hogy Péter *aludt* akkor, ami valószínűleg az élete legrosszabb éjszakája volt. Mély álomba merült, és az angyalnak meg kellett löknie, hogy felébredjen.

Péter csoda folytán megszabadult, elment a hívők összejövetelére, akik alig akarták elhinni, hogy valóban megmenekült, pedig éppen azért imádkoztak. A Bibliában az áll, hogy „*elámultak*” (ApCsel 12:16, RÚF). Elgondolkodtató: vajon milyen gyakran nem merjük igazán elhinni, hogy Isten valóban válaszol is az imáinkra?

Egyes hívők megmenekültek, másokat megöltek, és ugyanígy lesz az utolsó idő közeledtével. Péter akkor kiszabadult, de végül a hitéért halt meg. Jézus előre elmondta neki, mi lesz vele: „*Bizony, bizony mondom neked, amikor ifjabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál, amikor pedig megöregszel, kinyújtod a kezedet, és más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarod. Ezt pedig azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal dicsőíti majd meg Istent. Miután ezt mondta, így szólt hozzá: Kövess engem*” (Jn 21:18-19, ÚRK)!

Figyeljük meg: Jézus elmondja Péternek, hogyan fog meghalni, majd pedig hívja, hogy „Kövess engem!” Miért ne engedjük, hogy eltéríthesse nek az Úr követésétől, ha még halálbüntetés veszélye is fenyegetne?

június 19.

A FENEVAD BÉLYEGE

Teltek az évek, és még nem következtek be a végső események, nem fenyeget halálos ítélet, nem kényszerítik ránk a fenevad bélyegét, ezért vannak, akik kételkednek, vitatják az utolsó eseményekre vonatkozó magyarázatunkat, vagy hogy a végső küzdelemben központi szerepe lesz a szombatvasárnap kérdésének.

A jelenések könyve egyértelműen kifejezi: az ember vagy a Teremtőt, vagy a fenevadat és annak képét imádja. Mivel már az Édentől kezdve a hetedik nap, a szombat az alapvető jele Isten Teremtő voltának (lásd 1Móz 2:1-3), nem lepődhetünk meg azon, hogy a szombat benne van a Teremtő imádásának kérdésében, méghozzá központi helyen. Az sem véletlen, hogy a fenevad hatalma ugyanaz az erő, amely a saját állítása szerint megváltoztatta a nyugalomnap parancsát, a bibliai napról áttéve azt vasárnapra, pedig azt nem szentesíti a Biblia. Ezen a háttéren nagyon is logikus, hogy a szombat és a vasárnap részét képezi az imádat kérdésének (a Teremtőt [lásd Jel 14:6-7], vagy a fenevadat imádjuk-e?). Az Újszövetségben is találunk példát a hetedik nap, a szombat, valamint az emberi törvények ütközésére.

Olvassuk el a következő verseket: Mt 12:9-14 és Jn 5:1-16! Mi miatt akarták a vallási vezetők megölni Jézust?

Amikor Jézus egy szombatnapon meggyógyította a száradt kezű férfit (Mt 12:9-13), mit tettek a farizeusok? „*A farizeusok pedig kimentek, és tanácsot tartottak ellene, hogyan pusztítsák el*” (Mt 12:14, ÚRK). *Halál a szombat miatt?* Jn 5:1-16 szakasza szerint egy másik szombati csoda után a vezetők „*üldözni kezdték Jézust, mert ezt tette szombaton*” (Jn 5:16, ÚRK).

Halálbüntetés az emberi hagyomány és a szombat közötti ellentét miatt? A Bibliában semmi nem tiltja a szombatnapi gyógyítást, és a vasárnap sem váltotta fel sehol a szombatot!

Jézus esetében a konkrét kérdés más volt, mint ami a végső események idején lesz, de azért a kettő nem áll messze egymástól: Isten törvényével szembenálló emberi törvények, és a vita középpontjában lévő törvény mindkét esetben érinti a bibliai szombatot.

A halált is vállalni Isten egyik parancsolata miatt? Hogyan próbálhatja meg az ember racionalizálni, ha kibúvót keres?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, „Isten népe megszabadul” c. fejezet, 543-556. o.

„Isten minden korban angyalok útján nyújtott segítséget és szabadulást népének. A mennyei lények tevékenyen részt vesznek az emberek ügyeiben. Hol villámlásként fénylő ruhában, hol vándoröltözetű emberekként tűnnek fel, és megjelentek Isten embereinek emberi formában. Délidőben megpihentek a tölgyek alatt, mintha elfáradtak volna. Elfogadták az emberek vendégszeretetét. Vezettek vándorokat, akikre ráesteledett. Saját kezükkel szították lángra az oltár tüzét. Kinyitottak börtönajtókat, és kiszabadították az Úr szolgáit. A menny vértjében jöttek, hogy elhengerítsék a követ a Megváltó sírjától.

Az angyalok sokszor vesznek részt emberi alakban az igazak összejövetelein. Ellátogatnak a gonoszok közé is, miként Sodomába is elmentek, hogy feljegyezzék tetteiket, és megállapítsák, átlépték-e már Isten türelmének határát. Az Úr gyönyörködik az irgalmasságban. Egyesek kedvéért, akik valóban szolgálják Őt, visszatart csapásokat, és meghosszabbítja tömegek békességét. Az Isten ellen vétkezők aligha tudják, hogy életükért néhány hívő embernek adósok, akiknek gúnyolásában és sanyargatásában örömet találnak” (i. m. 539. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Olvassuk el 2Tim 1:7 versét! Beszéljessünk azokról a dolgokról, amelyek leginkább aggasztanak bennünket a próféciákban! Hogyan szabadulhatunk meg a félelem lelkétől, és hogyan találhatjuk meg Isten reményteli üzenetét még azokban a részekben is, ahol a hit miatt üldöztetésre lehet számítani?
- 2) Most még nehéz elképzelni, hogyan kap központi helyet a végidei eseményekben a szombat és a vasárnap kérdése, de nézzük meg, milyen gyorsan változik a világ! Miért nem szabad tehát a hitünket az éppen aktuális eseményekre alapozni, amelyek egy szempillantás alatt megváltozhatnak? Miért egyedül Isten kinyilatkoztatott Igéjének az alapja biztos?
- 3) Gondolkodjunk még Dániel 2. és 7. fejezetéről! A világbirodalmak a jövődőlés szerint jöttek és mentek, a történelemre visszatekintve ma ezt jól látni. Már csak egy birodalom van előttünk. Melyik lesz az? Miért lehetünk biztosak abban, hogy minden a prófécia szerint fog történni?

KIS ISTVÁN: IGE-VERSEK

Elég nagy
1Mózes 6:9-22

Csinálj egy bárkát!
Mutatom, hogy kell!
- Mire jó az? Mondd el!
- Bementek ti,
meg az állatok,
aztán várjatok.
Jön majd a víz
lentről, fentről.
Megtartalak.
Kegyelemből.

Tisztítóvíz
1Mózes 7.

Először cseppek.
Majd dübörgő zuhatag.
Kint jajgatnak.
Bent hallgatnak.
Csend.
A kegyelem hajója
lebeg a vizeken.
Alatta mélység.
Várja
Ararát.

1Mózes 8.
Eső után

Sárban állva,
szivárványra néző
emberként
áldozok magamból
és őrzöm
a szivárványon túlról
érkező
reményt.

A végidő képei

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Krónikák 36:22-23; Dániel 5:1-31;
Jónás 3:5-10; Máté 12:38-42; Jelenések 16:12-19; 18:4

„Erre így felelt nekik: Héber vagyok, és az URat, az eget Istenét félem, aki a tengert és a szárazföldet teremtette” (Jón 1:9, ÚRK).

Ezen a héten még egy pillantást vetünk a végidei eseményeket megvilágító beszámolókra. Foglalkozunk Jónás ninivei missziójával, Babilon bukásával, a perzsa király, Círusz felemelkedésével, aki szabaddá tette Isten népét, és megengedte, hogy visszatérjenek az ígért földjére.

Az eddig tanulmányozott esetek történelmi beszámolói mély jelentőséggel bírtak minden generáció életében, de *különösen* sokatmondóak a Krisztus visszatérése előtti utolsó nemzedék számára. Sok olyan elemre bukkanhatunk ezekben, amelyek segítségével jobban megérthetjük azt, amit „jelenvaló igazságnak” nevezünk.

Ugyanakkor a végidei eseményekre előre mutató történetek vizsgálatakor egy dologgal tisztában kell lennünk: vigyázzunk arra, hogy a különböző témákat és utalásokat a maguk teljességében nézzük, és ne akarjunk minden egyes részletet elemezni, abszurd próféciamagyarázatokat gyártva. Mint Jézus példázataiban, úgy itt is keressük a fő pontokat és elveket. Ne próbáljunk kicsavarni minden részletet azt remélve, hogy rejtett igazságra bukkanunk! Keressük inkább a fő vázat, az elveket, úgy felfedezünk majd az utolsó napokkal kapcsolatos részeket!

június 22.

A VONAKODÓ PRÓFÉTA

Jónás próféta könyve rövid, de felettebb nagy a hatása. Bizonyos tekintetben sok hívő magára ismerhet a vonakodó prófétában. A történet tartalmazza jövőbeli események felhangjait.

Olvassuk el Mt 12:38-42 verseit! Jónás történetének mely részeire utalt Jézus, amikor az írástudókkal és farizeusokkal beszélt? Kijelentéséből milyen tanulságokat vonhatunk le az ítélettel kapcsolatban?

Jézus kijelentette, hogy Ő nagyobb Jónásnál. Tudta, ha a világunkba jön, az a keresztet jelenti számára, mégis eljött, hogy „megkeresse és megtartsa, ami elveszett” (Lk 19:10). Jónás három napot töltött a nagy hal belsejében – a saját bűnei miatt. Jézus három napot töltött a sírban a mi bűneink miatt. Erre volt szükség az elveszettek megmentéséhez.

Ma vonakodó prófétának nevezzük Jónást, aki nem akart Ninivébe menni. Emberi nézőpontból érthető is: az asszírok birodalma brutális volt. Fal-festményeik tele vannak szörnyűségeket ábrázoló jelenetekkel, a leigázott népeket elképzelhetetlenül kegyetlen módszerekkel gyilkolták le. Ugyan ki akarná vállalni annak következményeit, hogy a fővárosukban prédikál a bűnbánatról?

A történet egy fontos pontja talán előre mutat a végidei maradék mozgalomra: amikor Jónástól megkérdezik, hogy ki ő, ezt feleli: „Héber vagyok, és az URat, az egek Istenét félem, aki a tengert és a szárazföldet teremtette” (Jón 1:9, ÚRK). Szavai emlékeztetnek az első angyal üzenetére (Jel 14:7). Azt emelte ki, hogy az Úr teremtette „a tengert és a szárazföldet”, vagyis rámutatott: Ő a Teremtő. Ezért kell imádnunk Őt, és az imádat kérdésének szerepe központi a végidei események során.

Nekünk is népszerűtlen üzenetet kell hirdetnünk a lelki Babilonban. Amikor azt mondjuk a világnak: „Fussatok ki belőle, én népem” (Jel 18:4), kifejezzük, hogy meg kell térniük. Az ilyen üzenet szinte mindig haragot vált ki sokakból, még ha a lehető legkedvesebben mondjuk is. Vajon ki az közülünk, aki nem találkozott még negatív, sőt ellenséges reakcióval, amikor bizonyoságot tett? Ez egyszerűen együtt jár a „feladattal”.

Mennyit látunk Jónásból önmagunkban? Hogyan tudunk túllépni a helytelen hozzáálláson?

A BŰNBÁNAT MUNKÁJA

Jónásnak határozott üzenetet kellett hirdetnie Ninive lakosainak. „*Elindult Jónás, és bement a városba egynapi járásra, és így kiáltott: Még negyven nap, és elpusztul Ninive*” (Jón 3:4, ÚRK). Világos, hogy a városnak vége. Hiszen nem maga az Úr prófétája mondta?

Mégis mi történt Ninivével?

Olvassuk el Jón 3:5-10 verseit! Miért nem teljesült végül ez a prófécia?

Igen, megtört az egész város, és a megjövendőlt végzet nem következett be, legalábbis akkor nem. „Az ítélet elhárult. Izráel Istene felmagasztaltatott és megdicsőült az egész pogány világban, törvényét pedig tisztelték. Ninive csak hosszú évekkel később lett a környező népek zsákmánya, amikor büszke gőgijében elfeledkezett Istenről” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 170. o.).

Számíthatunk hasonlóra az utolsó napokban, amikor a végső üzenet hangzik a bűnbe süllyedt világnak? Igen és nem. Vagyis világszerte mindenütt lesznek sokan, akik hallgatnak a szóra: „*Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és na kapjatok az ő csapásaiból*” (Jel 18:4). Az egész világon mindenütt lesznek, akik kiállnak, és a fenevaddal dacolva „*megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét*” (Jel 14:12). Ninive egykori lakóihoz hasonlóan ők is megmenekülnek az ítélettől, ami az elveszeteket sújtja.

Viszont vannak feltételes próféciaik is, mint amilyen a Ninive pusztulását hirdető üzenet volt: *elpusztul, ha az emberek nem fordulnak el gonoszságuktól* (lásd Jer 18:7-10). Csakhogy nem minden prófécia feltételhez kötött. Vannak olyanok is, amelyek az emberek reakcióitól függetlenül teljesednek. Krisztus első és második adventjének messiási próféciai, a fenevad bélyege, a csapások, a végidei üldözés – ezek egyike sem feltételes, bekövetkeznek, bármit is tesznek az emberek. Az emberek tettei, döntései azt határozzák meg, hogy a próféták által előre elmondott végső események idején ők melyik oldalra kerülnek.

Milyen döntéseket hozunk meg most, amelyek meghatározhatják azokat a döntéseinket, amikor majd Isten vagy a fenevad képének imádságának kérdése tör rá a világra?

BELSAZÁR LAKOMÁJA

Miután a médek és a babiloniak szövetséges seregei (Nabukodonozor apja vezetésével) legyőzték Ninivét (Kr. e. 612), Babilon városa újból felemelkedett, olyan mértékben, amihez foghatót a nagy törvényadó, Hammurapi napjai óta nem tapasztalt. Nabukodonozor király dolgát már nem nehezítették az asszír támadások, így Babilon gazdagsága és befolyása annyira megnőtt, hogy a szomszédos népeknek nemigen volt más választása: ha vonakodva is, de el kellett fogadniuk fölényét. Babilon volt a világ királynője, és a prosperálni kívánó népek hűséget fogadtak neki.

Amennyire tudjuk, Nabukodonozor hívóként halt meg, megvallotta, hogy Dániel Istene minden nép jogos uralkodója (Dán 4:31-34). A következő történet, amiről Dániel beszámol, már Nabukodonozor utódjáról, Belsazáról szól.

Olvassuk el Dániel próféta könyve 5. fejezetét! Milyen fontos lelki tanulságot találunk ebben a részben? Valójában mi okozta Belsazár vesztét?

A történetnek talán a legszomorúbb, letragikusabb része Dán 5:22 verse. Dániel beszélt a királynak Nabukodonozor bukásáról és felemelkedéséről, majd ezt mondta neki: *„És te, Belsazár, az ő fia, nem aláztad meg a szívedet, noha mindezt tudtad.”* Vagyis alkalmá volt megtudni, mi az igazság, talán saját szemével láthatta, mi történt Nabukodonozorral, mégis úgy döntött, hogy a történeteket figyelmen kívül hagyva inkább arra az útra lép, ami elődeinek is annyi bajt okozott.

Amint egykor Nabukodonozor felállította az aranszobrot, úgy Belsazár is nyíltan dacolt Isten kijelentésével. A templomi szent edényeket közönséges célra használta, és ezzel valószínűleg azt akarta érzékeltetni, hogy Babilon leigázta a zsidókat, ezért kerültek a birtokába a zsidó istentisztelet szent tárgyai, vagyis ők továbbra is hatalmasabbak Istennél, aki megjövendölte a hanyatlásukat.

Ez valóban tudatos ellenszegülés volt, pedig Belsazár látott sok bizonyítékot, ami bölcsébbé tehetné. Elegendő információ állt a rendelkezésére ahhoz, hogy tisztában legyen az igazsággal, de a szívbeli állapotával volt a baj. Amikor az utolsó időben végső válságba kerül a világ, az emberek akkor is lehetőséget kapnak az igazság megismerésére, és a döntésüket ők is a szívükben hozzák meg, mint Belsazár.

AZ EUFRÁTESZ KISZÁRADÁSA

Babilon egyik erőssége volt, hogy a falai alatt folyt át az Eufrátesz, korlátlan mennyiségű ivóvízzel látva el a várost. Ugyanakkor ez jelentette a gyengeségét is. Nitocris, ókori babiloni királynő földmunkákat végeztetett a folyó mentén, hogy a vizet a városba vezessék. Az építkezés idejére a vizet egy mocsárba terelték, hogy a munkások zavartalanul dolgozhassanak. Círusz arra gondolt, hogy ezt ők is megtehetik: kiszáríthatják az Eufrátesz medrét, hogy a csapatai kényelmesen bevonulhassanak a városfal alatt. Amikor a falon belülré értek, a folyó mentén épített belső védőfalakat őrizetlenül találták, és a város egyetlen éjszaka leforgása alatt elesett. Hérodotosz, ókori görög történetíró beszámol róla, hogy „azoknak, akik Babilon városának központjában éltek, fogalmuk sem volt róla, hogy a külvárosokat már elfoglalták, mert a nagy ünnepség forgatagában mindenki táncolt, elmerültek az élvezetekben” (Herodotus: *The Histories*. Tom Holland, ford., New York, 2015, Penguin, 94. o.). Volna okunk kételkedni abban, hogy ez ugyanaz az ünnepség volt, mint amiről Dániel 5. fejezete ír?

Olvassuk el Dán 5:18-31 és Jel 16:12-19 verseit! Milyen párhuzamokat találunk A jelenések könyvében felsorolt csapások és Babilon elestének története között?

Jézus így figyelmeztette a tanítványait, amikor azt magyarázta, hogyan ismerhetik fel az idők jeleit: „Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, melyik órában jön el a ti Uratok! Azért pedig jegyezzétek meg: ha tudná a ház ura, hogy az éjszakának melyik szakaszában jön el a tolvaj, vigyázna, és nem engedné, hogy házába betörjön” (Mt 24:42-43, ÚRK). Amint Babilon elestekor történt, úgy a mai Babilont is meglepetésként fogja érni Krisztus váratlan megjelenése. Persze nem szükségszerű, hogy ez velünk is így legyen. Kapunk elég bizonyítékot, részletes próféciák sokaságát arról, hogy Jézus hamarosan visszatér.

A világra nem azért tör hirtelen a meglepetés, mintha nem tudnának arról, amit Isten előre megjelentett. Azért fognak meglepődni, mert eldöntötték, hogy nem hiszik el azt, aminek a bekövetkezéséről Isten előre szólt.

Olvassuk el Jel 16:15 versét! Milyen evangéliumi üzenettel találkozunk itt, még a végidőre vonatkozó figyelmeztetések között is? Mit jelent az, hogy „mezítelenül ne járjon” (ÚRK)?

június 26.

CÍRUSZ, A FELKENT

Miután Círusz elfoglalta Babilon városát, Isten népének fogsága véget ért. A perzsák engedélyezték, hogy visszatérjenek az ígéret földjére és újjáépítsék a templomot. A Perzsa Birodalom területe Círusz uralkodása alatt volt a legnagyobb a történelem során, erről Tom Holland történész így ír: „a területek leghatalmasabb egybecsatolása volt ez, amit a világ valaha látott” (Tom Holland: *Dominion Basic Books*. Kindle Edition, 25. o.).

Perzsa szokás szerint úgy nevezték Círuszt, hogy „a nagy király” vagy „a királyok királya”.

Círusz előrevetíti, ami akkor történik majd, amikor Krisztus visszatér egyházáért: Ő a napkeletről jövő Király (vö. Mt 24:27), aki megküzd Babilonnal, és szabaddá teszi népét, hogy végül Babilonból megmenekülve visszatérhessenek az ígéret földjére (lásd Jel 19:11-16). Ezért utal Isten Círuszra úgy, hogy az Ő „felkentje” (Ézs 45:1). A híres perzsa király egyrészt szabadságot adott Isten népének, de azon túlmenően a Babilon elleni hadjárata Krisztus második adventjének az előképeként is szolgál.

Olvassuk el 2Krán 36:22-23 verseit! Milyen párhuzamokat találunk Círusz és Nabukodonozor története között? Miben különbözik a kettő? Mi a jelentősége Círusz rendeletének? Mi volt a hatása évszázadokkal később Jézus első adventjére?

A mi korunkra már megváltozott az ószövetségi könyvek sorrendje, ami most *Malakiás próféta könyvével* végződik. Eredetileg azonban Círusz rendelete zárta az Ószövetséget. A Szentírás kánonjában a változtatás nélkül a következő epizód *Máté evangéliuma* lenne, ami Krisztus születésével kezdődik. Círusz Krisztus előképe volt. A perzsa uralkodó rendelkezett a földi templom újjáépítéséről, Jézus pedig megkezdte szolgálatát a mennyei szentélyben, és majd visszatér, hogy elhozza a szabadságunkat. Círusz természetesen nem *tökéletesen* jelképezte Krisztust; a kép és az előkép soha nem egyezik teljesen, és vigyáznunk kell, nehogy túl sokat képzeljünk bele minden apró részletbe. Tágabb értelemben véve azonban Círusz a „Szabadító” előképe volt.

Bámulatos, hogy Isten ilyen különleges módon használ fel egy pogány uralkodót akaratának végrehajtására! Hogyan tanulhatjuk meg, hogy hosszútávon nézve valóban bekövetkeznek a próféciákban kijelentett végidei események, bármilyennek tűnik is most a helyzet?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, „A láthatatlan vigyázó” c. fejezetből 331-334. o.

„A cselekvés színterére lépő nemzetek azért foglalhatják el helyüket a földön, hogy megmutatkozzék, betöltik-e a »Vigyázó« és a »Szent« szándékát. A prófécia felvázolta a világ nagy birodalmainak – Babilónia, Médó-Perzsia, Görögország és Róma – emelkedését és útját. Mindegyiküknél – mint a kevésbé hatalmas nemzeteknél is – a történelem megismételte önmagát. Mindegyiknek volt próbaideje; mindegyik kudarcot vallott, dicsőségük megfakult, hatalmuk elmúlt.

A nemzetek elutasították a mennyei elveket, és ezzel saját pusztulásukat munkálták. De az isteni, a mindent legyőző akarat megnyilvánult minden korszakban” (i. m. 331. o.).

Jeremiás próféta könyve 18. fejezetében Jeremiás figyelmeztet, amint egy fazekas edényeket formáz, alakít. Isten ezzel a képpel, az agyagot formázó fazekas hasonlatával magyarázza a feltételeesség elvét a próféciában, és hogy biztosan megértsük, Jeremiás által kifejti: „*Ha szólok egy nép ellen vagy egy ország ellen, hogy kigyomlálom, megrontom és elvesztem, de megtér az a nép gonoszságából, amely ellen szóltam, akkor én is megbánom a gonoszt, amelyet rajta véghez vinni gondoltam. És ha azt mondom egy népről vagy egy országról, hogy fölépítem, beültetem, de gonoszul cselekszik előttem, és nem hallgat a szavamra, akkor megbánom azt a jót, amelyet tenni akartam vele*” (Jer 18:7-10, ÚRK).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Jézus azt mondta, hogy Ninivének könnyebb dolga lesz az ítéletben, mint Isten igazságtól elpártolt népének (lásd Mt 12:39-41). Gondolkozzunk még ezen! Mi a tanulság ebből Isten népe számára?
- 2) Ellen G. White azt írja az iménti idézetében, hogy az egymást követő világbirodalmak során „a történelem megismételte önmagát” (i. m. 331. o.). Mi a közös szál a próféciában megemlített birodalmak esetében? Milyen tekintetben jártak be ugyanolyan utat? Hogyan követi ezt a mi világunk is?
- 3) Gondolkozzunk még egy kicsit azon, hogy nem mindig az értelem, az elme akadályozza az emberek hitre jutását, hanem a szív! Hogyan hat a bizonyágtevésünkre, ha ezt tisztán látjuk?

ISTENRE HAGYATKOZVA

„A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által” (Róm 15:13).

„Időnként megremeg a lelkünk méltatlanságunk érzése miatt, de ez nem azt bizonyítja, hogy Isten másképp tekintene ránk, vagy megváltozott volna a viszonyunk vele... Meg kell ragadnunk Krisztus kezét hittel, rendületlenül bízva benne – a sötétben éppúgy, mint a világosban!

Sátán talán azt súgja: »Már túl nagy bűnöket követtél el, Krisztus nem menthet meg.« Be kell ismernünk bűnösségünket, méltatlanságunkat, de így kiálthatunk a kísértőnek: »Az engesztelés révén Krisztus a Megváltóm! Nem a saját érdemeimben bízom, hanem Jézus drága vérében, ami megtisztít. Reménytelen életem Krisztus kezében helyezem.« A keresztyént jellemezze élő hit, megingathatatlan bizalom! Rendületlenül bizza magát Krisztusra! Ez békével és bizonyossággal tölti el a lelkét... Minden akadály, minden belső ellenség miatt egyre nagyobb szükségünk van Krisztusra, aki azért jött, hogy hússzívet adjon a kőszív helyett. Tőle várjuk a kegyelmet jellemző hibáink legyőzéséhez. A kísértések záporában rendületlenül álljunk ellen a gonosz késztetéseknek! Kérdezzük meg magunktól: »Hogyan is hozhatnék szégyent a Megváltóra? Krisztusnak adtam az életem, nem tehetem azt, amire Sátán késztet!« A drága Megváltóhoz kiáltsunk segítségért, hogy általa legyen erőnk feláldozni minden bálványt, megszabadulni minden dédelgetett bűntől! Hit-szemünkkel tekintsünk Jézusra, aki az Atya trónusa előtt áll és a kezén lévő sebhelyekre mutatva könnyörög értünk! Higgyük el, hogy erőt kapunk a drága Megváltótól! Hittel nézzünk a győzteseknek félretett koronákra, gondoljunk a megváltottak boldog énekére... István, az első keresztyény mártír... így kiáltott fel: *»Ímé látom az egeket megnyíltni, és az embernek Fiát az Isten jobbjára felül állani«* (ApCsel 8:56). Láthatta, hogy a világ Megváltója a legnagyobb tördéssel tekint le rá a mennyből. Krisztus csodálatos világossága olyan fényvel sugárzott Istvánról, hogy még az ellenségei is látták, amint az arca ragyogott, mint egy angyalé. Ha gondolatban többet időzünk Krisztusnál és a mennyei világnál, erős késztetést és támogatást kapunk, hogy megvívjuk az Úr harcait. Az öntelt büszkeség és a világ szeretete hatalmát veszti felettünk, amint a jobb világ szépségére figyelünk, ami hamarosan az otthonunk lesz. Krisztus szépsége mellett értékét veszti minden földi dolog vonzása” (Ellen G. White cikke, *Review and Herald*. 1887. nov. 15.).

„Én pedig várom az Urat” (Ézs 8:17)

1.	K.	Ézs 32:18	Békében élni
2.	Sz.	Péld 17:22	A vidámság jó hatása
3.	Cs.	Mt 16:25-26	Megtartott vagy elvesztett élet?
4.	P.	2Pt 3:9	Türelmes az Úr
5.	Sz.	Jn 14:18	Jézus ígérete
■ <i>Naplemente: 19:19</i>			
6.	V.	Fil 3:20-21	Mennyei országunk
7.	H.	1Tim 4:10	Reménység Istenben
8.	K.	Ézs 1:18	Törvénykezés Istennel
9.	Sz.	2Kor 5:18	Békéltető Isten
10.	Cs.	2Móz 31:18	A kőtáblák
11.	P.	Jn 3:16	Isteni szeretet
12.	Sz.	Zsolt 18:2-3	Kőszikla, vár, szabadító
■ <i>Naplemente: 19:29</i>			
13.	V.	Jel 1:3	Aki olvassa, hallgatja és megtartja
14.	H.	1Jn 3:2	Isten gyermekei vagyunk
15.	K.	Zsolt 139:24	Az örökkévalóság útján
16.	Sz.	Zsolt 141:3	Megfontolt beszéd
17.	Cs.	Péld 3:5-6	Az Úrban bízz, ne magadban!
18.	P.	Zsolt 22:16-19	A Messiásra utaló prófécia
19.	Sz.	Lk 23:57	Megpihenés a gyászban is
■ <i>Naplemente: 19:39</i>			
20.	V.	Jn 20:19-20	A feltámadott Jézus
21.	H.	Ézs 30:21	Meghallani az útmutatást
22.	K.	Zsolt 91:11	Angyalok védelmében
23.	Sz.	Péld 1:5	Érett tanácsok
24.	Cs.	Ézs 63:16	Istenünk, Atyánk, Megváltónk
25.	P.	Mt 21:42	Szegletkő
26.	Sz.	Jak 4:8	Istenhez közeledni
■ <i>Naplemente: 19:49</i>			
27.	V.	1Kir 19:18	Izrael hűségesei maradéka
28.	H.	1Pt 5:7	Gondjaink és az Úr
29.	K.	Péld 1:7	Bölcsesség és az Úr félelme
30.	Sz.	Préd 12:16	Mindenre kiterjedő ítélet

„De te, oh Uram! pajzsom vagy nékem” (Zsolt 3:4)

1.	Cs.	Lk 22:19-20	Megtört test és kiontott vér
2.	P.	Zsolt 4:9	Nyugodt alvás
3.	Sz.	Jn 14:16	A Vigasztaló ígérete
■ <i>Naplemente: 19:58</i>			
4.	V.	Lk 2:33	József és Mária csodálkozása
5.	H.	Mt 6:34	Naponként
6.	K.	Zsolt 40:2-3	Meghallgatott imádság
7.	Sz.	Mt 24:23	A kijelentésen alapuló hit
8.	Cs.	Zsid 4:16	Bizalommal fordulhatunk Istenhez
9.	P.	Péld 17:17	Az igaz barát
10.	Sz.	Mt 11:28	Jézus nyugalmat ad
■ <i>Naplemente: 20:08</i>			
11.	V.	Jer 1:5	Kiválasztott próféta
12.	H.	Lk 6:27-28	Szeretet, jóság, áldás, ima
13.	K.	Mt 19:14	Kisgyermek és Isten országa
14.	Sz.	Jer 33:3	Az Úr választ ígér
15.	Cs.	Ézs 43:10-11	Isten az Úr
16.	P.	Róm 8:14	Isten Lelkét követve
17.	Sz.	Hab 2:3-4	Megbízható látomás
■ <i>Naplemente: 20:17</i>			
18.	V.	Jn 12:26	Jézus szolgálata, követése
19.	H.	Zsolt 134:1-3	Áldjátok az Urat!
20.	K.	Ézs 44:22	A megváltás csodája
21.	Sz.	Zsid 6:11-12	Ne legyetek restek!
22.	Cs.	1Pt 5:10	Krisztus erősítsen!
23.	P.	Jn 4:24	Isten imádása
24.	Sz.	Zsolt 19:2-3	Isten dicsősége az égbolton
■ <i>Naplemente: 20:25</i>			
25.	V.	Fil 2:4	Önzetlen élet
26.	H.	Jel 11:15	Krisztus örökké uralkodik
27.	K.	Mk 5:38-39	Jézus vigasztaló szava
28.	Sz.	JSir 3:22-23	Isten megújuló kegyelme
29.	Cs.	Zsolt 52:10	Zöldellő olajfa
30.	P.	Péld 28:1	Az igazak bátorsága
31.	Sz.	Ijn 3:16	Önfeláldozó szeretet
■ <i>Naplemente: 20:33</i>			

„Aki záloga a mi örökségünknek” (Ef 1:14)

1.	V.	Zsolt 119:11	Isten ígéje a szívben
2.	H.	Zsid 11:1	A hit
3.	K.	Zsid 12:15	Óvás a keserűségtől
4.	Sz.	Ef 4:14-15	Az igazságot követve
5.	Cs.	Ézs 60:2	Az Úr dicsősége rajtunk
6.	P.	Ézs 40:28-31	Erőt ad az Úr
7.	Sz.	Ézs 43:1-2	Ne félj!

■ *Naplemente: 20:39*

8.	V.	Jn 14:26	A Szentlélek megtanít
9.	H.	Mk 4:41	Az elemeknek parancsoló Jézus
10.	K.	Zsolt 103:2-3	Megbocsátó, gyógyító Úr
11.	Sz.	Mk 6:2	Jézus tanítása
12.	Cs.	Lk 13:24	A szoros kapu
13.	P.	Lk 11:23	Választani kell
14.	Sz.	Jel 22:20	Jézus ígérete

■ *Naplemente: 20:43*

15.	V.	Mk 4:24	Bőségesen, ráadással
16.	H.	1Kor 2:9	Amivel Isten vár bennünket
17.	K.	Mk 14:62	Jézus válasza a főpapnak
18.	Sz.	Zsolt 68:20	Gondoskodó Istenünk
19.	Cs.	Zsolt 77:14-15	Hatalmas Isten
20.	P.	1Kir 19:11-12	Illés találkozása az Úrral
21.	Sz.	Ef 2:8-9	Kegyelemből, hit által

■ *Naplemente: 20:46*

22.	V.	Zsolt 138:8	Isten örök kegyelme
23.	H.	2Kor 2:14	Isten győzelemre vezet
24.	K.	Jób 12:7-9	A természet bizonyágtétele
25.	Sz.	1Thessz 4:9	Testvéri szeretettel
26.	Cs.	Jn 1:16	Jézus teljességéből
27.*	P.	Zsolt 40:17	Áldjuk a szabadító Istent!
28.	Sz.	Zsolt 16:5	Az Úr támogat

■ *Naplemente: 20:47*

29.	V.	Mt 10:29-31	A kisverebeknél drágábbak
30.	H.	Zsolt 51:17-18	Az Urat dicsérni